

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.—; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.—.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po slivčeni, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

735

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsake vložene 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nanašanje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpoložanje. Sprejema tudi vloge od svojih zadruženikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in ziasavi vrednostnih papirjev. Menjice se nakulant. eskompirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Oborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, v-leposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, sveinik trg in obrt zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Lesković, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Benisch

Največja češka torbka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

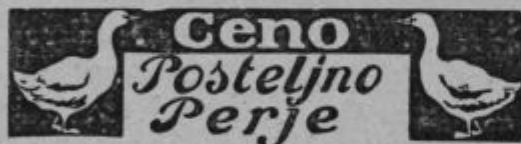
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K, 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepitim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za 2411 neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo zgotovljenih oblek za gospe, dečke in otroke in novosti v konfekciji za
 :: :: dame. :: ::

163 (12)

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljšega K 240, pol belega prima K 280, belega K 4—, tinega mehkega puha K 6, prvostnega K 7—, 8— in 900. Sivega puha K 6—, 7—, belega finega K 10—, prsnega puha K 15—, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega modrega ali belega inlet (nanking) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim posteljnim perjem K 16—, s polpuhom K 20—, s puh perjem K 24—. Posamezne pernice K 10—, 12—, 14—, 16—. Posamezne vzglavnice K 3—, 3 50, 4—. Pernice 200x140 cm velike K 13—, 15—, 18—, 20—. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4 50, 5—, 5 50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13— in 15—, razpošilja proti povzetju ali naprej vplačilu **Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les.** — Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati lustrirani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj. 2118

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

„Katoliška Tiskarna“

priporoča

vizitke, kuverte in druga dela.

Dobro rodbinsko kavo

priredi že mali dodatek „pravega Francka“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje neprekošene kakovosti našel je „pravi Franck“ toli priljubljeni sprejem v slehernem gospodinjstvu.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve za svečan, določen od sv. očeta: Stud nad grehom.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Četrtek	Ignacij škof m.	Katoliško gibanje na Turškem.
2	Petek	Svečnica ali Darovanje Gospodovo	Katoliške matere.
3	Sobota	Blaž škof m.	Vsi, ki v grlu bolehaajo; oznanjevalci besede božje
4	Nedelja	I. predpepelnična. Andrej Korzin	Srečne poroke.
5	Ponedelj.	Agata (japonski mučeniki)	Katoliška cerkev na Japonskem.
6	Torek	Molitev Jezusova (Doroteja)	Dar molitve in prave popolnosti.
7	Sreda	Romuald	Zapuščene vdove in sirote.
8	Četrtek	Janez Matajski	Jetniki.
9	Petek	Apolonija	Devce, katere so v nevarnosti izgubiti sv. čistost.
10	Sobota	Skolastika	Zenska učilišča.
11	Nedelja	II. predp. Prikazanje bl. D. M. Lurd.	Lurška božja pot; sv. cerkev na Francoškem.
12	Ponedelj.	Evdalija	Pregnani cerkveni redovi.
13	Torek	Katarina Riči	Udje bratovščine sv. rožnega venca.
14	Sreda	Valentin	Božjastni.
15	Četrtek	Favstin in Jovita	Da nas Bog reši duha nečistosti.
16	Petek	Julijana	Marijine družbe.
17	Sobota	Donat in tovarši	Bratovščine treznosti.
18	Nedelja	Pepelnična. Simeon	Pogosto sv. obhajilo.
19	Ponedelj.	Konrad	Vsi žalostni in nevoljni.
20	Torek	(Pust) Elevterij škof	Razuzdanci, ki Boga žalijo.
21	Sreda	Pepelnica. Maksimilijan	Duh pokore, postni pridigarji.
22	Četrtek	Stol sv. Petra v Antijohiji	Sv. oče, razširjenje sv. cerkve.
23	Petek	Trnjeva krona. Peter Damijan	Zvesto spolnjevanje četrte božje zapovedi.
24	Sobota	(Prestopni dan) Predv. sv. Matija	Bravci Bogoljuba.
25	Nedelja	I. postna. Matija	Velikonočne izpovedi.
26	Ponedelj.	Valburga	Kuge, vojske, lakote reši nas o Gospod!
27	Torek	Marjeta Kortonska	Naši duhovni pastirji.
28	Sreda	Kvatri. Leander	Širjenje dobrih časopisov.
29	Četrtek	Roman	Vsi v svečanu umrli.

Odpustki mesca febr. 1912.

1. Četrtek, prvi v mescu. Zv. Andrej. Popolni odpustek a) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa; b) tretjerednikom.

2. Petek, prvi v mescu. Svečnica. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v nedeljo; m) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo na namen svetega očeta; n) tretjerednikom. — Tretjerednikom vseljna odveza.

3. Sobota. Sv. Blaž. Zv. Odorik. Popolni odpustek udom tretjega reda.

4. Nedelja, prva v mescu. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; c) vsem vernikom kakor 2. dan tega mesca pod črko m); d) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v petek.

5. Ponedeljek. Sv. Peter Krstnik. Popolni odpustek udom tretjega reda.

8. Četrtek. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Nedelja, Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek v bratovščini žalostne Matere božje s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Konrad Pijačenski. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Sreda. Sv. Angela Mericija. Popolni odpustek tretjerednikom.

22. Četrtek. Sv. Marjeta Kortonska. Popolni odpustek tretjerednikom.

25. Zadnja nedelja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Za romanje v Rim

se je določil ta-le red:

Odhod iz **Ljubljane** v **pondeljek po beli nedelji, 15. aprila**, ob 11. uri dopoldne.

Vožnja po državni železnici čez Gorenjsko, Trbiž, Pontebo.

Vlak gre do **Padove** naravnost; tam ostane 4 ure, da se opravi pobožnost v cerkvi sv. Antona. — Od tam v **Loreto**, kamor pridemo v torek, 16. aprila, zjutraj. — Opoldne se odpeljemo proti **Asisu**, kjer se pomudimo, da si ogledamo svetišča. — Zvečer odhod proti Rimu, kamor dospemo v sredo, 17. aprila, zjutraj.

V **Rimu** smo v sredo 17., četrtek 18., petek 19., soboto 20., nedeljo 21., pondeljek 22. aprila. — Natančen načrt za ogledovanje Rima bodo dobili romarji pravočasno v roke. — Skrbelo se bo za to, da dobimo pri sv. očetu *posebno avdienco*, kakršne Slovenci sami še nikdar nismo imeli.

Odhod iz Rima v torek, 23. aprila, zjutraj. Nazajgrede se ustavimo v **Benetkah**. — Prihod v Ljubljano v četrtek, 25. aprila, zjutraj.

Skrbelo se bo tudi za to, da kdor bo želel, bo lahko šel tudi v **Neapelj** in se bo od Rima dalje nazaj vozil lahko z romarsko karto.

Cene za vožnjo: III. razred 70 K, II. razred 110 K, I. razred 150 K. S tem je plačana vožnja. V Rimu bo stalo stanovanje in hrana na dan približno 6 K. Potem si lahko približno vsak preračuni stroške.

Morebitne spremembe se bodo pravočasno naznanile (ker vse podrobnosti še niso dognane). Za sedaj pošiljajte samo ceno za vožnjo! Pošilja naj se na „Uredništvo »Bogoljuba«“ ali pa na „Odbor za rimsko romanje“. Čas za priglašanje je *nepreklicljivo do konca meseca marca*. Čim prej se oglasite, tem lažje se bo vse ob pravem času in dobro uredilo.

Vsak, kdor se priklasi, naj naznani natančno svoj naslov.

Opozarjamo znova in se priporočamo za »Duhovne darove« za sv. očeta (glej Bogoljub 1910, št. 10, str. 329!), ki naj se dopošljejo istotako uredništvu Bogoljuba do konca meseca marca.

Naprej, naprej do naših idealov!

Danes Vam, kajne, predragi, ni treba več razlagati, kaj je »ideal«. Vsak izmed Vas to razume tako dobro, kakor bi bil hodil osem let v latinske šole.

Dobro torej! Kaj je ideal, to že vemo. Katere ideale imamo, to smo se tudi že zadnjič pomenili. — A ideale doseči, to je kaj drugega. S tem, da vemo, kaj bi radi dosegli, s tem stvar še ni opravljena. Gre se marveč za to, da res dosežemo. A to ne gre tako lahko.

Ideali se popolnoma sploh doseči ne dajo. Ideal je namreč nekaj popolnega. Popolnega pa pod solncem nič ni. Saj ima celo solnce samo svoje pege in madeže. Tako ima tudi vse, kar je na zemlji, svoje nepopolnosti in pomanjkljivosti. Vse kar je človeškega, je nepopolno. Kjerkoli so ljudje, tam so slabosti in napake.

Ta zavest naše slabosti in nepopolnosti nas pa ne sme odvracati, da bi idealov ne gojili. Nasprotno: četudi smo slabi, majhni in nizki, vsaj hrepenimo po visokem! Četudi popolnosti ne moremo doseči, vsaj hrepenimo po nji! — Tukaj ne mislimo toliko na našo osebno popolnost; to nas uči tam zadaj drug mojster v svoji »šoli popolnosti«. Tudi o naši osebni popolnosti velja sicer isto pravilo: Če popolnosti doseči ne moremo, vsaj hrepenimo po nji! Vendar tukaj imamo pred očmi bolj popolnost v našem j a v n e m življenju: popolnost krščanskega življenja med nami.

Četudi idealov, ki smo si jih zadnjič začrtali, nikdar ne bomo popolno dosegli, vendar moramo skušati, da jih dosežemo kar najbolj mogoče. Grehi bodo vedno med nami; a da bi jih bilo kar najmanj, to mora biti naša

želja, naš trud in prizadevanje. Kdor pičlo seje — pravi sv. Pavel — bo pičlo žel; kdor seje v obilnosti, bo žel obilno. Kdor po majlem hrepeni, bo še manj dosegel; kdor hrepeni po velikem, ne bo sicer dosegel vsega, kar bi rad, a vendar nekaj; in čim večje so njegove želje, tem večji bo tudi trud in sad.

Zato gojimo visoke želje! — Morda bi kdo rekel: To je domišljavost in prevzetnost. A sv. Terezija, velika učiteljica duhovnega življenja, pravi, da želje, postati svetnik, niso prevzetnost; če kdo misli, da zaradi ponižnosti ne sme kaj takega želeti, je to le zadržga hudičeva.

Torej imejmo visoke želje! Seveda sami vase ne smemo zaupati. Vse pa, kakor pravi sv. Pavel, »premoremo v njem, ki nam daje moč«. Zaupajoč na to božjo pomoč in imajoč sebe za nevredno orodje v božjih rokah, gojimo visoke želje, imejmo visoke ideale!

Seveda te želje ne smejo biti mrtve. »Želje« — namreč same želje brez dejanja — »lenuha ubijajo«. Želje, ki so v našem srcu, morajo biti kakor sopara, ki mašino goni. Kakšna moč je v tej sopari! Kako veliko težo žene in s koliko naglico! Čudovita moč! — Kar sopara pri stroju, to mora biti ljubezen v našem srcu, kakor je rekel zopet isti sv. Pavel: »Ljubezen Kristusova nas žene.« Ljubezen mora biti dejanska, in želje naše se morajo spremeniti v dejanje: v letanje, v pisanje, v prigovarjanje, v agitiranje, v delo in trud brez miru in prestanka.

Gojimo visoke in dejanske želje! Le preveč, le preveč je med pobožnimi ljudmi tiste samozadovoljnosti, tiste duhovne sebičnosti, ki vidi le samo sebe, drugih pa nič. Oh — sta govorili nekje dve gospe, ki sta hoteli

veljati za pobožne — oh, pravi ena, jaz se pa v take reči nič ne vtikam, nič, nič. V cerkev, pa domu! Kaj me drugi brigajo! Ljudje naj se sami komandirajo! Jaz ne grem nič zraven, jaz nič, jaz nič! — Seveda, ko bi bil človek sam na svetu! To bi bilo najlepše: v cerkev pa domu! Dokler je pa veliko ljudi na svetu, katerim bi lahko tudi ti kaj k boljšemu življenju pomagal, pa jih nočeš nič poznati, ampak vidiš le sam sebe, toliko časa je tvoja pobožnost bolj všeč tebi samemu kakor pa Bogu. — Seveda vsak ni za vse poklican. Če na primer kmečka mati skrbi le za lepo življenje svojih otrok, je storila dosti in se ji res ni treba veliko več v drugo vtikati. Zanj lahko velja: v cerkev pa domu! Njena družina — to je njen svet. Če tega dobro opravi, je veliko storila. — Toda pogledjmo kam drugam in videli bomo, kako smo katoličani pogostokrat mrtvi, sebični, komod! V Ljubljani na primer imamo večkrat priliko opazovati, kako so kake liberalne dame delavne, požrtvovalne, naravnost strastne in neugnane, kadar je treba kako liberalno reč razširjati. Če pa iščeš krščanskih gospô, da bi pri kaki dobri stvari sodelovale, recimo za časnike agitirale, za uboge dijake kaj nabirale, pri kaki veselici pomagale itd. itd., jih bomo dobili tudi nekaj prav pridnih in gorečih; mnoge vam bodo pa, če jih naprosite, odgovorile: Oprostite, tako rada mirno živim... Da bi pri delu za treznost kaj pomagale, ne moremo dobiti skoro nobene! Ko bi bilo to delo liberalno, stavimo, da bi liberalke tekmovalle med seboj, katera se bo bolj odlikovala. Na katoliški strani, med pobožnim (!) ženstvom pa tako malo smisla za blagor in gorje bližnjega!

Sploh kar je »Bogoljub« že večkrat naglašal, mora naglašati zopet in zopet: Učimo se vendar od nasprotnikov in posnemajmo jih! Glejte na primer, kaj store ti ljudje za svoje časopisje! Čujte: Nasprotniki cerkve imajo zdaj celih šest časnikov-dnevnikov (tri v Ljubljani, dva v Trstu, enega v Gorici; štajerski je zmrznil, drugače bi jih bilo sedem) — katoliški slovenski dnevnik je pa samo eden!! ...

Pomislite: koliko popirja porabijo in popišejo, s koliko silo se ženejo in kaj si vse prizadenejo! — Pomislite pa tudi, kolikega odpora od naše strani bo treba, če bomo hoteli, da nam ti ne bodo našega dela uničili, da bomo naše ljudstvo vsaj toliko pri veri ohranili, kolikor je zdaj. Kolikega truda bo šele treba, če bomo hoteli pri tolikem nasprotnem pritisku še kaj napredovati! Pri takih razmerah nam pač ne gre rok križem držati, če ne, bo šlo vse v zgubo!

Gojimo torej visoke želje, da bi radi kar največ storili za kraljestvo božje med nami! Nobeden naj se ne zadovolji z malim! Ne strašimo se pa tudi ne dela ne truda, ne vročine ne mraza, ne zasmehovanja, ne zatajevanja, ki ga zahteva razširjanje božjega kraljestva! Ljubezen Kristusova naj nas pri- ganja!

»Bogoljub« pa bodi gorišče ali ognjišče, kjer se bomo še bolj ogrevali v dejanski ljubezni za božje kraljestvo! Bravci se grejte in vnemajte pri tem ognjišču; sotrudniki in dopisniki pa prinašajte tudi drva, trda in suha drva, da bo ogenj večji in bolj goreč! Pišite nam zlasti praktične reči! Saj razumete, kaj se pravi to: praktičen! Praktično je to, kar je za rabo, kar se da rabiti, s čemer se da kaj narediti, od česar kaj imamo. Praktičen je skušal »Bogoljub« biti že doslej; posej želi biti le še bolj. Karkoli imate kje lepega, česar drugod, vsaj povsod, še nimajo, sporočite »Bogoljubu« v obliki dopisa, važnejše reči pa v obliki spisa ali članka, da tudi drugi to izvedo in vas lahko posnemajo. Nekateri nočejo nikdar nič poročati, češ, se nočemo bahati. Seveda se bahati ne smete, toda ne gre se za bahanje, ampak za dober zgled. Ali niste slišali reči Gospoda: »Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in hvalijo vašega Očeta, ki je v nebesih!«

Le radi dopisujte, če imate kaj lepega in posnemanja vrednega poročati! Seveda eno pomnite! Ne pošiljajte nam plev, ampak zrno! Ne pišite reči, ki so v navadi povsod ali ki se same ob sebi razumejo. Ne pišite na primer, kakor večkrat beremo: »Med ubranim zvonjenjem se je pomikala procesija v cerkev.« Saj to že vemo, da med procesijo povsod zvoni. Ne pišite: »Ko smo prišli v cerkev, so orgle bučale na koru.« Saj pri vsaki slovesnosti orgle pojejo. Ne pišite, kar vedno in vedno beremo: Po končanem govoru so bile pete litanije in blagoslov. Kje pri popoldanski slovesnosti pa niso pete litanije in blagoslov? To kar že vsak ve in je povsod enako, s tem nikor popirja in črnila ne trajte! Pišite pa radi reči, ki so vredne, da se zapišejo drugim v spodbudo! Poročajte na primer take reči: V naši župniji ni bilo celo leto nobenega plesa. — Pri nas zdaj vsak človek, ko pride v cerkev, lepo do tal poklekne. Kako je to lepo videti! — Pri nas smo pa vpeljali lepo glasno skupno molitev v cerkvi. Kako je to lepo slišati! — Ali: Vi ste že večkrat izrekli željo, da bi vse ljudstvo po cerkvi pelo. Pridite k nam, to boste slišali, kako prepevamo! — V naši vasi je bilo časih veliko vpitje po noči. Zdaj je pa

tako tiho, da bi se miška slišala, če bi skoz vas letela. To je napredek! — Pri nas smo žganju tako vojsko napovedali, da so vse žganjarije zaprli. — Ali pa, kakor je bilo nedavno resnično poročilo iz Strug: Tukaj smo obhajali svatbo. Ženin in nevesta, drug in družica so bili popolni abstinentje in niso pokusili na svatbi nobene kaplje vina. To je kaj posebnega! — Ali: Na deželi je navada, da ženin mora svojim tovarišem fantom nevesto odkupiti. Tisto odkupnino fantje potem zapijejo. Pri nas pa fantje namesto za pijačo tisto dajo za »Slovensko Stražo«. To je res napredek in omika! — Ali pa: Naša dekleta v prostem času pridno delajo, šivajo in pletejo za uboge otročiče v Bosni. Naredile so že toliko in toliko. To je lepa zabava za dekleta! — Itd. itd. Takih reči bi se dalo zapisati še celo vrsto. Pa ni treba. Hoteli smo le pokazati, kaj se pravi: praktično delo.

Slabih navad ali razvad je med našim ljudstvom še veliko. Vse te razvade gre od-

pravljati, dobre pa vpeljavati! O, koliko imamo še dela!

Kakor v zasebnem življenju, kdor hrepeni po popolnosti, ne sme nikoli s seboj zadovoljen biti, nikoli reči: dosti je! drugače ne bo nič več napredoval, — ravnotako tudi s stanjem našega krščanstva ne smemo biti nikdar zadovoljni, ampak moramo vedno po višjem in boljšem hrepeneti.

Drug drugemu pa moramo pomagati k boljšemu. Zato: Kar imate pri vašdobrega, priobčite tudi drugim! Vi drugi pa, kar berete, da imajo tukaj in tam lepega, česar pri vas še nimate, recite: Tudi pri nas moramo imeti ali narediti tako! Sveto tekmovanje naj se vname med nami! Skušajmo se, kje bi mogli več storiti za božjo čast in zveličanje duš!

Naše geslo bodi: Naprej in kvišku! Naprej, naprej do naših idealov!

S teboj...

S Teboj jaz novo leto zdaj pozdravim,
Ne vprašam več, kaj bo prineslo mi.
Jaz Te imam in Ti živiš v meni,
Srce si večje sreče ne želi.

Vse, kar bo dalo, je previdnost Tvoja
Od vekomaj že naklonila mi;
Življenje, smrt, trpljenje in bridkosti,
Po Tvoji volji naj se vse zgodi!

In kar bo vzelo, mi ljubezen Tvoja
Od vekov že odrekla je.
Glej, Tvoja sem in Tebi se darujem,
Srce se voljno izroči Ti vse!

Saj, kar imam, je dar le Tvoje roke,
Ki me krepča, varuje in drži.
Zakaj potem bi še skrbela,
Če ista roka vzame in deli?

Vdana Tebi hočem zdaj pričeti
To novo leto. — Naj bo Tebi v čast!
Le čuvaj zmerom zvesto Ti nad mano
In sprejmi, Jezus, me v svojo last!

Da dela vsa in opravila moja,
Po Tvojem Srcu bi vršila se,
Za to Te danes prav prisrčno prosim:
O ljubi Bog, Ti blagoslovi me!

Darujem Ti vsa čustva, misel vsako,
Ljubezen celo svojega srca;
In vsak vzdih naj reče: O moj Jezus,
Kako Te ljubim, svojega Boga!

Saj to srce, le zate ustvarjeno,
Ne najde prej pokoja in miru;
Dokler presrečno se ne odpočije
V svojem Bogu in Zveličarju.

Zato četudi mi vse vzameš,
Le daj mi to, da nič ne žalim Te,
Da vedno Te v srcu svojem nosim,
In Te nikdar, nikoli ne zgubim.

Prej daj mi smrt! — Kaj mi je to življenje,
Če Ti, moj Jezus, v meni ne živiš?!
Saj Ti si duša mojega življenja;
Kaj naj potem, če Ti me zapustiš?

Srce Ti moje vedno je odprto,
Saj veš, kako po Tebi hrepenim;
Zato pri meni bodi, jaz pri Tebi,
Da zate le samo živim!

In če nagnilo se mi bo življenje,
V zadnji uri bodi Ti z menoj!
Pokliči k sebi me, preljubi Jezus,
Da bom na veke združena s Teboj!

Greti Vaniševa.

„Bog med nami.“

Nekaj novega — nekaj lepega.

Nova knjižica za češčenje presv. Rešnjega Telesa s imenom „Bog med nami“ je bila naznanjena že zadnjič, in en odlomek iz I. dela (Premišljevanja) iz nje ponatisnjen.

Danes bodi ponatisnjen tukaj en oddelek iz II. dela (Obiskovanja) in sicer izmed 31 obiskovanj 11., ki je primerno ravno za ta čas:

Simeon in pobožna duša v navzočnosti Jezusovi.

„Moje oči so videle zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov.“ Luka 2, 30.

Češčenje.

In zdaj sem zopet v tvojem tempeljnu, o Jezus, moj Zveličar in moj Bog! O, da bi te mogel moliti z onimi občutki spoštovanja, ki so napolnjevali srce svetega starčka Simeona v jeruzalemskem tempeljnu! S kako živo lučjo si razvetlil njegovega duha, s kakšnimi plameni si vžgal njegovo srce, koliko tolažbe si vлил v njegovo dušo! Spoznal je v tebi zveličarja sveta, luč narodov, slavo Izraela. S kakšno radostjo te je sprejel ta vredni častivec iz rok tvoje Matere! Kako te je pritiskal na svoje prsi, te poljubljal in močil s svojimi solzami! V teh svojih sladkih občutkih, ki so bili nekak predokus raja, ni vedel drugega govoriti kot svoj slavospev: „Zdaj, Gospod, lahko spustiš svojega hlapca v miru, ker so videle moje oči zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov.“

O, ko bi bila moja duša svetejša in moja vera bolj živa! Kakšno sveto začudenje bi se polastilo duše moje pred svetim tabernakeljnom, kjer te, o božji Zveličar, ljubezen pridržuje noč in dan pri nas, da nam izkazuješ čast in daješ priložnost, da te vsak trenotek lahko molimo. Kakšna čast zame, da imam svojega Boga tako blizu sebe! Koliko večja čast še, da se hranimo s tvojim telesom, da pijemo tvojo kri, da se telesno združujemo s teboj in se spremenimo v tebe! Sveti starček Simeon je imel srečo, da te je sprejel v svoje naročje; a sprejel te je le enkrat. Večjo ugodnost kot on imam jaz, ker te sprejemam v svoje prsi, v svoje srce. O Jezus, ko imam po svetem obhajilu tebe, svojega Odrešenika in Boga, česa naj si še želim na zemlji? Cela zemlja nima nič vrednosti za onega, ki ima v svoji lasti tako

velik zaklad in želi si samo umreti, da te ljubi popolneje in za vedno.

O sveti starček Simeon, ki gledaš sedaj v tempeljnu nebeškega Jeruzalema iz obličja v obličje onega Jezusa, katerega so gledale tvoje oči s toliko blaženostjo v podobi otroka, ki uživaš na večno njegovo božjo navzočnost, izprosi mi milost, da ga molim in ljubim v svetem tabernakeljnu, da zaslužim, ga večno ljubiti ter ga gledati v tempeljnu svetih nebes!

Ljubezen.

Rotim te, o Gospod, pri ranah, ki si jih prejel za zveličanje moje duše, da raniš mojo dušo kakor z močno pušico in jo vžgeš z ognjem ljubezni. Tvoja beseda, o Bog, je živa in močna in prodre globlje kot dvorezen meč, ali bolje rečeno: tvoja ljubezen je enaka jekleni puščici in ostremu meču, ki prodre vsak ščit. Ta ljubezen s svojo močnostjo in močjo preмага trdo človeško srce. Prebodi moje srce s to skrivnostno sulico, proderi mojo dušo s to pušico, da ti morem govoriti: „Ranjen sem s sveto pušico tvoje ljubezni, in solze, ki jih prelivam, so kri, katera teče iz rane, ki mi jo je povzročila.“ O, rani, prosim te še enkrat moje srce z mogočno in sveto puščico svoje ljubezni! Daj, da sem neobčutljiv za vsa tolažila tega življenja, dokler ne dosežem sreče, da vidim ljubezni vrednega Kralja v njegovem kraljestvu, da se veselim v navzočnosti svojega Gospoda in Boga. Dokler ne občudujem s tvojimi izvoljenimi čudovite krasote in neskončne miline tvojega obličja ter molim tvoje božje veličastvo in govorim s sladko radostjo: „Vidim sedaj, kar sem tako zelo želel; imam, kar sem tako dolgo upal; moje je, kar sem tako dolgo ljubil. V nebesih sem združen z onim, ki je bil na zemlji edini predmet moje presrčne ljubezni.“

Božje Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do mene,

Vžgi moje srce z ognjem ljubezni od tebe!

Sprava.

O Jezus, ti si vreden največje ljubezni, a vendar se ti nasprotuje, kakor je prerokoval starček Simeon. Namesto da vsi kristjani najdejo v tebi vstajenje in življenje, si pripravljajo mnogi po svoji krivdi večno pogubljenje. Koliko vzroka, da se žalosti tvoje Srce, ki tako goreče želi zveličanja vsem ljudem! O Gospod, ko bi te mogel tola-

žiti v tej žalosti, ki se dan za dnem ponavlja vsled neprestanih napadov na sveto Cerkev! Cerkev je tvoja namestnica na zemlji. Dal si ji svojo moč, svoj nauk in vse zaklade odrešenja, da na tvojem mestu nadaljuje delo posvečenja. A kakor ti, je tudi ona znamenje kateremu se ugovarja in nasprotuje. Vse se je zarotilo zoper njo. Hočejo ji za vsako ceno izpodkopati ugled, uničiti njen vpliv, in če bi bilo mogoče, popolnoma iztrebiti njeno ime z zemlje.

Odpuščenje, Gospod, odpuščenje za te napade, ki so naperjeni proti Cerkvi! Tebe samega preganjajo, ko preganjajo tvojo nevesto in njej vdane otroke. Kaj naj storim, da te potolažim v tej bolečini? Ljubiti hočem Cerkev kot svojo mater, hočem ji biti po-

koren kot tebi samemu, hočem jo braniti po svojih močeh, kakor dober otrok brani čast in življenje svoje matere. O sveta katoliška Cerkev, tvoje bolečine naj bodo moje bolečine in tvoje veselje moje veselje!

Vzdihljaji.

Božje Srce Jezusovo usmili se nas!

Brezmadežno Srce Marijino, prosi za nas!

O neločljivo združeni Srci, svetišči najvišje svetosti, ognjišči največje ljubezni, naj vaju časte, hvalijo in ljubijo vsa krščanska srca zdaj in vekomaj! Amen.

Cena knjižici vezani v platno z rdečo obrezo 1 K 80 vin., v usnje z zlato obrezo 2 K 50 vin. Po pošti 20 vin. več.

Pogovori.

I.

Tabernakelj, tabernakelj,
slabih, žalostnih zavetje,
kjer potrta duši raste
za bodočnost lepše cvetje,
kjer pri vrelcu žive vode
srce žejno se napije,
in v temino mračnih misli
solnčni žarek spet posije.

Tabernakelj, tabernakelj,
o kako te ljubim jaz!
Da bi bilo mi mogoče,
pred teboj bi slednji čas
klečal in iskreno molil
in v ljubezni se povžil,
kakor molijo v nebesih
milijoni vojnih sil.

II.

Tabernakelj, tabernakelj!
je li res, da ljubezniva
tu skrivnost se vseh skrivnosti
pod podobo kruha skriva?
Je li res, da Jezus tukaj
verne s hrepenenjem čaka
in sprejeta je z ljubavjo
tudi grešna duša vsaka?

Ne vprašuj, srce preširno,
temveč rajši vse veruj!
Kar prikrito je razumu,
z živo vero občuduj
in spominjaj se oblube
Jezusovega Srca:
Otročiči, z vami vedno
jaz do konca sem sveta!

III.

Iz ljubezni, dragi Jezus,
si na zemljo se ponižal,
iz ljubezni si do mene,
ki sem te tak kruto križal,
v tabernakelj se zaklenil,
da postal bi mi voditelj
skoz življenje, in v bridkostih
najzvestejši tolažitelj.

Nihče bi mi pač ne mogel
več storiti, kakor ti.
Jaz pa? — Jaz sem nehvaležen
za obilne milosti.
Ah, odpusti, ah, odpusti,
milostno mi to spreglej,
bolj goreče, bolj iskreno
ljubil bi te rad poslej!

Fr. Mavricij. O. Cap.

Šola krščanske popolnosti.

Troje odprtih pisem naši inteligenci.

Prvo pismo.

Kako naj ti pišem, preljuba naša inteligenca, da bo zate in zame najbolj prav? Že to je sitno, povedati, komu ta-le pisma pravzaprav veljajo. Če bi namreč hotel natančno opredeliti in opisati, kdo je inteligent in kdo da ni, in po čem se razlikuje pravi inteligent od nepravlega, — kdo vé, če mi ne bi tega ta ali oni hudo za zlo vzeli, češ, še za inteligenta me nima. Zato raje čisto splošno povem, da so ta pisma naslovljena na vas vse, ki imate kaj več znanja v glavi, bodisi, da ste si ga pridobili kakorkoli z zasebnim študijem, bodisi — in to posebno — po višjih šolah.

Potem pa, odprta pisma se pišejo po navadi s posebno ostrim peresom, nagrbnjenega čela, osinastega pogleda in pa kar se da — duhovito. A tu nečemo — vsaj namenoma ne — nikomur nič gorkih praviti, nobenega skubiti, nikogar razkrinkavati. Tudi duhovito ne maramo pisati, to pa zato ne, ker je vaš najponižnejše podpisani in pokorni vam sluga čisto kmečkega naziranja, da je resnica tedaj najlepša, če je kolikor moči preprosto oblečena, in pa da se ji naša domača narodna noša posebno lepo poda, tako da je v njej še enkrat lepša videti, kakor če bi bila vsa v pentljah in franžah.

Tudi ne bo brez nič, če pripomnim, da veljajo ta pisma vsej naši inteligenci, tudi tisti, ki si je sama nadela lepo zveneče ime: narodna napredna. Da, posebno tej hočemo odkriti nov okoliš, kjer se da napredovati, kakor si le srce želi, in sicer v stroki, kjer napredek nosi nezmotljivo najslajše, najtrajnejše in najhvaležnejše sadove.

Po tem dolgovoznem uvodu torej pravim, da ti, naša slovenska inteligenca, bodi pobožna!

Marsikateremu predstavitelju našega razumnštva se bo zdelo to-le vabilo nad vse smešno, prav za predpust, marsikdo drug bo pa gledal ta-le naš pošteni slovenski pridevnik pobožen, pobožna, pobožno, kakor razvajan sladkosnedež oven suknjo ali kakor nališpan gizdalin bukovo suknjo. Toda, gospoda moja, če ste res pravi razumniki, morate drugače delati: preden dovolite svojemu srcu, da se navda mrzenja, strahu ali zaničevanja, morate to besedo vzeti pod

drobnogled svojega razuma in si natanko ogledati misel, idejo, ki jo označuje.

Pobožen bo tisti, ki je po Bogu, — ki uravnava svoje umstveno naziranje in svoje praktično življenje po Bogu, po resnicah, ki jih je Bog razodel, po potih, ki nam jih je Bog odkazal.

In Bog, gospoda moja, je velik inteligent, tako velik, da ga je sam razum, pred čigar večnim očesom je skozi in skozi jasna in prozorna vsa resnica, kolikor je je odvekomaj in v celem stvarstvu. In vso to resnico obsega on od vekomaj z enim samim pogledom svojega brezmejnega uma, tako da mu ni bilo treba nikdar dvakrat ali večkrat pogledati. In ker ta inteligent poseduje vso resnico, kolikor je je, in ker je tako resnicoljuben, da mu je popolnoma nemožne, izreči kedaj tudi najmanjšo neresnico, mu pravimo tudi kratko **Večna Resnica**.

Odkod pa vemo vse to o Bogu? Gospoda moja, ne odgovarjajte mi s porogljivim nasmehom: „I vaš katekizem tako uči!“ Glejte, pred nekaj desetletji se je bližalo svojemu zatonu življenje slovečega francoskega veleinteligenta, filozofa Jouffroy. In ko je kakor misleč človek delal bilanco svojega življenja — gospoda moja, dovolite mimogrede opombo: to bilanco bo zahtevala prejalislej neizprosna vaša vest i od vas! — ko je torej ob tistem večeru svojega življenja brezstrastno primerjal svojo pot, ki jo je prehodil kot vele napreden inteligent, s potjo tistih, katerih neomajno vero je čestokrat pobijal in zasmehoval, tedaj je spoznal, da se je varal on, in da imajo prav tisti, katerih vero je napadal z orožjem vede in ironije. A bil je toliko resnicoljuben, da se je vsaj zdaj oklenil spoznane resnice, in v oblažujoči posesti čiste resnice je večkrat ponavljal: „Ena sama stranka katekizma je več vredna kakor vsi filozofski sistemi.“ V imenu inteligentnega uma torej, gospoda moja, malo več spoštovanja pred katekizmom! To je ena.

Potem pa, oprostite na vaš odgovor ravedno vprašanje: Ali ste se gospoda moja, pri svojem intelektualnem izobraževanju kaj bavili s tisto vedo, ki se ji pravi filozofija? Vaš ironični odgovor mi priča, da se niste. Drugače bi namreč lahko vedeli, da nam vse zgoraj navedene resnice o Bogu glasno oznanuje in z neizprosno doslednostjo jasno

dokazuje — že sama filozofija. Res žal, da da je ta nebeška veda v učnem načrtu moderne inteligence izginila iz vrste obveznih predmetov! Kajti primeroma malo je tako plemenitih src, ki bi si z zasebnim in resnim študijem zagotovili v svojem duhu neomajni obstoj tistih resnic, ki — kakor resnica o božjem bivanju, o nesmrtnosti duše itd. — pred vsem odločujejo smer življenja. In tako je, da imamo cele vrste res samo polizobražene inteligence, in dan na dan izkušamo, kako resnično je pel nemški pesnik:

Das halbe Wissen führt zum Teufel,
Das ganze Wissen führt zu Gott.

Ne samo vera, tudi pamet nam torej jasno govori, da je Bog večna Resnica. Torej, gospoda, spoštovanje pred takim inteligentom, čigar neskončni um presega tako — in še neskončno bolj — vse umstvene sile in vse znanje vseh umnih bitij, kakor presega svetloba žarkega solca medlo tlečo iskro v kupu pepela.

Iz te resnice o Bogu in iz zgoraj podane opredelbe pobožnosti pa nujno izhajajo še druge zelo interesantne resnice.

Najprej: ali ni veleinteligentno, misliti in soditi o rečeh po mislih same Večne Resnice, živeti po načelih, pravilih in navodilih najresničnejše in najsvetejše božje volje? Biti v posesti mnogih, vzvišenih, popolno gotovih resnic, in celo življenje ena sama svetla jasna pot resnice — ali ni to veleinteligentno? Ali more biti prava pobožnost inteligentu v nečast?

„O, potemtakem bo pa že vsaka preprosta kmetica veleinteligentna! Hvala lepa za tako družino!“

Gospoda moja, v prvem stavku tega ugovora tiči nekaj resnice in zato ni logično, če v drugem stavku kar meni nič tebi nič odklanjate družino globokovernega, četudi v svetnih vedah manj izobraženega ljudstva.

Z vami vred torej postavljamo na trdno dejstvo, da so tudi neinteligenti pobožni; sami pa, gospoda, izpričujemo, da se med drugače čisto neukim ljudstvom nahaja pogosto toliko zdrave in tako prav umevane pobožnosti, da navda mislečega človeka hočeš nočeš globoko spoštovanje do te zdrave ljudske inteligence, da — izpovemo odkrito — mnogo večje spoštovanje kakor do sicer izobraženega razumnika, čegar ideali se pa s svojimi okornimi peruti nikdar ne dvigajo kaj visoko nad leno tvar, — da ne govorimo o tistih denarnih mogotcih ali bore izobražencih, katerih življenje je neprestana ilustracija nastopnega, ali kakega drugega temu podobnega gesla:

Borstenvieh und Schweinespeck:
Das ist unser Lebenszweck!

Ne, gospoda moja, ne zgledujte se nad pobožnostjo zato, ker jo ima tudi neuko ljudstvo! Še enkrat bodi povedano: Bog je velik inteligent, in prav v tem se kaže neizmerno lepo velikost božje inteligence, da je znal pobožnost tako ukrojiti in jo svetu tako razodeti, da jo more umevati in izvrševati tudi neinteligent. Duhovit mož je enkrat drastično, ali lepo izrekel, da je krščanstvo s

Cerkev Jezusovega srca v Lvovu.

svojimi resnicami in zapovedmi tako globoko, da morejo v njem tudi sloni plavati, a obenem tako preprosto, da ga morejo tudi jagnjeta prebresti. Neizčrpen, bogat studenec je, iz katerega lahko vsak po svoji potrebi zajema, eni vedroma, drugi s korcem, božjepotnik pije iz njega s periščem, golobček pa s svojim drobnim kljunom.

Bodi dovolj! Mogoče, gospoda moja, da vas je ta ali ona beseda tega pisma nekoliko

ali morebiti tudi zelo zbudla. Če to, vas najvljudneje prosim, da najprej dobro premislite, odkod ta bol. Če je krivda pri meni, preklicujem in obžalujem vsako krivico; če pa je bol odtod, ker je ta ali ona beseda priletela morebiti na kako bolno mesto vašega srca, pa prosim, da te-le besede še bolj premislite in da jih dobro premišljene shranite prav

globoko v svoje bolno srce. Bodite prepričani, da vam bo srce od tega čarodejnega talismana gotovo ozdravelo, in nad tem bo imel prav tako veliko veselje kakor vi sami

vaš najvdanejši sluga

dr. Ant. Zdešar.

Molitev.

(Po Alban Stolz. — D.)

Molitev ima čudežno moč: ona je čarobno sredstvo, ona je silovita prisega. Molitev olajšuje najtežja bremena, teši bolečine, ozdravlja rane na duši in vliva v nje srčnosti in moči, prepodi slabe misli in ima nešteto drugih dobrih moči v sebi; molitev je ključ do nebeških vrat. Ako opustiš molitev, postaneš na duši slep, nem, hrom, suh in mrtev; kakor cvetica, ki nima svetlobe, zraka in vode, tako uveneš in skloniš glavo k tlom in gledaš samo na to, kar je spodaj in segniješ v zemeljskih strasteh. Ne reci: Nimam časa, da bi opravljal molitev. Saj imaš vendar čas, da ješ! Da, to mora biti; telo moram vsak dan krepiti z jedjo in pijačo, drugače oslabi, oboli in umre, porečeš. A tudi duša potrebuje vsak dan svojo ga živeža in okrepitev, sicer postane tudi ona revna in brez moči za dobro in umre. Kakor gotovo je duša in njeno večno življenje več

vredno nego telo in njegovo življenje, tako gotovo moraš tudi dušo vsak dan preživljati in krepiti z molitvijo in verskimi mislimi; tako gotovo moraš imeti za to čas, kakor ga imaš za jed. Moli vsak dan v resni pobožnosti zjutraj in zvečer in misli tudi po dnevu večkrat na Boga! Sv. Cita je bila dekla, a njen pregovor in življenski red je bil: »Roko pri delu, srce pri Bogu!« Delaj tudi ti tako! Posvečuj cel dan z mnogimi verskimi mislimi pri svojih opravilih in za te bo vsak dan praznik, ne da bi zanemarjal svoje delo! Dan pa, v katerem nisi molil, je izgubljen, je nekak črn dan, ker ge nisi preživel za Boga in za svojo dušo. Prehranil si samo živalsko stran na sebi in si zaslužil samo zemeljsko plačilo. Ta dan nimaš blagoslova in nikakega upanja. Zato ne pozabi molitve!

V službo k nebeški Kraljici!

(Klic bl. Grinjona Montfortskega.)

V službo k nebeški Kraljici vstopiš ter postaneš njen popoln služabnik takrat, ko si s slovesno posvetitvijo izročil sebe ter vso svojo lastnino njej ter njenemu božjemu Sinu, o čemer smo razpravljali v prvem zvezku. Kako svečan trenutek je to in odločilen za nadaljno tvoje življenje ter za — celo nepregledno večnost! Pred celim nebeškim dvorom si sklenil, da hočeš na migljaj in zvesto služiti vzvišeni nebeški Gospe ter živeti v popolni odvisnosti od nje; in ona je v istem trenutku razprostrla nad teboj svoj materinski plašč, pod katerim varno hitiš proti svojemu večnemu cilju. Svetujem ti še, da na dan posvetitve neb. Kraljici na čast izvršiš kako dobro delo, daš kak milodar v dobre namene, se v kakí stvari preмагаš, greš na božjo pot ali opraviš poljubno, toda prisrčno molitev. Bl. Marin, brat sv. Petra Damijana,

se je ob taki priliki pred oltarjem Marijinim javno bičal. Kaj takega ne bo nihče od tebe zahteval; pač pa skušaj tisto, kar storiš v čast svoji nebeški Gospe, storiti s ponižnim in hvaležnim srcem.

Toda, žalibog! Žalostna skušnjava nas uči, kako slabotna in omahljiva je človeška volja! Kako naglo je pozabljen in prelomljen še tako trden sklep! Kolikokrat se je že zgodilo, da se je marsikdo z najboljšo voljo Mariji popolnoma posvetil, toda postal je kmalu len in zanikrn ter nezvest v tako vzvišeni službi! Zato je neobhodno potrebno zate, — sicer se ti zna kaj enakega pripetiti — da svojo voljo neprestano uriš in krepiš z novimi vajami ter se tako Marije vedno tesneje oklepaš. V ta namen ti nasvetujem sledeče vaje in molitve ter ti položim na srce, da jih kolikor le mogoče zvesto izvršuješ.

1. Vsako leto na določeni dan o obnovi posvetitev; nanjo se pripravi tako, kot na prvo izročitev. To obnovev na posebno pripraven način lahko združiš s šmarnicami v mesecu majniku ter tako pač najdostojnejše počastiš Kraljico majnika. Ta dan opravi zopet kako dobro delo, kakor sem ti svetoval že za dan prve posvetitve!

2. Vsako jutro se s kratko molitvijo novo izroči nebeški Kraljici. Pripravna je naslednja molitev: »O, Marija, o moja predobrotljiva ter neomadeževana Gospa, kako srečen sem, da sem Tvoj služabnik! Izročim Ti in posvetim svoje telo in svojo dušo, vso zunanjo in notranjo, naravno in nadnaravno, preteklo, sedanjo in prihodnjo imovino. Danes želim zadobiti vse odpustke, ki si jih morem pridobiti, ter jih izročim Tebi. — O Marija! O moja iskreno ljubljena Mati! odpovem se svoji lastni volji, svojim grehom, svojim mislim in namenom. K Tebi hitim, v Tvoje ljubezni plamteče srce se skrijem, da vedno molim, delam in trpim po Tebi in v Tebi v večjo slavo najsv. Srca Jezusovega.« Ako ne moreš opraviti te molitve, moli z vnemo znano molitev: »O, Gospa moja, o Mati moja, Tebi izročim itd.« ali: »O, presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Ti darujem itd.«

3. Med dnevno izvršuj vsa opravila z oziranjem na svojo nebeško Gospo, na katero naj se prepočastokrat obračajo tvoje dušne oči. Zdihi večkrat med dnevno: »O, moja dobra mati, deluj Ti v meni, živi v meni, govori Ti z menoj.« Vse to pa delaj mirno, brez napenjanja možgan, vendar pa vstrajno in zvesto. Ako čuješ biti uro, šepni: »Češčena Marija!«

4. Pred sv. obhajilom se odpovej svojemu mišljenju in izposodi si ga takorekoč od preblažene Device; prosi jo, da bi podnetila Ona tvoje srce z istim plamenom božje ljubezni, ki gori v njenem deviškem Srcu ter da naj sprejme Ona Jezusa Kristusa namesto Tebe. Zdihi: »O, moja nebeška Mati, glej, moj Jezus prihaja k meni; posodi mi Ti svoje Srce ali pa sprejmi ga Ti namesto mene.« Ravno predno zavziješ sv. Rešnje Telo ter moliš: »Gospod, nisem vreden . . .« prosi iskreno Izveličarja, naj ne gleda na tvojo ne vrednost, temveč na čednosti in zasluge njegove sv. Matere, n. pr.: »Ljubi Izveličar! spoznam, da nisem prav nič vreden, sprejeti Tebe, ker sem tako len, mrzel ter Tebi nezvest; toda glej! namesto svojega srca Ti ponudim Srce Tvoje in moje Matere; to prečisto Srce naj služi Tebi v stanovanje. Vstani, Gospod, ter pridi v kraj svojega pokoja!« Po sv. obhajilu prosi še enkrat Marijo, naj se Ona zahvali Jezusu namesto tebe, n. pr.:

»Moja dobra Mati, moli, ljubi, slavi Ti Jezusa namesto mene; prosi ga, da On v meni raste ter gospoduje; razširjaj in utrjuj njegovo kraljestvo tudi v srcih vernikov, posebno še tistih, ki so meni dragi!«

5. Prav pogostokrat, z veseljem ter pobožno moli molitev: »Češčena Marija . . .« ter sv. rožni venec. Prava radost in užitek mora biti za vse služabnike Jezusove in Marijine, da prav velikokrat molijo to molitev, katere vrednost in ceno ljudje vse premalo poznajo. »Češčena Marija« je nebeška rosa, ki napaja naše duše ter jih vzbuja k čednosti. Duša, katere ne porosi ta molitev, ne prinese nobenega sadu ter rodi le trnje in osat. Bogoljubni Alain de la Roche je zapisal pomenljive besede: »Vedi, moj sin, ter povej to tudi drugim, da je zelo verjeten znak večnega pogubljenja, ako ima kdo zamrzo do angeljevega pozdrava . . .« Ve, izvoljene duše, služabniki Jezusovi in Marijini, bodite prepričani, da je »Češčena Marija« za »Očenašem« najlepša izmed vseh molitev, da vsebuje najvišji poklon in čast Mariji; saj je to tisti pozdrav, ki ga je jej poslal Najvišji po nadangelju, da bi si naklonil njeno Srce; tako milo in mikavno je ta pozdrav vplival na Marijo, da je kljub svoji ponižnosti privolila v učlovečenje božje Besede. S to molitvijo si boste tudi vi gotovo naklonili njeno Srce, ako jo molite zbrano, iskreno. »Češčena Marija«, ako je prav opravljena, je po izrekih svetih mož najgroznejši sovražnik hudega duha; zapodi ga v beg ter stare kot kladivo. Ta molitev posvečuje duše, razveseljuje angelle; ona je pesem izvoljenih, slavospev nove zaveze, veselje in radost Marije ter čast in slava presvete Trojice. »Češčena Marija« je poljub ljubezni, ki ga damo Mariji; je rdeča roža vrtnica, ki jo Njej poklonimo, je dragocen biser, ki ga Njej darujemo, je kupa božjega nektarja (nebeške pijače), ki ga Njej ponudimo.«

Tako so pisale svete roke.

Prosim vas torej iskreno, — tako vabi bl. Grinjon — pri ljubezni, ki jo negujem do Jezusa in Marije, molite pogostokrat celi rožni venec, ali vsaj njegov tretji del. Ob smrtni uri boste blagrovali dnevi in ure, ko ste poslušali moje vabilo in moj nasvet. Z Jezusovim in Marijinim blagoslovom boste se jali; želi pa boste večni blagoslov v nebesih po svetopisemskih besedah: »Kdor obilno seje, bo tudi žet obilno!«

6. Moli večkrat »Magnificat« t. j.: »Poveljuj moja duša Gospoda . . .«, edini slavospev Marijin, ki se nam je ohranil; s tem spevom zahvaljujemo Boga za vse milosti, ki jih je On podelil nam ter še posebno preblaženi

Devici; obenem pa ž njim prosimo novih dobrot. Posebno ti še priporočim, da moliš ta slavospev po sv. obhajilu v zahvalo; saj ga je tudi preblažena Devica molila večkrat ter najrajše po sv. obhajilu, — tako trdi učeni Gerson. Učeni Benconij sporoča, da so se po tem slavospevu godila že mnoga čuda.

7. Opozorim te še na prekrasno »malo kronico preblažene Device«, molitev, ki jo je bl. Grinjon tako iskreno priporočal. Kakšna je ta molitev in od kod je, vprašaj? Sv. Janez evangelist, ljubljene Jezusov ter Marijin, je videl nekoč v prikazni ženo z 12 zvezdami, oblečeno s solncem ter z luno pod nogami. Ta žena je bila — tako trdijo učeni razlagavci sv. pisma — preblažena Devica s svojimi čednostmi, milostmi, odlikovana z božjim materinstvom. Ta prikazen je dala povod k »mali kronici preblažene Device«, ki so jo molili z veseljem mnogi častilci Marijini, n. pr. sv. Berkman, sv. Jožef Kalasanski. Bl. Grinjon je to molitev spopolnil. Ponavljal jo je mnogokrat pristrčno, goreče. Tudi ti jo moli, dragi čitatelj, pogostokrat pred nogami svoje vzvišene nebeške Gospe. Čutil boš sladk vonj te molitve ter lepe sadove njene. Opravljaš jo lahko z malim rožnim venčkom v roki; ta obstoji iz 15 jagod, ki so na tri dele razdeljene; tri glavne jagode pomenjajo očenaše; drugih 12 pomeni Češčena Marije. Moli pa to »malo kronico« tako-le, ko se prej prekržiš: V. Dovolj, da Te hvalim, o, preblažena Devica. R. Daj mi moč zoper svoje sovražnike.

1. Oče naš ali Češčena Marija . . . Presrečna si, o Devica Marija, ker si v svojem najčistejšem naročju nosila Gospoda in Stvarnika sveta; rodila si Tistega, ki Te je ustvaril in si ostala vedno Devica. V. Raduj se, o, Devica Marija. R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. O, sveta in brezmadežna Devica! Ne vem, s kakšnimi hvalnicami bi slavil Tvoje veličastvo, kajti Ti si v svojem naročju nosila Tistega, katerega celo nebesa ne morejo obseči. V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Vsa lepa si, o Devica Marija, in madeža ni na Tebi. V. Raduj se, Devica Marija. R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Ti imaš več čednosti, kot je zvezd na nebu. V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat! Čast bodi Očetu itd.!

2. Oče naš itd. Češčena Marija. Slava Tebi, ki si Kraljica sveta; popelji nas k sebi v veselje sv. raja. V. Raduj se, Devica Marija. R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, ki si delilka milosti Gospodovih; stori nas deležne

teh milosti. V. Raduj se, Devica Marija. R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, ki si srednica med Bogom in ljudmi; izprosi, da nam bo Vsemogočni milostljiv! V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, o Marija, ki si krivim veram in hudobnemu duhu strla glavo; bodi naša vodnica. V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat! Čast bodi Očetu itd.

3. Oče naš itd. Češčena Marija itd. Slava Tebi, Marija, ki si pribežališče grešnikov, prosi za nas Gospoda! V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, o Marija, ki si Mati modrim; stori, da nam bo Vsemogočni milostljiv! V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, o Marija, ki si veselje pravičnih; popelji nas s seboj v rajsko veselje. V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava Tebi, o Marija, ki si vedno pripravljena, nam pomagati v življenju in ob smrti, pripelji nas k sebi v nebeško kraljestvo. V. Raduj se, Devica Marija! R. Raduj se mnogotisočkrat! Čast bodi Očetu itd.!

Molimo! Zdrava Marija, ljubljena hči Boga Očeta; zdrava Marija, čudovita Mati Sinu božjega; zdrava, najzvestejša nevesta sv. Duha; zdrava Marija, vzvišeni tempelj sv. Trojice; zdrava Marija, moja draga Gospa, moja dobra Mati, Kraljica mojega srca, moje življenje, moja sladkost in moje upanje za Jezusom; Ti moje srce in duša moja. Jaz sem Tvoja popolna last in vse, kar je moje, je Tvoje. O, Devica, blažena nad vse stvari! Prosim Te, naj bo danes Tvoja duša v meni, da proslavim Gospoda; naj bo Tvoj duh z menoj, da se veselim v Božju. O, zvesta Devica! Ti si kakor pečat na mojem srcu, da sem po Tebi in v Tebi zvest svojemu Božju. O, dobrotljiva Mati, podeli mi milost ter me sprejmi v število tistih, katere Ti ljubiš, jih učiš, vodiš in varuješ kot svoje otroke. O, Gospa nebeška, ne dopusti, da bi bilo kaj v meni, kar ne bi bila Tvoja last, ker nisem več samosvoj. O hči Kralja kraljev, ne dovoli, da bi me zmotile zunanje in minljive stvari, temveč da po tvoji milosti ljubim notranje življenje, ter najdem v Božju svoje veselje, svoj zaklad, svojo srečo, svojo čast in svoj mir, da bode po svetem Duhu, tvojem zvestem ženinu, ter po Tebi, njegovi zvesti nevesti, v naših srcih popolnoma upodobljen Jezus Kristus, tvoj ljubljene Sin, v večjo čast Boga, našega Očeta na vekov veke. Amen.

8. Mnogi pravi služabniki nosijo male lične verižice pri sebi, v znamenje popolne odvisnosti Marije; sveta Cerkev te verižice blagoslavlja. Priporočil bi tudi tebi, ko si stopil v službo Marijino, da nosiš tako verižico, ki je tisočkrat častnejša in dragocenejša, kot vse zlate verižice posvetnih vladarjev. Iz življenja Matere Neže Jezusove iz reda sv. Dominika se bere sledeče: Že kot sedemletna deklica je trpela velike dušne bolečine; kar čuje nek notranji glas, da naj postane popolna služabnica Jezusova in Marijina, pa bo rešena vseh bolečin ter varna pred vsemi sovražniki. Storila je tako. Posvetila se je popolnoma Mariji ter po njej Jezusu; v znak te odvisnosti je dejala krog ledij železno verižico, ki jo je nosila do smrti. Minule so vse dušne bolesi. Čutila je vedno v sebi dušni mir. Priporočala je to pobožnost mnogim drugim ose-

bam, ki so naglo napredovale v bogoljubnem življenju. Nekega dne se jej je prikazala presveta Devica ter ji je dejala zlato verižico krog vratu, da ji je s tem podala dokaz svojega dopadajenja in svoje ljubezni. Umrla je v sluhu svetosti leta 1634.

× × ×

Na te in enake načine skušaj dan za dnem utrjevati in krepiti svojo voljo, da boš vedno zvestejše in udanejšje služil svoji nebeški Kraljici. In čutil boš, kako bo tvoj duh vedno prostejši, tvoje srce vedno srečnejše; minljivi svet bo imel vedno manj mika zate. Z blaženim Grinjonom boš vedno bolj želel: »Kdaj se bo zgodilo, o predraga Mati, da bom imel tolažbo Tebe videti, toda ne v podobi, ampak v resnici?«

Najlepši kinč.

(Konec.)

Marica.

Za pirhe sem dobila neko stvar, ki mi dozda za njo ni bilo mar, a zdaj se zdi mi silno dragocena.

Ivanka.

Že vem, obleka to je črna, vsa svilena.

Marica.

Nikakor ne, zelo si se zmotila, poskušaj dalje, če boš uganila.

Ivanka.

Morda Gregorčičeve si kupila poezije, da se naslajaš ob sadovih domišljije, nesmrtnega, četudi rajnega nam pevca?

Marica.

O ne, o ne, še daleč proč si, draga mi Ivanka!

Ivanka.

Oj, to zamé pretežka je uganika, na svetu lepih je nebroj stvari in vsakemu se druga dragocena zdi.

Marica.

Ker ne ugameš, no, ti pa povem, čudila bodeš se, prav dobro vem. Ta dragocena stvar Marijna je svetinja, ki na višnjem traku živo me spominja, na drugo mater, ki zame skrbi: postala namreč sem — Marijna hči.

Ivanka. (Začudena).

Tedaj v Marijno družbo si se vpisala? Na svetu je pa res že vse mogoče!

Prej si pomilovala družbena dekleta; odkod da zdaj naenkrat si za družbo vneta?

Marica.

Priznam, da prej drugače sem sodila; a kar sem rekla, bridko obžalujem. A zdaj, vrjemi, srčno se radujem, da sem v Marijino družbo vstopila. In nekaj ti povem, Ivanka, mi dovoli, kesala tudi ti ne bodeš se nikoli, če stopiš pod Marijino zastavo.

Ivanka (se prime za glavo).

Prijeti moram se že res za glavo, kaj tebi vendar v glavo vse ne pade!

(Veselo in živahno.)

Dokler smo čvrste še, vesele mlade, ostati hočemo svobodne punce, ne pa skesane in ponižne nunce. Zato bi radi v družbo nas dobili, da bi nas v samostane potaknili; a dokler nam mladosti sije jasni dan, ne gremo še, ne gremo v samostan!

Marica.

O, tega rekli niso še nikdar gospod kaplan, da bi vtaknili vse nas radi v samostan. Nasprotno trdijo, da le dekleta, živeče sredi sprijenega sveta, potrebne varstva so in pomoči, ki ga nebeška Mati jim deli. Marijna družba vodi nas v nebesa, po poti čistosti, pobožnosti, kreposti, skrbi za nas, da v zgodnji že mladosti

Bogu bi posvetile svoja leta.
Za vse nas lepo, plemenito navdušuje,
in čistosti nam lilijo neguje.
Skrbela družba bo, z besedo eno,
da bodemo živele čisto in pošteno.

Ivanka.

Živele bomo v družbi čisto in pošteno:
zato pa mislim, da je pač vseeno,
če stopiš v družb deset ali nobeno!
Sva li brez družbe bile razuzdane?
Naštej nebroy pregreh, ki so o nama znane!

Marica.

Res, Bogu hvala, in prečisti Devi,
življenja najinega prošli dnevi
bili so, kakor upam, Bogu posvečeni.
Če pa ne bile medve bi poštene,
potem pa naju družba kar odžene.
Marijina družba ni pribežališče
za grešnike in grešnice skesane,
temveč ljubezni čiste je ognjišče
za hčere zveste, Materi vdane,
brez družbe lahko se živi pošteno, res;
a pripoznati moraš, da z nebes
Marija še s posebnim blagoslovom
pomaga svojim hčeram in sinovom,
ki so ji svoja srca posvetili.

Ivanka.

No, to vrjamem, toda prosim pojasnila,
kaj te do tega je pripravilo koraka?
Odkod na mah sprememba v tebi taka,
da si v Marijino družbo vstopila?

Marica.

S tem materno sem oporoko izvršila.

Ivanka.

Kaj? Materno si oporoko izvršila?
Te ne razumem!

Marica.

Poslušaj!

Ko bližala se materi je ura zadnja,
me stisnila je njena roka hladna,
naukov dala mi je z glasom slabim,
naukov zlatih, nikdar jih ne zabim.

(Bolj tiho.)

Ivanka, z Bogom, mi je šepetala,
zapuščam te, sirota boš ostala,
pozemske matere ne boš imela,
ki bi te čuvala, zate skrbela.

A vendar, dete moje, ne žaluj,
v nebesih boljšo mater še imaš,
nedolžno srce svčje njej daruj,
nebeški materi te izročim!
In to je zadnja želja, ki jo še gojim,
da stopiš pod Marijino zastavo,
da delaš vse Mariji v čast in slavo.
Obljubi mi, da zvesta boš Marijina hči,
potem zaprla mirno bom na vek oči.

(Preneha, počasi.)

Roko mi stisnila je zadnjič vroče
in šepetale so nje ustnice umirajoče
ime presladko Matere Marije.

Ivanka (začudenca).

Marica — je li to mogoče?
To so besede matere umirajoče?
Tako na smrtni postelji je govorila,
Marijino družbo takrat ti priporočila?
Na smrtni postelji prevara ni mogoča,
gotovo dobra stvar je, ki jo priporoča
umirajoča mati svojemu otroku.
Saj ko zasije svit mrtvaške sveče,
takrat drugače človek govori
kakor ob svitu solnca mlade sreče.
Marica, napačno sem te sodila;
oprosti blagohotno, če sem te žalila!
Za te besede srčna tebi hvala,
zares so segle v srce mi globoko,
hvaležna bodem ti na vck ostala:
Stopila pod Marijino bom zastavo,
do konca dni ostati hočem zvesta
Marijina hči in Kristova nevesta.

Marica.

Oj, to me veseli Ivanka!
Vrjemi, da ne bodeš se kesala,
uhani, prstani in kamni dragoceni —
kdo se na smrtno uro zanje zmeni?!

Vse to nečimrno je lepotičje!
A, ko mrtvaški pot rosi obličje,
ko že v očeh življenja žar umira,
takrat zaupno se oko ozira
na križ in na Marijino svetinjo!

Ivanka.

Res, srečna smrt Marijinega otroka!
Še danes v družbo! Tu je moja roka!
Oj, kaka radost srce mi prešinja,
odzdaj mi bo najlepši kinč Marijina
svetinja.

Oče in sin.

(Črtica. — Priobčil P. P.)

I.

Borštnik, najbogatejši kmet v vasi, je stopil v župnikovo sobo. Priklonil se je malo nerodno in odložil klobuk. Na obrazu mu je bilo brati nekaj resnega in svečanega. Resen in važen je bil tudi njegov glas, ko je izpregovoril:

»Gospod župnik, sina sem dobil in bi želel, da bi ga krstili.«

Župnik ga je pogledal nekoliko začuden. Saj, kadar je bilo treba krstiti, so prišli navadno botri in botre kar z otrokom.

»A kje so botri? In kje je otrok?«

»Pridejo«, je pojasnil Borštnik.

»Torej lahko takoj vpišem. — Kako mu bo ime?«

»Jožef. — Po meni naj se imenuje.«

»In botri?«

Borštnik je imenoval botre. Bili so poklicani iz sosednje fare: najbogatejši mož in najpremožnejša žena.

»Kaj bo še?« je vprašal župnik, ko je videl, da mož stoji in se obotavlja.

»Tako mislim naj bi bilo: jaz bi želel, da bi ga krstili posebej. Zvedel sem, da imajo prinesli tudi Tinčtovi iz grape. Danes bodo menda prinesli. A jaz bi želel, da mojega krstite posebej. Jutri. In ker sem slišal, da nameravate jutri od doma, sem prišel danes in prosim, da počakate. Zjutraj zgodaj pridejo moji botri in botre.«

Župnik je gledal in se čudil. Borštnik je bil vedno nekoliko samosvoj. No in sedaj pride s prošnjo, ki je bila vsekakor posebna in nenavadna.

»Lahko počakam, ako treba. Toda zakaj ne danes? Ali morda botri še niso prišli?«

»Pustiva to, gospod župnik. Moj edinec je, in ako Bog da, bo enkrat moj naslednik. Ne maral bi, da bi ga krstili z bajtarskim skupaj. Pravijo, da bi to ne pomenilo sreče. Zato sem prišel in prosim, da bi ga krstili jutri.«

Župniku je šlo nekaj kakor senca preko čela. In posvaril je s prstom, rekoč:

»Borštnik, vaša vera je čudna. Ako vas je napeljalo vaše praznoverje na to čudno misel, to bi še bilo. Toda, zdi se mi, da govori iz vas napuh in ošabnost. Če je to, potem se bojim, da s sinom ne bo sreče. Bog kaznuje grehe starišev celo na otrocih.«

Župnikov glas je bil počasen in odločen. Mož je molčal in se oziral v zadregi. Župnik je sodil, da se premišli. Zato je vprašal:

»No, kako bomo naredili?«

»Prosim, gospod župnik, do ostane, kakor sem rekel.«

In Borštnik se je poslovil ter odšel.

II.

Deset let za tem je stal Borštnik zopet v župnikovi sobi. Jožef, postaven dečko z živimi očmi, je stal poleg nje.

»Torej Borštnik, ste se vendar odločili, da ga pustite k birmi? Vedite, vaše ravnanje se mi ne zdi pravilno. Pred tremi leti je bila birma doma. Dečko je bil eden izmed najbolj umnih in spustil bi ga bil z veseljem. Toda vi niste hoteli. Ljudje so rekli, da ste to storili iz prevzetnosti, ker niste hoteli, da stoji vaš sin v vrsti z drugimi, ki so manj bogati in morda manj umni. Toda, ako je to res, moram vas svariti vpricho fanta, ker želim, da se sin ne navzame tega duha. Pisano je, da se prevzetnim Bog ustavlja. Zato vas svarim —«

»Kaj bi tisto, gospod župnik! Ljudje so govorili in bodo govorili! A jaz mislim, da je dečko z desetimi leti bolj prebrisan in bode bolje vedel, kaj prejme . . . V mestu je birma. Zbral sem si botra, ki je trgovec v mestu in bogat in izobražen. Tisti je, ki imava vsak pol lova v najemu. In sem rekel: naj gre dečko k birmi. Botra se mu ne bo treba sramovati.«

»Kakor veste. Toda Bog daj, da bi kdaj ne obžalovali tega, kar delate.«

Borštnikov Jožef je dobil listek in šel v mesto k birmi. Ko je prišel domu, je imel novo zeleno obleko, vrezano po mestnem kroju, novo srebrno uro in verižico, peresa za klobukom in veliko denarja. Otroci so ga zavidali. Gledali so ga postrani in ga niso marali v družbo.

Stariši pa so govorili zoper Borštnika in so rekli:

»Prezira nas, ker je bogat; mi pa smo revni. Toda denar še ni vse. Tudi prevzetnežu se včasih uklone glava, in to tem nižje, čim višje jo je nosil.«

III.

Za tem je prešlo polnih petnajst let.

Nekega dne je bilo slišati pred župniščem ropot in glasno govorico. In stopili so v župnikovo sobo: Borštnik, Jožef in dva gosposko oblečena človeka iz mesta.

»Bog vas sprejmi, Borštnik. Danes prihajate v družbi. Kaj važnega vas je privedlo?«

»E, ni družega kakor to, da mislim oženiti sina. In zato smo prišli.«

»Prav tako. Si se vendarle odločil, Jožef, da jo vzameš. Bogastva sicer ne bo prinesla k hiši; pa saj denarja se pri vas ne manjka. Ampak veselilo me je, ko so ljudje povedali, da jo bodeš vzela. Se vsaj stvar popravi, kolikor se popravi da. In ljudje se ne bodo zgedovali in ne bodo mogli imeti jezikov . . .«

»Oprostite,« je ugovarjal Jožef, »zdi se mi, da mislite, da jemljem Čudnovo iz bajte. Ni ta, ampak —«

»E, kaj una!« se je vtaknil Borštnik in zamahnil prezirljivo. Ona je izplačana in s tem odpravljena. Je mislila dekline do zadnjega, da bo prišla k Borštniku. A jaz sem rekel: bajtarica ni za grunt, gruntarica pa ne za bajto. In to je izprevidel tudi Jože in jo je izplačal. Stvar je dognana.«

»Stvar je dognana«, sta pritrdila tudi moža iz mesta. Eden izmed njih s pravilno ukrojeno obleko, a sila čudnim tujim izrazom na obrazu, je dostavil:

»Stvar je pozabljena. In moja Fani, kadar pride k Borštniku, bo vedela, da je to pač bilo, a je pozabljeno. Stvar je poravnana.«

Župnik je nekaj ugovarjal. Toda oni trije so bili vsi skupaj trdnega prepričanja, da sta Jože in Fani kakor ustvarjena drug za drugega; da torej, kar je Bog zvezal, naj človek ne ruši. In tako dalje.

In Jožef in Fani sta bila oklicana prvič, drugič —.

Predno pa so bili tretji oklici, se je zgodilo nekaj tako nenavadnega, da so imeli ljudje to kot za svarilo in za kazen božjo.

Borštnik je bil napravil velik lov kakor za pred svatbo. Jože je bil dobil izvrstnega lovskega psa in ga je hotel na tem lovu prvič preskusiti. A pes je bil hudoben in ostalih psov ni mogel videti. Drugi psi pa so potegnili skupaj in nastalo je pasje klanje, da bi bilo zabavno gledati, ako bi se Jože ne bilo zdelo škoda psa. Začel je miriti. Ker ni imel pri sebi drugega, si je pomagal s kopitom puške. Puška pa je bila nabasana. In sam Bog ve, kako se je zgodilo, puška se je sprožila in strel mu je šel v desno stran prsi. Položili so ga na nosilnico in ga nesli proti domu. Pot je šla ravno mimo Čudnove bajte. In tukaj je pritekel nasproti Borštnik, gologlav, upognjen, z očmi, polnimi blodnje in strahu. In vrgel se je na kolena, zlomljen in potr. In

»Jožef moj, ali je mogoče?! Kaj si mi storil? Kaj si mi storil, ti, ki si bil vse moje upanje, in moje veselje!«

A tudi znotraj v hiši je nekdo žaloval. Bila je deklica, mlada še, a zapeljana. In se je sklonila na javorjevo mizo in solze so kapale skozi dlani . . . In tudi teh solza bi ne bilo

treba, ko bi bilo tako, kot bi bilo moralo biti . . .

Prevideli so ga za silo.

Drugi dan pa je umrl.

IV.

In zopet je stal Borštnik v župnikovi sobi. Bilo je po pogrebu. Dogodki zadnjih dni so ga bili globoko ponižali. Župniku se je zdelo, da se je postaral najmanj za deset let. Tudi beseda in obnašanje je bilo docela izpremenjeno.

»Borštnik, nesreča vas je zadela; potolaži vas Bog. Kaj takega se ni nihče nadejal.«

»Potrlo me je. In izpremenilo me je. Zdi se mi, da bo poslej vse drugače. In to je morda dobro pri tem.«

Otrl si je solzo z očesa.

Trdo je bilo srce. A nesreča ga je omečila do solz. Pač je moral biti udarec grozen in težak . . .

Borštnik se je obotavljal.

»Nekaj bi še rad povedal«, je rekel in posegel v žep po listnico. Naštel je bankovcev za dva velika kupa.

»Preštejte, gospod župnik.«

Župnik je preštel.

»Borštnik, to je denarja veliko.«

»To je polovica mojega premoženja. Včeraj sem prodal posestvo in zase izgovoril le hišico pod hribom. Meni bo zadostovala. Jožefa ni več in tudi jaz ne bom dolgo. Zdi se mi, da že čutim ledeno roko; po kosteh in mozgu me mrazi; duša pa je potrta in veselja do življenja ni . . . Ljubil sem ga neizmerno, gospod župnik, a ljubil sem ga menda napačno. In to je kazen —.«

Sedel je in telo se mu je treslo v joku

»Oče, na svetu se vse popravi. Bog je užaljen, a vedno iznova odpusti . . . A kaj bo s tem tukaj?«

Pokazal je na mizo, na denar.

Borštnik je dvignil pogled in se ozrl na kupa bankovcev.

»To prvo —, to naj bo za reveže . . .«

»Dobro. — In to?«

»To naj bo zanjo in — in za otroka . . .«

Kdo je več kriv, ne vem; morda jaz tudi nisem brez krivde. Videl sem, kaj se godi, pa sem molčal, dasi bi bil lahko vedel, da more iz tega priti le nesreča. Bog bo sodil. A kolikor morem, bi rad poravnal . . . To naj bo njeno.«

In ko je opravil vse, je vstal, podal župniku roko in odšel.

Župnik je gledal za njim. In ko je videl postavo sklonjeno v dve gubi, je rekel sam pri sebi: »Ne bo dolgo.«

In res: po tistem Borštnik ni več stal v

župnikovi sobi. Tisto zimo ga je bila napadla mrzlica in šel je za sinom.

V Borštnikovino je prišel tuj gospodar. Premožen je bil, a ljudje so trdili, da ni bil osaben vsled tega.

Na pokopališču pa sta dva okrašena grobova. Spomenik naznanja, da tukaj počivata oče in sin. Okrašena sta sicer bolj ko drugi, a vendar sta v eni in isti vrsti z drugimi.

Molitvenike v obmejne slovenske kraje!

Iz poročil na občnem zboru »Slovenske Straže« posnemamo, da je »Slov. Straža« poslala posebno mnogo slovenskih molitvenikov v kraje ob slovensko-nemški in slovensko-laški meji, da tako s slovenskimi molitveniki utrdi versko in narodno zavest. Sedaj prihajajo »Slovenski Straži« iz raznih obmejnih krajev prošnje, naj pošlje tja še mnogo slovenskih molitvenikov. Obračamo se zato do naročnic in naročnikov »Bogoljuba«, naj med svojimi znanjki in znanci pobero kolikor mogoče veliko število molitvenikov in

naj jih pošljejo ali prineso »Slov. Straži« na Dunajsko cesto v hišo »Zadružne zveze«, pisarna na dvorišču. Naberite ali sami darujte tudi toliko denarja, da plačate celo poštno pristojbino. Imena naliralk in nabiralcev bomo objavili v »Bogoljubu«. Kdor pa bi želel kaj denarju dati ali nabrati v ta namen, naj tudi pošlje »Bogoljubu«. Po »Bogoljubu« za »Slovensko Stražo« nabrani denar se bo rabil izključno le za nakup slovenskih molitvenikov in slovenskih katekizmov in se bodo računi o tem izkazali v »Bogoljubu«.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

(Dalje.)

Kmalu začnemo iti po nešteti ovinkih navzdol. Naenkrat se zalesketa daleč v nižini zelena gladina genezareškega jezera. Ta pogled mora prevzeti vsako krščansko srce! Saj je to oni blaženi kraj, ki je neločljivo združen z Jezusovim delovanjem. Jezero je obdano od vseh strani, zlasti proti severu, z visokimi gorami kakor n. pr. bohinjsko, samo, da je nekako desetkrat večje. Leži celih 208 m nižje kakor morje. Arabci ga imenujeje galilejsko ali tiberijsko morje (baher et-Tabarieh). Jutrovec pravi vsaki večji vodi morje, celo reki. Zato se to jezero tudi v sv. pismu navadno imenuje morje. Skozi jezero teče reka Jordan. Ker so na severu visoke gore, a na jugu je že drugačno podnebje, zato nastanejo večkrat kar nenadoma strašni viharji na jezeru, prav kakor beremo v evangeliju.

Ob solnčnem zahodu dospemo v starodavno mesto Tiberijo, ki leži prav ob jezeru, in se nastanimo v frančiškanskem gostišču tik cerkve sv. Petra.

Mesto je na zunaj starinsko; od daleč se vidi kakor razvalina. Res je mnogo zidovja in razvalin iz rimskih časov. V stari zavezi je stalo tu mesto Keneret, iz česar je nastalo ime Genezaret. Sedanje ime je od rimskega cesarja Tiberija, ki je vladal ob Jezusovem času. Po razdejanju Jeruzalema l. 70. po Kristusu se je zateklo največ Judov semkaj. Zato je Tiberija

sedaj nekako glavno judovsko mesto. Iz tega mesta pričakujejo Judje tudi Mesija. Seveda ga bodo čakali zastonj! Mesto je najbolj umazano in nepriljudno, kar smo jih videli v sv. deželi. Pozna se, da imajo v njem Judje večino. Med 6000 prebivalci je Judov 5000. Kristjanov je malo. Zvečer smo se izprehajali ob jezeru zunaj mesta proti južni strani. Tam so starodavne žveplene kopeli. Radi bi se bili šli kopat, a se je videlo, da nismo nič kaj dobrodošli. Izprva nam niti odpreti niso hoteli. Ko smo po dolgem moledovanju stopili v poslopje, smo bili zelo presenečeni. Kameniti bazeni in voda v njih so bili tako nečedni, vzduh tako neprijeten, da smo takoj prav lepo zahvalili Turka za vso prijaznost. Mož je bil pa sedaj naenkrat hud, češ, kaj nam n. pr. v tem elegantnem kopališču ni všeč?

Šli smo se rajši umivat naravnost v jezero. Na mnogih krajih teko v jezero žvepleni studenci. Voda je tako vroča, da ne moreš vdržati prsta v nji.

Po večerji smo se šli hladit na samostansko streho. Hladu ni bilo dosti, dasi je bila že čisto noč. Toliče vročine ni bilo do tedaj še nikjer. Spat se nam ni ljubilo. Dolgo časa smo sloneli na strehi ob ograji prav nad jezerom. Mesec je prijazno razsvetljeval vso pokrajino, nam pa se je vrstila pred duhom slika za sliko iz časov

našega Gospoda. Zapeli smo tudi marsikatero domačo pesmico, ki je splavala preko širne jezerske ravnine tja v daljne dežele. Kmalu so se jele prikazovati na sosednjih strehah različne postave, pa tudi spodaj ob hišah se je nabralo precejšnje število radovednežev, ki so jim bile menda všeč naše pesmice. No, malo bolj kratkočasne so gotovo kakor njihove arabske!

Pozno smo se vlegli k počitku. Silna soparica nam ni dala spati. S tovarišem sva dolgo časa opazovala zanimivo turško ležišče na sosednji strehi. Ob hudi vročini vse prenočuje na strehah. Prostora je bilo malo na nji, zato so bili stanovalci te hiše nagnjeni na strehi kakor arniki v škatljici. Pod stopnjicami je dremal osel, sredi stopnjic je stala privezana koza, vrhu njih pa je pazil zvesti čuvaj, kodrast psiček, ki je bil silno hud, kadar sva ga s tovarišem malo podražila skozi okno. Strahovit šunder je nastal po ulici, ko je prišla proti jutru originalna mestna „muzika“ buditi verne Turke iz spanja. Ob enem so se po stolpih oglašali muezini s svojim dolgočasnim petjem. Na mah so vse strehe oživele. Pokazali so se ognji. Bile so zadnje ure pred postom, ki se začne s solničnim svitom, zato so se Turki še hitro nekoliko pokrepčali. Ko so popili svojo kavo so se vlegli nazaj.

Zjutraj smo maševali v cerkvi sv. Petra. Sporočilo trdi, da je tukaj izročil Kristus svetemu Petru višjepastirsko službo. Posebno zanimiv se nam je zdel star samostanski brat, menda zakristan. Doma je iz Afrike in popolnoma črn, samo lasi in brado je imel belo.

Po zajutru sta nas čakala dva precej velika čolna z jadri. Prepeljali smo se na severno obrežje, kaki dve uri daleč, kjer so stala ob Jezusovem času znamenita mesta. Najimenoitnejši med njimi je bil Kafarnaum, ki se imenuje v evangeliju tudi „Gospodovo mesto“. Tu je stanoval Jezus v Petrovi hiši. Večkrat je učil v shodnici ali zunaj ob morju, včasih kar iz čolna. Tu je storil nešteto čudežev, ozdravil je Petrovo taščo, mrtvoudnega, stotnikovega hlapca itd. V shodnici je obljubil, da bo postavil zakrament svetega Rešnjega Telesa.

Umljivo je, zakaj si je izbral Gospod ravno ta kraj za središče svojega delovanja. Severno obrežje galilejskega morja je bilo nekako stekališče in shajališče vsega prometa med jutrovimi in zapadnimi deželami. Imenitne rimske ceste so se tod križale, najrazličnejša ljudstva so se tu shajala. Kraj se je imenoval „Galileja poganov“. Tako so imeli že tedaj celo drugi narodi, ne le judovski, priliko poslušati Jezusov nauk. Izpolnile so se besede preroka Izaija (9. pogl.): „Prvi čas je bila dežela Zabulonova in Neftalijeva zaničevana, nazadnje (ob času Mesijevem) pa je proslavljeno primorje tostran

Jordana v Galileji narodov (t. j. poganov). Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko svetlobo; njim, ki so prebivali v kraju smrtne sence, je izšla luč“.

Dandanes teh bogatih mest ni več. Kraj je zapuščen, divji. Nekaj je uničila sila sovražnih vojska, drugo so razdejali potresi. Uresničilo se je gorje, ki je je klical Zveličar mestom Kafarnaumu, Korozainu in Betsaidi (gl. Mat. 11, 21), ker niso vzprejela njegovega nauka, dasi so bila priča toliko njegovih čudovitih del.

Kraj, kjer je stal Kafarnaum, se imenuje dandanes Tell Hum. V zadnjem času so izkopali iz razvalin mnogo zanimivosti. Izkopavanja vodi neki frančiškan, ki ima majhno hišico. Posebno dobro je preskrbljen z orožjem, ker je v tem kraju mnogo zverine. Proti strupenim kačam je vhod zavarovan daleč okrog z gosto mrežo. Najimenoitnejše, kar so našli med razvalinami, je velikansko poslopje. Floris se še čisto dobro pozna. Zidovje in stebri stoje ponekod še do metra visoko. Tudi tlak iz kamenitih plošč je še ohranjen. Ob stenah so še kameniti sedeži. Drugo je vse križem razmetano. Z vso gotovostjo so sedaj dokazali, da je to nekdanja judovska shodnica, ki je naš Gospod v nji učil. Kakor nam pripoveduje evangelij (Luka 7, 5), je dal zidati Judom to shodnico oni stotnik, ki mu je Jezus ozdravil hlapca. Kako nam vse to tudi izpričuje resničnost sv. pisma! Shodnica je morala biti krasna stavba. Vse kamenje, stebrovje itd., ima umetno izklesane okraske. Kakor se vidi, je bila zidana v pol grškem, pol judovskem slogu. Na več krajih so vklesana palmova peresa in neke vrste zvezde, kar je posebno značilno za judovski slog. Ta sinagoga je eden najznamenitejših spominkov iz Kristusovega časa v celi Palestini. Učenjaki trdijo, da je shodnico in mesto Kafarnaum razdejal potres. Shodnico nameravajo izpremeniti v krščansko cerkev, a bodo kar se da ohranili prvotno obliko. Lepše pač ni mogoče proslaviti tega znamenitega kraja, kjer je obljubil Zveličar svojim učencem svoje telo in svojo kri v jed in pijačo, kakor da bo On sam zopet prebival na tem kraju v najsvetejšem zakramentu! Z vsemi drugimi občutki smo zapuščali ta prostor, kakor pa smo stopili nanj.

Čolnarji so se na vso moč uprli v vesla. Čolna sta se skušala, kdo bo urnejši. Kakor otroci! Curkoma jim je bil s čela pot za samo — čast!

5. Tabor.

Po kosilu smo se poslovili od gostoljubnih patrov in se odpeljali nazaj. Pri vasi Lubieh smo zapustili kočije in zasedli konje, ki so nas čakali kar sredi polja pri svojih poganjačih. Imeli smo namreč še pot na goro Tabor. Na

konju še nisem dostikrat sedel, kaj še-le jezdil tri ure daleč in polovico še v goro! Izbral sem si prav lepo živalico. Že sem si predstavljal v duhu, kako bova dirjala kot veter čez širno ravan. Toda vodniki nam niso pustili. Vedno

pobijejo, če gremo sami naprej. No, res smo šli kmalu po neki zeleni dolini mimo njih šotorišča, a drugega hudega ni bilo, kakor da nas je eden prav sramežljivo prosil „bakšiša“. Gora Tabor se dviga 562 m nad morjem. Pot je za ježo prav

Petrovega čolna krmar.

so šli pred nami in nas ustavljali. Ker smo jim tuptam le hoteli uhajati naprej, so nas jeli strašiti z beduini. Tako se mi je zdelo, kakor če pri nas mati strašijo otroke s cigani. Beduinov se boje domačini neznansko. Rekli so nam, da jih bo pod Taborom vse polno in nas vse

lepo izpeljana. Na severni in vzhodni strani je precej gosto obrasla pa le bolj z grmovjem. Ravno z mrakom vred smo bili na vrhu. Zgoraj je precej velika ravnina. Tu imajo cerkev in samostan Grki in katoličani. V frančiškanskem samostanu smo bili tako prisrčno sprejeti kakor

še malokje. Nad vhomom nas prijazno vabi svetopisemski napis: „Umaknite se nekoliko v samoto in malo počijte!“

Zraven samostana je majhna kapela, posvečena Jezusovemu izpremenjenju, kjer smo drugo jutro maševali. Na vzhodnem koncu gore je velikanski prostor poln samih razvalin. V starih časih so stale tu gori tri velike cerkve in benediktinski samostan, kar so vse Turki strašno razdejali (l. 1263). Nastarejši ostanki so iz 4. stol., ker je že sv. Helena tu zidala prva svetišča. Pozna se pa še natančno, kje je bila ta ali ona stavba in druge podrobnosti. Vidi se več oltarjev, samostanska peč, kopeli itd. Ohranjen je velik kos tlaka iz raznobarvenih kamenčkov (mozaik). Frančiškani pa ga morajo imeti pokritega s slamnato preprogo in zasutega s peskom, da ga jim Grki ne ukradejo, kakor so jim pobrali že mnogo znamenitosti. V kratkem bodo začeli staviti na tem kraju Zveličarju spodobno svetišče, ker so jim obljubili pred par leti romarji iz Amerike izdatno pomoč.

S Tabora je prekrasen razgled po Sveti deželi. Ni čuda, ker stoji gora na samem kakor n. pr. naša Šmarna gora. Na gori še živi mnogo hijen. Eno teh zveri imajo nagačeno v samostanu. Ni dolgo, kar jo je bil nekdo tamkaj ustrelil.

Ko smo si ogledali vse znamenitosti, smo odpotovali peš navzdol. Spodaj smo zopet zajahali svoje konjičke in se napotili nazaj v Nazaret. Svet je ves čas precej gorat. Skoraj ni drugega kot samo rujavo kamenje. Na neki ravnini smo opazili po skalah vse polno velikih, temnobarvnih kuščarjev.

Spotoma smo obiskali še brata Vilibalda Belca, svojega rojaka, v samostanu usmiljenih bratov, ki stoji na prijazni višini nad mestom. Brat Vilibald si je bil v kandijski bolnišnici pridobil mnogo zdravniškega znanja in spretnosti, zato velja med odnotnimi prebivalci za zdravnika in tudi v resnici z veliko požrtvovalnostjo izvršuje svoj težavni posel v Nazaretu in okolici.

Ko smo jezdili mimo Marijinega studenca v mesto, jo moj konjiček, vedoč, da je blizu doma, naenkrat ubere s tako korajžo, da sem mislil, da mu zdaj pa zdaj zletim s sedla. K

sreči sva bila kmalu pred „Caso novo“, kjer sva si oddahnila oba, jaz še posebno.

Pred odhodom smo se še prisrčno poslovili od Marijinega svetišča. Pred oltarjem „Oznanjenja“ smo zapeli Mariji v slovo par pesmic, toda kmalu so nam solze zalile oči. Od nobenega kraja, pravijo tamkaj, se romarji tako težko ne ločijo, kakor odtod. To smo izkusili tudi mi. Bogve, če ga bomo videli še kdaj?

Vožnja iz Nazareta je bila zopet prav prijetna, le misli in pogledi so nam uhajali vedno nazaj. Proti večeru smo dospeli v Hajfo. Obiskali smo samostan boromejk. Na vrtu smo občudovali strašno debele pomeranče. Nato smo se šli okrepčat v gostilnico zunaj mesta, kjer so naseljeni nemški „templjarji“, neke vrste kriverci. Dobili smo prav prijazno postrežbo.

Noč je že bila, ko smo se rinili skozi velikansko gnječo proti morskemu obrežju. Dolgo časa smo se prerekali s turškimi uradniki, ki so nam hoteli delati sitnosti zaradi potnih listov. Običajno zdravilo „bakšiš“ nam je naredilo kmalu pristo pot. Naposled smo srečno prišli do čolnov. Teža prizora se gotovo še vsi spominjajo z grozo. Tema je bilo kakor v rogu; komaj smo razločili čolne in drug drugega. Morje je bilo nenavadno razburkano. Gnalo je strašne valove. Naenkrat smo bili v čolnu vsi mokri. Nekateri so vpili strahu, drugi jokali in vzdihovali. Mi smo se zaupno priporočili božjemu varstvu in v dobri četrtinki ure smo bili pri naši ladji. Kako nas je metalo po morju, nato nismo smeli misliti! Prav veseli smo bili, ko smo prišli takorekoč zopet na domača tla. Ladja je bila namreč avstrij, Lloydov parnik „Marija Terezija“. En kuhar in natakar sta bila celo Slovenca z Goriškega. Imel je pa naloženega toliko različnega ljudstva iz vseh krajev jutrovih dežel, vmes celo tropo koz, da sem mislil, da smo sredi kake umazane ulice v Tiberiji.

Ker smo bili trudni, smo se vlegli kmalu k počitku. Zbudil sem se še-le drugo jutro nekoliko preje, ko je obstala naša ladja pred Jafo. Tu smo čakali precej ur, ker so naložili mnogo blaga, večinoma sadja. Nekateri so šli zopet v mesto. Proti večeru smo se odpeljali dalje v črno Afriko.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Evharistični kongres na Dunaju. Pomenljivi dnevi bodo letos mesca septembra za celo Avstrijo. Dunaj je določen za veliko proslavo naj-

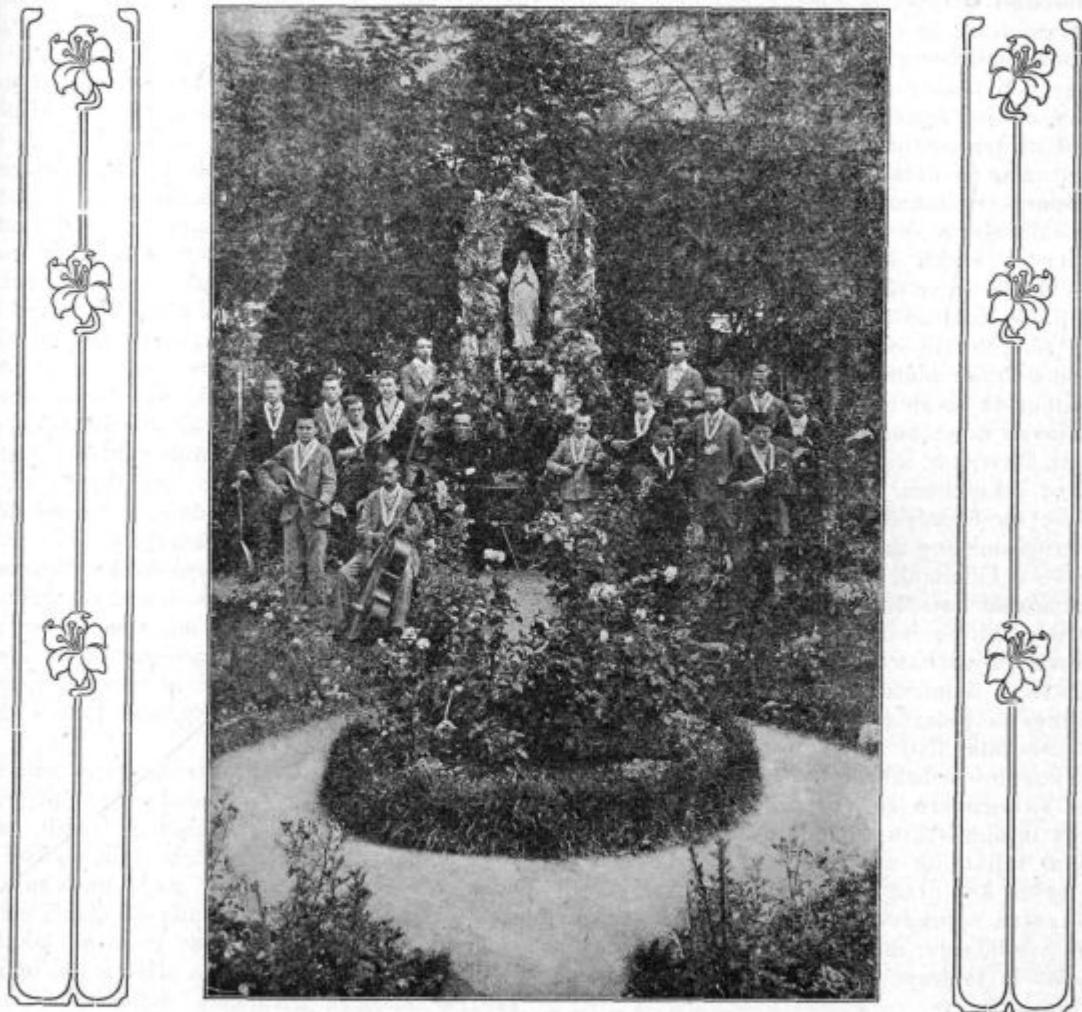
svetejšega zakramenta. Evharistični kongres je določen na omenjeni mesec, ker pade prav v ta mesec spomin na oprostitev Dunaja iz turških rok. — Tudi ženstvo se je ponudilo za sodelo-

vanje pri pripravah za evharistično slavlje na Dunaju. Nadvojvodinja Anuncijata je prevzela pokroviteljstvo pri odseku sodelujočih dam. — Sklenilo se je postaviti slavnostno zbornico na dunajskem drsaljšču ter prekriti veliko dvorišče dunajske mestne hiše; tudi rotunda se bo porabila za zborovanja. Kot evharistična cerkev je izbrana stolnica sv. Štefana. — Dunajski nadškof opozarja osobito mestne prebivalce naše države prestolnice na bodoči evharistični kongres

dr. Nikolaja Dobrečića. Novi nadškof je bil doslej župnik v Cetinju; študiral je svoj čas v Rimu.

Rokodelski pomočniki pri papežu. Na Svetih treh kraljev dan so sprejeli sv. oče Pij X. 159 zastopnikov rokodelskih pomočnikov iz Nemčije; vodil jih je msgr. de Waal. Sv. oče so jih ljubeznivo načgovorili ter podarili vsakemu spominsko svetinjo.

Dunajske kongregacije so imele slovesno zborovanje 10. decembra 1911. V veliki ljudski

Dijaki kongreganisti v Travniku v Bosni (glej str. 69).

ter poudarja njega važnost za Avstrijo sploh, posebej še za Dunaj: »Vsi katoličani dunajski naj se potrudijo, da se bo ta slovesnost izvršila v ponos dunajskega mesta in pa tako, kakor za služi največja skrivnost ljubezni na zemlji, ki je naše veselje v življenju in naša tolažba v smrti: najsvetejši zakrament.«

Črnogorski nadškof. Edina katoliška škofija v Črnigori je dobila svojega nadpastirja v osebi

dvorani dunajske mestne hiše so se zbrali dopoldne moški kongreganisti, popoldne pa so napolnile zbornico zastopnice ženskih Marijinih družb. Obakrat je bilo navzočih po 3000 oseb. Med drugimi govorniki je nastopil obakrat mestni župnik iz Mannheima na Badenskem. Govoril je o socialni nalogi katoličanov, zlasti kongreganistov, v sedanjosti. Danes ni zadosti, da se člani Marijinih družb zavzemajo za karitativno delo, t. j.

za stvari, ki jih ukazuje ljubezen do bližnjega; treba je socialno delati in pomagati, kjerkoli je moč. Govornik je našteval nekatere take reči ter osobito poudarjal skrb za šoli odraslo mladino. Kjerkoli smo in kjerkoli delamo, pokažimo da smo odločni katoličani!

120. kongregacij je točasno na Dunaju; med njimi je ena za plemiče, ena za učenjake, po ena za visokošolce, za uradnike, za učitelje, za meščane, dve za trgovce itd. Pred 60 leti je bila še samo ena.

Narodno svetišče v znak zadoščenja za nečast, sramotenje in grdo pisanje o Najsvetejšem po svobodomiselnem časopisju o priliki evharističnega kongresa v Madridu — bodo sezidali v glavnem mestu Španije. Mnogi vneti katoličani so v ta namen podpisali že izdatne vsote. Kraljeva družina je dala 2000 pezeta.

Zoper »reformarje«. So že bili nastopili takozvani reformarji v državnem zboru na Dunaju ter so hoteli s svojim drznim predlogom doseči, da bi se smeli zakonski ločiti in nanovo poročiti. Za zdaj so še pogoreli. Pa pridejo slovenski liberalci in hočejo naše ljudstvo prepričati, da politika nima nič z vero opraviti; pa se še hvalijo, da so dobri katoličani, na Dunaju bi pa glasovali za razporoko, kakor je to storil liberallec dr. Ravnihar, ki je bil izvoljen za državnega poslanca v Ljubljani. To je dobro, da je on edini poslanec na Kranjskem, ki je izvoljen na liberalni program. Bog daj, da bi s takimi ljudmi pomedli še v Ljubljani!

Duhovski naraščaj na Francoskem. Svoj čas, zlasti par let po ločitveni postavi se je čutilo, kakor da bi se katoliški dijaki na Francoskem branili iti v duhovska semenišča. Polotila se je marsikoga že bojazen, kaj bo, če se ne obrne na bolje. Liberalni listi so že prorokovali z ozirom na to konec katoliški Cerkvi na Francoskem. — Danes so razmere že vse druge: število bogoslovcev in duhovskih kandidatov narašča od leta do leta, toliko jih povsod, po vseh semeniščih sicer še ni, kot pred letom 1905., a kaže se povsod znaten napredek. Ponekod se je oglasilo toliko kandidatov, da jih še sprejeti niso mogli. Ta pojav je za francoske katoličane brez dvoma tolažljiv.

Protí nemoralni kupčiji. V mestu Karlsruhe na Badenskem je bila VIII. mednarodna konferenca, ki ima namen zatreti mednarodno kupčijo z dekleti. Organizacija ima že skupno 75 društev; z neumornim preiskovanjem se ji je posrečilo, da je zasledila in izročila sodišču v preteklem letu 65 agentov, ki si zaslužijo bogate nagrade s to nesramno kupčijo. Na konferenci se je poudarjalo, da časopisje premalo stori, da bi se ljudstvo poučilo o tej stvari. Mi smo nedavno opozarjali na nevarnost, ki preti neveščim dekletom, ki iščejo služb n. pr. na Dunaju. Zad-

njič enkrat sta prišli na Dunaj dve štajerski dekleti iz Laksebena, da bi si poiskali primerne službe. Takoj na kolodvoru sta prišli v zanjke nevarnim mešetarjem, ki so jih z obljubo najboljših služb odpeljali v Bukarest v slabo hišo. S pomočjo konzula se je posrečilo, da so eno pozneje rešili, druga je bila pa medtem že poslana v Odeso. Še enkrat opozarjamo, naj se vsa dekleta, ki gredo na Dunaj, obrnejo poprej pismeno na sledečo družbo: Katholische Bahnhofsmission, Wien III., Jacquingasse 6. — Na kolodvoru potem vsako tako deklico čaka varstvena dama, gospa ali gospodična, s svetinjico Matere božje na črnorumenem traku, ter ji preskrbi zanesljivo službo. Sicer pa je po našem mnenju doma dosti dela in jela za tiste, ki hočejo delati.

Obrekujejo — prekličejo pa ne. Nedavno so v kraju Igorny na Francoskem zaprli ondotnega župnika, ker je bil vsled izjave pravega morilca osumljen nekega umora. Ker se je pa dokazalo, da je nedolžen, so ga morali izpustiti. Svobodomiselni časopisi so mnogo pisali o tej pikantni zadevi, zdaj pa, ko se je izkazalo, da je bil župnik le žrtev sovraštva do duhovnikov in je popolnoma nedolžen, pa vsi tisti slovenski liberalni časopisi, ki so se prej zgražali — molče kot grob. Dobro ime vzeti, osobito duhovskemu stanu, to znajo, preklicati neresnico, to jim pa ne diši. Omeniti je še, da je bil sodnik, ki je dal duhovnika zapreti, za kazen prestavljen.

Visokošolci zoper brezverske profesorje. Katoliški študentje vseh vseučilišč na Španskem so se obrnili do naučnega ministra ter se pritožili zoper profesorje, ki po vseučiliških stolicah napadajo katoliško verstvo in moralo. Katoliški poslanci bodo to zadevo sprožili tudi v državnem zboru.

Ni veliko upati. Italijanski katoličani so se motili, ko so sedanji italijanski vladi pripisovali še nekaj duha starih križarjev in menili, da ima vojaški pohod v Tripolitanijo tudi namen, priboriti krščanstvu zmago nad turškim polumescem. Kako malo povoda so imeli za take sicer blage misli, je razvidno iz raznih okoliščin. Komaj so Italijani stopili na afriška tla, je že dal general Caneva Arabcem zagotovilo, da bo ostala dežela vod varstvom italijanskega kralja dežela izlama (turške vere). Vjetim Turkom, ki so jih pripeljali v Sicilijo, so takoj otvorili mošeje (turško molitvenico). — Katoličani od sedanje italijanske vlade ne smemo in ne moremo veliko pričakovati...

Sestre vnebovzetja (asumpcionistinj) pregnane. Novo nasilstvo je izvršilo framazonstvo na Francoskem. Vlada je pregnala redovnice, takozvane sestre vnebovzetja, ki so opravljale pri revnih družinah posel gospodinj ob času, ko sta bila oče in mati zadržana vsled skrbi za vsak-

danji kruh, ali pa vsled bolezní. V pariškem predmestju Puteaux se je zbralo 400 delavcev v samostanski kapeli, kjer so se zarotili, da bodo branili »angele usmiljenja«. Noč in dan so se vrstili in stražili samostan; šele po prigovarjanju prednice samostanske so odstopili. Še celo nekatoičani so se potegovali za omenjene sestre, a s silo so bile sestre iztirane. Množica 30.000 ljudij se je zbrala k protestnemu shodu potem ko so zapustile sestre svoje domovanje. Vlada je ostala gluha.

Družba Jezusova. Avstrijska provinca Družbe Jezusove ima točasno 28 samostanov in 310 patrov, ki delujejo ali na misijonih ali pa kot profesorji in vzgojitelji mladine. Jezuitje vodijo tudi semenišče v Celovcu in v Sarajevem ter štiri deška semenišča. Najbolj znan je zavod za vzgojo avstrijskih aristokratskih sinov v Kalksburgu.

Volitve v Nemčiji. Kaj premore trdna in složna organizacija, so pokazale zadnje državnozbornske volitve v Nemčiji. Zoper katoliški centrum (središče) so se združili liberalci, socialni demokratje in svobodomislecí; že mesce pred volitvijo so pisali njihovi časopisi, da bodo pomedli s katoliškimi poslanci, katoličani so pa mirno delali in navduševali svoje ljudi. Prišel je dan volitve 13. januarja 1912. Kar sapo je zaprlo vsem, tudi ljubljanskim in dunajskim judovskoliberalno-demokraškim listom, kajti verjeti niso mogli, da si je katoliški centrum v protestantovski Nemčiji takoj prvi dan priboril 88 poslancev, dočim svobodomislecí prvi dan sploh nikjer niso zmagali. Seveda je bilo še več ožjih volitev. Katoličani so zopet pokazali, da se ne dajo potisniti ob zid!

Po domovini.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Župnija Šturije na Vipavskem je podeljena č. g. Mihaelu Kmet, kaplanu v Št. Juriju pri Kranju. — Nameščen je za župnijskega upravitelja v Selcih č. g. Janez Kepec, kaplan v Stari Loki; na njegovo mesto je imenovan selški kaplan č. g. Iv. Sedej.

Imenovanje. Za šentpeterskega župnika v Ljubljani je imenovan ondotni upravitelj č. gosp. Janko Petrič. Razsežna in težavna župnija potrebuje krepke moči, zato je cerkvena oblast na to velevažno mesto postavila delavnega in za vnanje in notranje pastirstvo vnetega gospoda, ki si je v času kaplanskega službovanja v tej župniji pridobil splošno zaupanje.

Umrla je v ljubljanskem uršulinskem samostanu M. Marija Magdalena roj. Amalija Roggy, stara 34 let.

Občinske volitve na Kranjskem so se večinoma povsod končale z lepo zmago katoliških mož; jasen dokaz, da se motijo tisti liberalci, ki

hočejo, da bi tudi pri nas zavladaile francoske razmere: brezverske šole, razporoka, samogoltnost posameznikov itd. Čast slovenskim krščanskim volilcem, ki se potrudijo, da so vedno na straži, kadar jih kliče volilna pravica in dolžnost!

Knjižice Detinstva so razposlane. Zneski iz nekaterih župnij niso zabeleženi v tem letnem računu, ker je bilo že poprej vse urejeno, preden so se odposlali; izkazani bodo v bodočem računu. Ako bi kazalo kje nanovo uvesti »Dejanje sv. Detinstva«, bo vodstvo radevolje postreglo s svetinjavami, podobicami in z vsemi potrebščinami. P. n. gg. voditelji, ki so jim pošle te stvari, naj jih blagovole zopet zahtevati. — V nekatere župnije so se knjižice dostavile, dasi ni bilo nekaj let že nič odziva. Škofijsko vodstvo »Dejanja sv. Detinstva« prosi lepo sporočila, če se je nabitiranje v dotičnem kraju prenehalo. Letošnjih knjižic pa ni treba vračati.

A. Č.

Mladinski praznik. Nekaj let sem je med ljubljansko mladino čedalje večje zanimanje za god Nedoržnih otrok. Ta dan je namreč za žive člane »Dejanja sv. Detinstva« v uršulinski cerkvi sv. maša z blagoslovom, pri kateri vsako leto odlični uršulinski zbor popeva mične božične pesmi. Še bolj pa vleče popoldanska slovesnost, ki je to pot privabila toliko dečkov, deklic, pa tudi odraslih vernikov, da je bila cerkev v pravem pomenu besede natlačena. Po cerkvenem govoru o »Dejanju sv. Detinstva«, ki ga je imel škofijski voditelj katehet A. Čadež, se je izvršil na slovesen način blagoslov mladine, kakor ga predpisuje obrednik za to priliko. Pred in po litanijah Imena Jezusovega so se pa zopet razlegale ljubke božične popevčice, ki jih mlado in staro z veseljem poslušajo. Po končanem opravilu se je drobna deca gnetla okrog originalnih, električno razsvetljenih jaslic, ki imajo vsako leto kako novo mikavno posebnost, med tem pa smo občudovali spretnost samostanske organistinje, ki je s krasnim sviranjem pokazala svojo umetnost na mogočnih orglah. Naj nebeško Dete rosi blagoslova na vse, ki so slovesnost kakorkoli poveljčali, pa tudi na vse, ki so bili navzoči. Za »Detinstvo« se je pri tej priliki nabralo 21 K 97 vin.

Druge duhovne vaje za dekleta se začnejo pri sv. Jožefu nad Celjem dne 12. februarja t. l., zvečer ob 6. uri.

Polšnik. Slovesna tridnevica v čast lurski Materi božji se bo tudi letos, kakor prejšnja leta, obhajala, in sicer dne 9., 10. in 11. februarja. Vsak dan bo sv. maša z govorom ob 6. in ob 10. uri, popoldne pridiga in litanije. Preskrbljeno bo s spovedniki.

Komen. Sv. misijon od 9. do 17. decembra 1911 je obrodil mnogo dobrega sadu. Župljani so se ga udeleževali prav pridno. Sv. obhajil se je razdelilo nad 1600. Sklep je pa bil nad vse veli-

časten. Take množice ne pomnijo stari Komenci v procesiji s sv. Rešnjim Telesom. Čč. gg. lazaristi, ki so vodili sv. misijon, so bili z uspehom prav zadovoljni. Bog blagoslovi to delo, da bi blagodejno vplivalo na naše mlačno ljudstvo, ki je vse zaljubljeno le v ta svet, v krono, v groš! Ob sklepu sv. misijona je bilo slovesno sprejetih v novoustanovljeno Marijino družbo 29 deklet, ki so se na to že dalje časa pripravljale. Divji sokol pod vodstvom liberalnih učiteljev si prizadeva kar v kali uničiti seme dobrih nauk. Na Silvestrovo so že priredili veselico, in sicer po polnoči dalje s plesom, koježa se je pa udeležilo prav malo deklet — le takih, kojim je slabo, liberalno, pohujšljivo berilo iztrgalo iz srca sramežljivost in bogaboječnost. Krivi so vsega tega brezvestni liberalni starši.

Sv. misijon v Kronbergu se je vršil v začetku mesca januarja ob velikanski udeležbi. Ob tej priliki se je ustanovila tudi Marijina družba za mladeniče, h kateri se je oglasilo 24 mladeničev. Sklepne procesije se je udeležilo nad 4000 oseb.

Sv. misijon na Beneškem. Pri sv. Lenartu je bil od 31. decembra 1911 do 7. januarja 1912 sv. misijon, ki so ga vodili čč. gg. lazaristi iz Celja.

Književnost.

Šmarnice arškega župnika Janeza Vianeja za leto 1912. izidejo v par dneh v zalogi »Katoliške Bukvarne«. — Šmarnice, ki so iz francoščine prestavljene že v mnogo drugih jezikov, obsegajo poljudno in poučno razlago lavretanskih litanij. Kot zgled poln privlačne sile je pa opisano sveto življenje arškega župnika blaženega Janeza Vianeja, ki je bil eden največjih čudodelnikov novejšega časa in ga bo sveta Cerkev kmalu proglasila med svetnike. — Blaženi Janez Vianej je bil posebno goreč spovednik in je čudežnim potom izpreobrnil mnogo najtrdovratnejših grešnikov, kar je tudi razvidno iz zgledov, s katerimi so Šmarnice prepletene. Te Šmarnice, posebno pa molitvenik so se jele širiti po svetu posebno tedaj, ko so razni brezverci najbolj napadali spoved; kajti ravno iz življenja župnika Vianeja je razvidno, kak blagoslov je spoved za vse kristjane. Gotovo se bodo tedaj mahoma priljubile in razširile po vsej slovenski zemlji, kar tudi zaslužijo. — Dobivale se bodo v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. V isti zalogi bo v kratkem izšel tudi »Molitvenik arškega župnika J. M. Vianeja«, s posebno lepimi molitvami.

V molitev se priporočajo:

Bolan duhovnik. — Neka Marijina hči priporoča svojega brata za zdravo pamet. — Neka

Verni beneški Slovenci so se ga udeležili z velikim veseljem.

Naklo. Dne 6. januarja ustanovili smo poleg Marijine družbe še tretji red sv. Frančiška. Sprejeli so nas nad 50 udov preč. pater iz kapucinskega reda. Zares napreduje lepo življenje med nami, odkar imamo novega župnika. Marijina družba šteje okoli 100 udov, prej jih je bilo okrog 40. Lepo pristopa ljudstvo k sv. obhajilu vsako nedeljo in vsak praznik; lepo število tudi vsak dan.

Cerkev Jezusovega Srca v Lvovu, glavnem mestu Galicije, vidite danes v podobi pred seboj. Zadnjič je bilo malo popisano, kako lepo cvete versko življenje med Poljaki. Dokaz živega kršč. življenja so tudi lepe cerkve. Zato imamo danes upodobljeno eno izmed Lvovskih cerkva, ki priča, da je Poljakom res skrb za lepoto cerkvā. — Poroča se nam zopet iz Lvova, da je bila tam 8. dec. krasna procesija, pri kateri je ljudstvo mogočno prepevalo, da je odmevalo daleč naokoli. Taka procesija je menda ob vseh velikih Marijinih praznikih. Učimo se od Poljakov cerkvene slovesnosti z vnanjo sijajnostjo in notranjo pobožnostjo obhajati!

oseba, da bi prišla k pravemu spoznanju. — Mladenič, Marijin družabnik, za razsvetljenje, potrpežljivost in vredno prejemanje sv. zakramentov. — Neka mati za zdravje in srečen izid v važnih zadevah. — Žena priporoča svojega moža, da bi se odvadil pijančevanja in jeze. — Neko dekle za stanovitnost v dobrem.

Neka dobra Marijina hči se obrača s prisrčno prošnjo do vseh pobožnih duš: »Združite se z menoj, da vsi kakor eden prosimo presv. Srce Jezusovo, da se usmili ubogečega človeštva, zakopanega v zmote in pregrehe! . . . Že delj časa molim za to; a skupna molitev bo bolj gotovo uslišana . . .« (Take plemenite želje in težnje so vse hvale in posnemanja vredne. Ur.)

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: M. R. iz Kranja. — Kristina Premru, št. Vid nad Vipavo. — A. Zemljič v Žabjaku. — Kat. Prezel, Štrihovic pri št. Ilju. — Ana Vovk v Gorici.

Zavod sv. Marte v Trstu, ulica S. Francesco št. 15, I. nadstropje, sprejema brezposelna dekleta pod streho in posreduje za službe. Rafaelov odsek Marijine družbe sprejema dekleta na kolidvoru in jih vodi v zavod. Zavod vzdržuje in nadzoruje zveza »Marijin dom«.

Dobrepoljska mladeniška Marijina družba.

(Napisal voditelj.)

(Konec.)

III. Da se mladeniške družbe ne razvijajo tako veselo kakor bi bilo želeti, so precejšen vzrok tudi fantovske ponočnjaške in druge razvade. Vendar to ni tako silen zadržek, kakor se splošno misli. Rekel bi kdo, da se fant na noben način ne bo odpovedal sodelovanju pri fantovskih nerodnostih ob ženitovanju, ob maškaradah in drugih prilikah. Pa ni tako. Trezni in dobro vzgojeni mladeniči se takih reči čimdalje manj udeležujejo že sami, če se jim da pa še primeren poduk in se pritegnejo h kakšni organizaciji, zginja ta zadržek bolj in bolj. Tu je treba tudi starišem večkrat spregovoriti kako podučno besedo. Dobe se namreč neumni očetje in zanikrne matere, ki ne vidijo nič slabega v tem, če njih sin po cele noči okoli hodi, če v nedeljo pride šele zvečer ali celo proti jutru enkrat od krščanskega nauka, če „ima dekleta“, — češ da je to „fantovska reč“. Po nekaterih vaseh imajo takozvane „fantovske bratovščine“; vsak ud, ki ga na novo sprejmejo, mora plačati okrog 10 K, več ali manj, kakor je že hiša bolj ali manj premožna. In ta ali oni oče je toliko nespameten, da celo sam da sinu denar za bratovščino. Pri poduku za matere, pri velikonočnem spraševanju za može je dobro o tem spregovoriti resno besedo. — Ponočnjaške razvade je treba pobijati in jih razdirati z vsemi silami. Nekatero so v narodu zelo vkoreninjene n. pr. postavljanje pregraje, kadar ženin odpelje nevesto v drugo faro; podoknica nevesti ali ženinu na večer pred poroko; voglarjenje (preža) med ženitovanjem; maškarada na pustni torek. Slovo od fantov

tisto nedeljo in tisti večer pred naborem in pred odhodom k vojakom je menda povsod v navadi, pa tudi nima kdovekaj slabega na sebi, ko bi ne bilo zraven pijančevanja. In pa nabor! Saj je to eden najslovesnejših dni v njegovem življenju. Ni torej fantu toliko zameriti, če je tiste dni malo bolj glaseh, pa se seveda giblje v dostojnih mejah in ne počenja škandalov. Sicer je pa res, da fant ravno ob taki priliki pokaže, če je kaj prida. Marsikdo je drugače čisto dobra dušica, ali ob naboru in ko odhaja k vojakom kar podivja, znamenje, da nima še samega sebe v oblasti. Čim treznejši je torej fant tedaj, tem boljše znamenje zanj! Prej omenjene razvade bolj surovega značaja pa bolj in bolj izginjajo in je upati, da jih poduk in izobraževalno delo, Marijina družba in Orel počasi popolnoma zatro. V dobrepoljski fari je po nekaterih vaseh (Podpeč, Cesta, Videm, Podgorica) le malo še čuti o njih, po drugih pa tudi vedno bolj ponehujejo. Bog daj, da bi se kmalu popolnoma zatrl! Saj nimajo fantje drugega od njih kakor škodo in bolezen, besede in zamero, sitnosti, pota in stroške, tožbe in prepir!

IV. Gotovo je, da moških ni meriti z istim merilom kakor ženske. Res smo moški kakor ženske ustvarjeni po podobi božji, določeni za nebesa, ki se moramo oboji zanje prizadevati, oboji spolnovati eniniste božje ter cerkvene zapovedi, oboji se varovati greha in hrepeneti po popolnosti. Ali vendar ima moški v življenju vse drugačno stališče, drugačno veljavo v javnosti, drugačno vzgojo, izobrazbo in poklic; tudi je drugačne narave,

drugačnega hrepenenja in teženja. Zato tudi ni prav, če se Marijine hčere in Marijni sinovi vodijo in sodijo po istem merilu. Zakaj so se Orli tako hitro in tako zelo namnožili? Poleg idealnega razloga je vzroka iskati tudi v tem, ker se ta organizacija prilega čvrsti in ponosni fantovski naravi. Naša misel je: Da se bodo mladeniške Marijne družbe zopet vzbudile, kjer so zaspale, se porodile, kjer jih še ni in se poživile, kjer životarijo, prilagodimo jih bolj fantovski naravi, kolikor je dopustno po volji božji in po zdravi pameti! Ta in oni že po strani gleda Marijnega fanta, če zavriska na vasi. In je kaj na tem pregrešnega? Ali če se fantje zvečer na vasi zbero in zapojejo pošteno pesem, se kaj pogovore in gredo potem spat, zoper katero božjo zapoved bi bilo to? In prejemanje sv. zakramentov! Skušnja uči, da se pri mladih ljudeh v tem oziru veliko več doseže z milobo, s podukom in z ljubeznivim prigovarjanjem kakor s trdimi zapovedmi. Če zapoveš, te bodo nekateri ubogali, večina pa bo šla svojo pot; če prijateljsko prigovarjaš in svetuješ, ti bodo željo izpolnili prvi, pa tudi drugih boš mnogo pridobil. Bogu, kar je božjega; mladosti, kar je po božji volji njenega!

Kar je v naši škofiji izšla misel o Marijnih družbah, smo se najprej lotili tega, kar je bilo lažje: organizirali smo dekleta. Za fante se družba ali sploh ni ustanovila ali pa se ji ni vedno posvečevalo toliko pozornosti kakor deklinski prav zato, ker je bilo pridobivanje fantov mnogo težje. Takoj ko je bila ustanovljena, je bilo med člani, ki so pristopili, še nekaj navdušenja, potem pa vedno manj. Manjkalo je tiste vesele zavesti, ki daje vsaki akciji novih impulzov: naša stvar se krepko razvija, naša stvar gre naprej! Kakor bi bili člani kake prepovedane družbe, so se poprej shajali dobrepoljski Marijni fantje ob procesiji, pogrebih in drugih prilikah; tu se je prikazal eden, tam drugi in sam ni vedel, kam bi se dejal. Kadar pa zdaj nastopimo, nas je nekaj videti, in fantom veselja žare oči, ko pregledujejo svoje vrste. Ko je led prebit, ko družba postane popularna, in je večina dobrih fantov župnije v nji, agitirajo člani sami med seboj za pristop.

Pa bo kdo dejal: Za mladeniško družbo je dovolj, da je le nekaj najboljših fantov v nji, kakor luč na gori drugim za zgled, kakšni bi morali biti vsi dobri krščanski mladeniči. Če jih je preveč v družbi, se ta idealni njen namen izgubi. — Ugovor se nam zdi podoben mišljenju puščavnika, ki se je vedno bal, da se nebi premalo postil, in je potem od same lakote umrl. Zakaj pa vendar pri dekletih

ne stojite tako visoko? Samo najslabše deklinsko blago ni v družbi, drugo pa je vse notri; in kdo si bo upal trditi, da deklinške družbe ne dosega je svojega namena, ko vendar vidimo, kolik blagoslov so za vsako župnijo!

Drugi bo zopet dejal: Saj imamo Orle! Če orlovstvo vrši svojo nalogo, potem je Marijna družba nepotrebna. Čemu toliko navlake? — Naj nam bo dovoljena popolnoma prosta beseda! Kakor ljubimo Orle, delamo zanje, jih branimo in zagovarjamo kjerkoli in kadarkoli moremo, jim vendar ne pripisujemo vekotrajnega obstoja. Lajška ustanova so. Tudi za Sokole so se naši predniki navduševali, delali zanje in jih zagovarjali; a prišlo je povelje od zgoraj: Levo kreni! — in Sokoli so odkorakali v nasprotni tabor, mi smo pa gledali za njimi! Seveda smo za sedanje Orle preveč vneti, preveč so nam zrasli k srcu, da bi jih le količkaj sumničili. Tudi ne pravimo, da se to utegne danes ali jutri zgoditi; danes in jutri in tudi še pojutranjem je to izključeno, ker so fantje, ki tvorijo orlovske čete, odločni krščanski strankarji, in je vodstvo v popolnoma zanesljivih rokah, mož, ki so izšli iz najhujšega boja z liberalizmom. Ali kdo ve, kaj prinese bodočnost, kaj pride čez 30, 40 let? Lahko se nasprotniki polaste odbora in po njem orodja, pravil in celega duha organizacije. Kaj potem? Marijne družbe pa so cerkvena ustanova, in v cerkvi imamo ustanove, ki so trajale in še trajajo stoletja in stoletja na enemistem nepremeljivem temelju! —

Ali končno je treba, da o dobrepoljski mladeniški Marijni družbi še posebej kaj povemo.

Ustanovljena je bila leta 1902. po pre-svetlem g. knezoškofu. Letos bo obhajala desetletnico. Vodili so jo v tem času gg.: nadžupnik A. Ramoveš, A. Golf, Iv. Baloh in od septembra 1909 poročevalec. Skozi osem let je bil za prednika Jože Nučič iz Vodice, ki se je za družbo mnogo trudil in ji izkazal veliko dobrega. Ker so pa Vodice zelo oddaljene, so si fantje lansko leto izbrali za prednika delavnega in požrtvovalnega Jurija Žagarja iz Zdenske vasi, ki je za družbo ves vnet. Bog mu ohrani to gorečnost!

Ob ustanovitvi je pristopilo 40 mladeničev. Tekom let se je število včasih dvigalo, včasih je padalo. Ob Brezmadežni l. 1910. jih je bilo 72, med temi nekaj Amerikancev. Ta dan so jih pa naš ljubi „očka“, ribniški dekan in kanonik g. Fr. Dolinar nanovo sprejeli 79. Bil je to vesel dan za Dobrepolje, eden najlepših dni tudi v življenju g. kanonika, kakor so poudarjali v ljubeznivem na-

govoru na zbrane mladeniče. — Na nedeljo Marijnega Imena l. 1911. jih je nadzornik Marijnih družb za ribniško dekanijo, gregorški župnik g. Fr. Krumpetar sprejel zopet 37, tako da jih je zdaj v družbi 188. Bog daj, da bi ob desetletnici veselo prekoračili drugo stotino!

Shodov in skupnih sv. zakramentov se fantje zvesto udeležujejo; tudi prostovoljno radi pristopajo. Zdaj ko je zunanja organizacija po priliki izvedena, si bomo pa prizadevali, da notranjo moč družbe še bolj poglobimo. Več shodov, več sv. zakramentov, več molitve!

Okrog velike noči 1911 so fantje priredili igro „Mlini pod zemljo“; čisti dobiček se je porabil za okrašenje in razsvetljavo božjega groba. In na Veliki petek zvečer je imela mladeniška družba lastno uro molitve. V izredno okrašenem grobu je počival Zveličar, obzarjen od neštetihih lučic, pred Njim pa je klečalo, prepevalo in molilo polno mladih src. Prelepo!

Smrt je v letu 1911 nemilo posegla med naše vrste in nam ugrabila štiri prav dobre mladeniče. 29. marca smo pokopali 17 letnega Al. Kožar iz Bruhanje vasi, dne 12. julija 18 letnega Jožefa Kastelic iz Kompolj in 26. septembra 16 letnega Jožefa Pavlič; ravno

meseč dni pozneje, 26. okt., pa 17 letnega Alojzija Drobnič z Vidma. Vsem je družba preskrbela krasen pogreb. Meseč dni smo ob nedeljah in praznikih za vsakega očitno molili v cerkvi ob mescu smo pa zanj imeli uro molitve. Naj uživajo plačilo pri Mariji!

Zadnji mrlič Alojzij Drobnič, čigar sliko prinašamo, je bil tudi Orel, dober telovadec, navdušen za organizacijo in s celim srcem vdan Mariji in fantovski družbi; med vrstniki je za obe organizaciji mnogo dobrega storil. Njegova smrt je vse pretresla; v enem tednu je bil zdrav in pokopan. Počivaj v miru, nepozabni Alojzij!

Prinesli smo tudi sliko celotne družbe ob zadnjem sprejemanju. Vmes so tudi Orli, ki so člani družbe. Nameravali smo skupino urediti tako, da bi bila nasredi okrašeni kip Brezmadežne in družbena zastava, toda nastal je tisto popoldne hud vihar s ploho, in lepi načrt je splaval po vodi. Tudi je mnogo fantov odšlo domov, ker so dolgo čakali in naposled mislili, da ne bo nič. Škoda!

A to je zunanja in postranska stvar! Glavna stvar je duh medsebojne ljubezni, ki nas prešinja, zavest, da napredujemo in upanje na še lepše čase. Le vstrajno in pogumno, fantje! Bog in Marija sta z nami!

Marija.

1. Morja grenkost.

Kot v morskih je globinah grenek val,
Človeštva dušne boli so grenke,
Ki čuti jih tavaje: kam in kje
v noči oblasti in pogubnih skal.

Poglej morje brez dna in brez obal,
izplakane človeštva štej solze:
in misli si bridkost morja Gospe,
ki greha jo odkup ji je zadal.

Ti vekov si hlepenje utešila,
Zmagalka teme, Zarja na iztoku,
Ti pot brodarjem blodnim si zjasnila!

Pozdravljajo hvaležni Tebe v joku,
ime je Tvoje pač morja grenkost,
da nam si slast življenja in sladkost.

2. Vladarica morja.

Ostavil v jutru rodne je obale
čolnar in jadral v zaželjene kraje
po poti, kjer vihar roko podaje
viharju, kjer preže nanj skrite skale.

Kolikokrat v oblasti sreče žale
brodnik roke iztega v noč plakaje,
med upom se in med obupom maje,
ko moč sovražna ga potaplja v vale.

A vedno v stiski Tvoja moč zasije!
Viharji slušni Njega so postavi,
ki prosiš ga pomoči, Vladarica.

In ko mladenič barko nâd ustavi,
Ko starček se v valovih odpočije,
se nagne k Tebi, ciljev, nâd Kraljica.

Fr. Koblar.

Kako se gibljemo.

Gorica. Na novoletni dan je bila v naši bogoslovnici izredna slovesnost. V kanonično ustanovljeno Marijansko kongregacijo za bogo-

slovce je bilo slovesno sprejetih 10 novih članov, večinoma Slovencev in to za tržaško škofijo, kjer je v resnici velika potreba dobrih, za Mari-

jine družbe vnetih duhovnikov. Izredno slovesnost pa je predvsem povzdignil sprejem našega preč. monsignora rektorja, ki je pred vsprejemom v kongregacijo v jasnih in lepih besedah označil pomen in vpliv Marijanske kongregacije in češčenja do prebl. Device.

Slovenska moška Marijina družba v Trstu je obhajala 10. decembra 1911 svoj glavni praznik »Brezmadežno spočetje« in v ta namen pridelila duhovne vaje od 3. do 8. decembra v cerkvi Srca Jezusovega, katere je vodil prečastiti gospod pater I. Tomec. Udeležba je bila nepričakovano velika. 10. decembra je bilo skupno sv. obhajilo, katerega se je udeležilo 120 mož in mladeničev. Popoldne je bil slovesen sprejem novih udov. Ob 2. uri smo bili zbrani v kapeli cerkve sv. Antona novega. Nato je bil sprevod pred oltar naše ljube Gospe. Sprejetih je bilo 10 mož in 7 mladeničev in nato je sledil govor č. g. Gustina o ljubezni in zvestobi do Marije in do družbe; za njegovim govorom pa javni govor g. patra I. Tomca o pomenu nove zastave, katera je imela biti ravnokar blagoslovljena. Nato pa je blagoslovil krasno družbeno zastavo prečastiti gospod župnik dr. Peterzzolli, po sv. blagoslovu pa zahvalna pesem. Vsa slovesnost je bila prav ganljiva, da je marsikaka solza po obrazu potekla.

Iz Cirkovc na dravskem polju sporoča »abstinentka«, da tam dekleta v družbi pridno deklamirajo, posebno pesmi iz »Bogoljuba«. G. župnik jim jih razložijo, dekleta se jih pa iz glave naučijo. Pa tudi cele govore imajo dekleta same. Dopolnena govora ne moremo objaviti v celoti, pač pa to lepo navado vsem družbam toplo priporočamo. Ne samó poslušajo naj družabniki, ampak tudi sami med seboj naj se vsposodbujajo! Kjer v družbi tako delajo, tam je živahno in veselo življenje. — Če bo šlo tako naprej — tako se sklepa dopis — potem upamo, da bomo tudi v Cirkovcah prišli skoraj na dan z abstinenco. (To bi bilo res potrebno. Saj ste blizu Ptuja, glavnega žganjarskega tabora. Ured.)

Nekaj veselega z Dunaja. Minuli so nam lepi božični prazniki, ali nam ostanejo v vednem spominu, ker praznovali smo jih nenavadno veselo. Na Sveti dan smo imeli kot ponavadi slovesno službo božjo s slovesnimi petimi litanijami in blagoslovom. V veliko veselje nas vseh bila je prostorna cerkev sv. Antona v XV. okraju naltlačeno polna vernega slovenskega ljudstva. Na praznik sv. Štefana je sledila druga slovesnost. Slovenske Marijine hčere na Dunaju smo imele namreč ta dan prvokrat, kar smo na Dunaju, mal skupen shod, po katerem smo že dolgo hrepenele. Nepopisno je bilo veselje vseh družabnic, katerih se nas je zbralo okrog osemdeset pred Marijo,

Ginljiv je bil govor preč. g. voditelja slovenske službe božje, ki je zelo vplival na srca vseh družabnic. In kako milo je donela v mali kapelici, kjer smo se zbrale, slovenska pesem: »Pri Tebi, o Marija, zbrane...« Bogu in Mariji smo hvaležni za ta prelepi dan. Da bi se vsaj še kda mogle zbrati v enakem veselju pred Marijinim oltarjem!

Blagoslovljenje nove zastave Lichtenthurnske Marijine družbe v Ljubljani. Marijina družba v Lichtenthurničnem zavodu, ki šteje do 400 družbenic, si je oskrbela za 25letnico svoje ustanovitve že tretjo zelo lepo, krasno izdelano novo zastavo, ki predstavlja Marijo brezmadežno od znane čudodelne svetinje in stane nad 1600 K. Slovesno blagoslovil jo je premilostni g. generalni vikar Flis v nedeljo, dne 26. novembra, ob 3. uri popoldne v cerkvi Srca Jezusovega. Primeren slavnostni cerkveni govor je govoril č. g. Nastran. Pet dekliskih Marijinih družb iz Ljubljane je z zastavami slovesnosti prisostvovalo in po odpetih litanijah v dolgi, lepo razvrščeni procesiji spremilo novo zastavo na njen dom v Lichtenthurnični zavod, kjer so jo domače gojenke s krasnim petjem sprejele in napravile potem v družbeni dvorani Marijinim družbenicam v zahvalo in razvedrilo še veselo igro in predstavo.

Marijina družba v Lichtenthurničnem zavodu se je na praznik Brezmadežne pomnožila za 24 novosprejetih družbenic in za 35 novink. Notranje Marijine družbenice nas razveselijo posebno zdaj v jesenskem in zimskem času skoraj vsako nedeljo s kako veselo igro in predstavo.

Goriška Marijina družba lepo razvija svojo mlado moč. 25. marca 1911 je bilo sprejetih 19 Marijinih hčerk in 8 novink, 8. decembra pa 28 Marijinih hčerk in 10 novink. Celotno šteje družba 420 članic. — Do sedaj imamo pevski odsek, evharistični odsek in odsek za oskrbovanje družbene kapelice. Evharistični odsek ima tri oddelke: 1. zadostilna sv. obhajila vsak prvi petek v mescu; 2. ura češčenja, ki sicer ni od družbe ustanovljena, vendar pa od iste vzdržana in poživiljena; 3. vsakdanje obiskovanje Najsvejšega. — Odsek za bolne družbenice, kakor tudi odsek za pouk in zabavo nadomešča skupno delovanje predstojništva, ki se redno shaja pri mesečnih sejah, kjer se skupno sestavi načrt za vsak posamezen mesec. — Ustanovljen je tudi Marijin vrtec, ki ima nalogo, pripravljati družbi naraščaja, postopajoč tako, kakor smo čitali v »Bogoljubu«. — V preteklem letu je bilo poleg mesečnih shodov in tridnevni duhovnih vaj, ki so se vršile pred praznikom Marijinega Oznanjenja, v Marijinem domu 9 poučnih govorov, božična in pustna veselica in tudi več manjših zabav. Marijin dom postaja čedalje bolj priljubljeno shajališče poštenih slovenskih deklet, a učeča se mladina, zlasti gojenke učiteljsišča, ki

kažejo vedno večjo vneto za družbo, se v isti sodelovanjem v raznih odsekih lepo pripravljajo na plodovito učiteljstvo med ljudstvom. — V onem času, ko doseže razuzdanost pustnih dni svoj višek, to je zadnji teden pusta, so darovale posamezne družbenice v zadostilo božjemu Srcu za pustne žalitve 305 sv. obhajil in 11 molitvenih ur pred Najsvetejšim. Mnogo članic je bilo one dni vsak dan pri sv. maši ter opravljajo vsak dan manjše molitve, kakor litanije ali rožni venec. — 28. maja se je udeležila družba slovesne procesije, katero je priredila Marijina družba v Podgori o priliki desetletnice svojega obstoja ter se prepričala, kako močno povzdigne ljubezen do Marije shajanje sosednjih družb. — 18. junija smo napravile izlet na Sveto Goro. Prisostvovala smo tudi običajni procesiji sv. Rešnjega Telesa, kar nam je podvojilo veselje. Zato je sklenilo vodstvo družbe napraviti vsako leto na nedeljo po prazniku sv. Rešnjega Telesa enako romanje na Sveto Goro. — S 1. januarjem t. l. si je oskrbela družba primeren oder, ki je bil nad vse potreben za lep uspeh družbenih prireditvev. — Kmalu začnemo nabirati **duhovna darila za svečega Očeta v Rimu**, da se bo tembolj razveselil ob priliki slovenskega romanja v Rim nad vdanostjo Marijinih otrok.

Iz Reteč pri škofji Loki. Ob glavnem družbenem prazniku smo storili korak naprej v češčenju Device Marije. Ta dan se je namreč ustanovila po dolgotrajnem pripravljanju mladeniška Marijina družba. Sicer ni veliko mladeničev stopilo pod Marijino zastavo, pa za začetek jih je dosti: 12. Led je prebit, celina razcrana; sedaj se jim pa pogumno pridružite mladeniči, kolikor vas ni strah pred ljudmi in ni sram biti Marijin otrok! — Ob tej priliki se je tudi v vrtcu Marijine družbe javno prikazalo sadik, katere naj pod Marijinim varstvom krepko rastejo, da jih bomo mogli kdaj presaditi v Marijino družbo. Sprejetih je bilo tudi 6 novink, s tem se je Marijina družba za eno pomnožila.

Iz Celja. Naša Marijina družba šteje več sto članov, med katerimi je mnogo prav pridnih in vzornih deklet. Ustanovljena je bila takrat, ko je začel izhajati »Bogoljub«; torej bomo obhajali letos skupno z Vami desetletnico. — Vsako tretjo nedeljo imamo po večernicah poseben nauk za nas; na vsako četrto ima pa predstojništvo seje. — »Bogoljub« je že precej razširjen; v novem letu pa hočemo delati na to, da ga bo brala vsaka družabnica. — Zapisali ste, da si boste letos posebno prizadevali, prebuditi fante. Le pošteno jim zatrobite na ušesa, tako, da bodo tudi celjski mladeniči slišali!

Iz drugega dopisa, ki je došel iz Celja, pozvamo to-le: Sv. zakramente prejemamo vsak mesec. Da se izpolnjuje to pravilo, za to naš č. g. voditelj najbolj skrbe, kar jih pa stane dosti

truda. Imamo namreč neke listke s sprejemnimi številkami, in te oddajemo mesečno pri spovednicah; in koncem meseca č. g. voditelj pregledajo, ali so došle vse številke nazaj, ter tako s to kontrolo še tu pa tam katero prisilijo k izpolnjevanju tega družbenega pravila, ker ni tako čiste pšenice, da bi ne bilo najti plevla v njej, posebno če je njiva velika. Bilo bi prav koristno, da bi se ta modra naprava uvedla tudi v drugih, posebno v večjih družbah.

Trst. Ženska Marijina družba imela je dne 3. decembra 1911 občni zbor ob ogromni udeležbi družbenic. Č. g. voditelj Franc Guštin otvori zborovanje z molitvijo in spodbuja k apostolskemu delovanju. Tajnica obširno poroča o delovanju v družbi in izven družbe. Družba šteje 1124 udinj: 560 deklet (110 gostinj) in 454 žen. Izključilo se jih je 69. Mesečnih shodov je bilo: 2 skupna, 11 za dekleta, 11 za žene; 12 shodov ob uri češčenja, 12 skupnih sv. obhajil, 29 svetih maš, 2182 sv. obhajil. Družba se je udeležila procesije vstajenja in sv. Jakoba. V družbenih prostorih smo se zbirale k pouku, zabavi in delu. Naša družba ni družba mrtvih, ampak živih, oborožila se je z raznimi odseki ter posegla v življenje; veselimo se, da nam je dana priložnost kaj delati za dušno in telesno dobrobit. Odsek »Evharišcija« je pripravil mnoge osebe do prejema sv. zakramentov, in po večletnem zanemarjenju do nedeljske sv. maše. Odsek »Sijonskih hčerâ« si je prizadeval krasiti družbino cerkvice; posebno ob praznikih Marijinih otrok bili so oltarji izvanredno okrašeni. Odsek »Cecilija« je povzdignil večkrat z lepim petjem družbino slovesnost in nas razveseljeval v prostorih. »Katarina«: Predavanj in govorov je bilo nad 30; nastopale so tudi družbenice, deklamovalo se je mnogokrat, oddelek igralk je uprizoril po dvakrat »Marijin otrok«, »Sirota Barbka«, »Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade«, »Potujoča torta«, »Kaznjiva šaljivka«, »Nebeška vratarica« in »Brez zajutrka«. Odsek »Pij« je pridobil 18 novih naročnikov za »Bogoljuba«, vseh je 226, »Glasnika« 78, za družbo sv. Moharja 22 novih udov. Knjižnica ima 230 zabavnih, 150 nabožnih, do 130 zgodovinskih, socialnih in raznih knjig. Odsek »Marta« je delal, da se med dekleti hrani. »Čebelica« ima hranilnih vlog 11.548 K 57 vin. Napravil je razstavo oblačil in drugih potrebščin ter daroval pozneje ustanovljenemu misijonskemu odseku. Z velikim občudovanjem jih je ogledovala sestra redovnica, ravnokar prišla iz Zanzibara prosit za uboge sirote. Na praznik Marijinega spočetja je bil skupni shod, vstoličenje novega odbora in 27 novink sprejetih v Marijino družbo. Nad vse veseli in zabavni so bili za nas božični prazniki, kakor vsako leto, smo tudi letos imele lepe jaslice, krasno božično drevo, prišel je »Bo-

žič« s spremljevalcema iz daljnjih krajev, razdelil je do 400 darov med dekleta, ki so si jih darovale med seboj. Iznenadil nas je na praznik sv. Štefana agitator, prišedši iz Ljubljane z »Bogoljubom« na hrbtu, svinčnikom za ušesom in knjigo v roki. — V naši družbi poslužujemo se dveh besedi: Moli in delaj! — Geslo naše je: Delo krščansko!

Iz Vipave. Izvanredno lep dan za Marijino družbo je bil praznik 8. decembra, na katerega smo se pripravljale s tridnevnicco. Vsak večer ob »Ave Marija«-zvonjenju smo prihitele v družbeno sobo pred Marijin oltarček, opravile skupno določene molitve in zapele pesmico. Slovesnost prazničnega dne je pričela zjutraj z mnogoštevilnim skupnim sv. obhajilom. Popoldan smo sprejemale 11 kandidatinj iz društvene sobe v cerkev, kjer so bile sprejete v Marijino družbo. Slavnostni govor je imel preč. g. dekan Lavrič. Iz cerkve se je odšlo v družbeno sobo pred okrašení kip Brezmadežne. V zahvalo za veliko milost poklonile so se novosprejete članice svoji nebeški Kraljici z deklamcijo »Slava Brezmadežni« in položile primerne simbole k nogam Marije. Vrstilo se je petje, ljubke deklamacije od deklic iz Marijinega vrtca, veseli pogovori in navdušeni govor članice Marice Petrič z ozirom na novosprejete. Preskrbelo se je tudi za telesno okrepilo, v kupicah pa se je lesketala le abstinenčna pijača. (Bravo, Vipavke! Ur.)

Rojan pri Trstu. Tržaška okolica tvori z mestom Trstom neko popolno celoto, posebno pa se to svetovno mesto razširja proti Rojanu, zato, ker se na tem koncu nahaja prosta luka, razna skladišča in južni kolodvor. Čedalje bolj se umika slovenski okoličanski kmet in kjer je še pred dobrim desetletjem gojil takozvani mandriere trto in oljko, se dvigajo sedaj ogromna skladišča, ponosne stavbe in razkošne palače. Širi se mesto, a ž njim se širi tudi velikomestna razuzdanost. Ogromno večino naše župnije tvorijo le še vedno Slovenci, največ med njimi jih je uslužbenih pri železnici, pošti, v prosti lukii in v skladiščih in kaj radi se izgovarjajo, da jim služba ne dopušča, da bi redno opravljali svoje verske dolžnosti. V versko življenje naše župnije krepko posega naša dekliska in ženska družba Marijina. Deklet je okoli 100 vpisanih, žen pa nekako nad 80. Shodi so še precej redno obiskani in tudi k sv. obhajilu rade pristopajo. Posebno jih diči velika požrtvovalnost v plačevanju stanarine. Tu namreč vsled prevelike cene zemljišč ni mogoče misliti na to, da bi si Družba zidala svoje prostore in vsled tega jih ima v najemu. Redno se na vsakem shodu nabere okoli 22 kron za plačevanje stanarine in to vsak mesec, bodisi pri dekletih, bodisi pri ženah. V svoji veliki požrtvovalnosti so dekleta in žene

že izplačale tisočake za vzdrževanje svojih prostorov. Posebno veliko veselja imajo do petja. V cerkvi oskrbuje Družba slovensko petje. Posebno ginljivo je bilo njihovo petje po polnočnici svetega večera, ko so milo ubrano pri jaslicah zapele naše prekrasne božične pesmi. Da pa tudi narodnega petja ne zanemarjajo, o tem se je lahko gosp. urednik sam prepričal, ko je predlanskem čul v naši sredini vrle slovensko-hrvatske narodne motive. Še bolj čvrste bi lahko bile naše vrste, če bi ta nesrečni ples, ki je tu v predmestju zelo razširjen, ne omamil toliko lahkomišljenk, ki drve polagoma v prepad. Mnogo samoumorov v Trstu uprav plesi povzročé. V divjem metežu strasti se ziblje dvojica, a poleg njih pripravlja nevidna moč teme strup in dviga samokres. Ponos naše Družbe je prekrasna zastava, ki smo jo predlanskem slovesno blagoslovili. Je pravi umotvor gospice Sattnerjeve iz Ljubljane in velja 868 kron, vredna jih je pa tudi 1000; plačana je bila v teku desetih mesecev. Ob priliki njenega blagoslovljenja se je razvila po Rojanu impozantna procesija, ki je bila pravi zmagoslavni sprevod Matere Marije. Lani smo imeli božično drevesce na sveti večer in smo čakali polnočnice v Domu Marijinem, na sv. Štefana dan pa smo priredili dobro uspelo božičnico. Igrale so: »Najdena hči« in burko »Strahovi«. Zelo sta ugajala dva dr. Kerkova prizora po narodni pesmi »Fantič le gor' vstani!«, kjer se v krasni preprosti besedi povdarja ljubezen do domače grude in do Marije. Venčala sta večer dva venčka novih narodnih popevcic in pa nadvse ljubek samospjev »Ljubi kofek«, ki se je moral ponoviti. Tako skušamo biti pošteno veseli, saj se pošteno veselje in razvedrilo v Trstu tako težko najde. Gotovo je, da če naša dekleta vztrajajo kljub velikomestnemu drvenju in razuzdanosti v družbi, imajo veliko več zasluženja nego njihove sosetre po Kranjskem, ki imajo vsega dobrega v obilici; hočem reči, obilo vnetih voditeljev, dobre zglede, pošteno in plemenito zabavo itd. Vendar najsibo že karkoli, pomnijo naj naša dekleta domačinke, da pesnik ni pel:

Venček na glavi se bliska ti s kitice,
Rožic zelenih slovensko deklé,

samo kranjskim dekletom, marveč vsem, ki govore to milo govorico slovensko in da venček prekrasnih rožic krščanskih čednosti in kreposti se mora bliskati tudi na glavi slovenskih tržaških okoličanskih deklet.

Nova Marijina družba v Kozani. V nedeljo, dne 10. decembra leta 1911, se je ustanovila v Kozani Marijina družba. Govoril je zjutraj in popoldne preč. g. Ciril Vuča, kurat iz Podgore. V Marijino družbo je bilo sprejetih 15 deklet, katere so se za vsprejem že dolgo pripravljale.

Oglasilo se je še sedem novink, katerim, upamo, se kmalu še druge pridružijo.

Velike Žablje. Dne 7. prosinca se je ustanovila v tej fari že dolgo zaželjena dekliška Marijina družba. Preč. gosp. o. Jožef Lapuh, kapucin, je članicam obrazložil v dveh govorih veliki pomen Marijinih kongregacij. Vstopilo jih je 15, pripravlja se še 8 novink. Udeležba pri sprejemu je bila obilna. Tudi iz drugih krajev so prišle Marijine hčere k slovesnosti. Marsikatero oko se je ob tej slovesnosti posrlo.

Od tržiške Marijine družbe. Na praznik Brezmadežne imele smo skupno sv. obhajilo, narkar je pri šesti sveti maši pel družbeni zbor. Ta dan je počastil našo družbo s svojim obiskom škofijski vodnik Marijinih družb, preč. gospod J. Kalan. Pridigoval je že ob 6. in 10. Ob 2. popoldne pa, po zopetnem govoru, je slovesno sprejel 13 novih članic v družbo. Predstojništvo je bilo povabljen na kratek posvet v župnišče; treba je bilo malo potipati na »žilico« družbe. — Tudi predavanja o alkoholizmu so se mnogoštevilno udeležile naša dekleta. — 10. t. m. imele smo javno prireditev v prostorih društva sv. Jožefa s petjem in igro »Lurška pastarica«, katera je prav dobro uspela. Polna dvorana je pričala, kako priljubljena je občeznana igra. — Zdaj pa še nekaj o delovanju naših odsekov: 1. Odsek za lepšanje cerkve je skrbel, da je bila cerkev vedno primerno okrašena s svežimi cveticami. Prispeval je k raznim manjšim napravam za cerkev, glavno delo pa je bilo, da so članice družbe darovale svoto za novo slikano okno v kapelici. — 2. Odsek za širjenje dobrega tiska je imel naročenih 75 slovenskih in 34 nemških časnikov, katere je raznašal vsak mesec naročnikom. Tudi je razpečal nad 100 različnih knjižic in koledarjev med ljudi. — 3. Odsek za širjenje apostolstva sv. Cirila in Metoda je nabral 72 K 50 h za namene apostolstva, katero šteje 145 udov. — 4. Evharistični odsek se trudi zlasti, da je ura molitve ob nedeljah dobro obiskana. Skrbi tudi za vsakdanje redno prejemanje spravnega sv. obhajila. — 5. Treznostni ima sedaj 117 udov II. stopnje in pet prve. (V kratkem upamo poročati, da se je število popolnih abstinentov zdatno pomnožilo.) — 6. Pevski je skrbel za petje pri vseh družbenih prireditvah v cerkvi in drugod, nadomestoval cerkvene pevce — ako potrebno — pri službi božji in pel pri uri molitve. — Delovalo se je tudi za Bosno in druge misijone. Da se to delo bolje uredi, ustanovile smo pravkar še 7. »dobrodelni« odsek.

Stari trg pri Ložu. Dne 8. decembra je praznovala dekliška Marijina družba 10letnico svojega obstanka. Samoposebi je umevno, da so družabnice ta pomemben dan tudi kar najbolj slovesno praznoval. Zjutraj so se zahvalile svoji nebeški Materi za njeno desetletno varstvo s

tem, da so skupno prejele Njenega Sina v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Družba se je hotela z duhovnimi vajami popolnoma prenoviti, a zaradi nepričakovanih ovir ni bilo mogoče; zgodilo se bo pa v kratkem. Skoro 600 deklet je bilo med tem časom sprejetih v družbo. Precej jo je moralo zapustiti. Popoldne pri shodu so družabnice na novo obljubile svoji Materi zvestobo. Ob tej priliki je bilo 21 deklet sprejetih v družbo. Združile so tudi koristno s prijetnim in po shodu uprizorile igro »Dve materi«, ki je za take prilike zelo prikladna.

Iz Idrije. Naša dekliška Marijina družba obstoja že skoro 15 let, ima 221 članic, 9 hospitantinj in 77 novink. Zadnje imajo svoje posebne shode pod vodstvom preč. g. voditelja vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu, vsako prvo soboto pa še poseben poduk v družbenih pravilih. — Dne 8. grudna smo z našimi novinkami napravile akademijo »Zdrava Marija« v družbi; izpadla je prav dobro. Nekaj lepega je gledati, kako gore ta mlada srca za Marijo! — Naši odseki tudi dobro uspevajo. Posebno pridno deluje Alojzijevega skupina. Dosedaj smo izdelovale samo čipke za cerkveno obleko. 15. decembra pa smo pričele še s šivanjem in krpanjem obleke iz naše župne cerkve pod spretnim vodstvom g. M. Gostiša. Zbirale se bomo vsaki petek in delate Bogu v čast. — To leto je bilo za našo družbo zelo živahno; najprej dekanjski shod, potem izlet na božjo pot v Spodnjo Idrijo, nato duhovne vaje in zopet šivanje za naše reveže; vmes konference ali privatni shodi ob torkih, ob četrtekih vaje za petje, ob nedeljah zbirališča odsekov itd. Vedno nam družba prinaša kaj zanimivega ali pa podučnega. — V tem letu si je družba nabavila dve novi omari, eno za obleko, drugo za knjige. Naša knjižnica šteje čez 1200 knjig. Da jih družbenice pridno prebirajo, se razvidi, ker se je v sedmih letih prebralo 7578 knjig. Letošnje leto bomo knjižnico še pomnožile. »Bogoljub« se pri nas prav pridno prebira. Letos smo dosegle pri naročilu število 52. Kar je revnejših družbenic, ga dobe iz družbe in ga skupno prebirajo.

Podgora pri Gorici. Dne 3. decembra 1911 se je v Podgori slovesno blagoslovila nova zastava »Družbe krščanskih žen in mater«. Zastava se je izgotovila v Gorici pri vis. g. baronici Spaun in je res dovršeno umetniško delo. Slikar Delneri je naravnost na svilo krasno naslikal podobi žalostne Matere božje in sv. Ane. Ob asistenci dveh čč. oo. kapucinov je družbeni voditelj C. M. Vuča po primernem govoru blagoslovil novo zastavo, kateri je kumovala družbena prednica ga. Magdalena Justin. Slovesnosti se je udeležila tudi dekliška Marijina družba z zastavo, ki se je takoj pred oltarjem posestrila z novo zastavo po njenem blagoslovljenju. Naj bi se pod to zastavo združile vse podgorske žene in matere!

Iz Spodnje Idrije. Povedati moramo, kar dosedaj še nismo izdale, da imamo svoj abstinenčni odsek, v katerega nas je vstopilo 25 deklet, nekatere popolne, druge po večini skoro popolne abstinentke. — V tej jeseni smo imele že tudi svojo veselico z igro »Bogomila« ter »Babica in njena vnukinja« v svoji društveni sobi. V njej imamo tudi svoj stalen oder in več časopisov za razvedrilo in poduk. — Na praznik Brezmadežnega spočetja smo imele slovesen shod, pri katerem jih je bilo zopet pet novih sprejetih v Marijino družbo. — V tem mesecu bomo pa pridno agitirale za »Bogoljuba« in tudi za druge krščanske časopise.

† Alojzij Drobnič (glej str. 61!).

Iz Metlike. Dne 5. decembra smo imeli celodnevno češčenje, — prelep dan za vso faro. Ta dan so se tudi kakor po navadi pričele za dekliško Marijino družbo duhovne vaje, katere so že petič vodili sami č. g. voditelj Peter Natlačen. Na praznik Brezmadežne device smo jih sklenili med sveto mašo: skupno sv. obhajilo, nato slovesni shod in sprejem novih udov. Sad duhovnih vaj se je pokazal zlasti pri agitaciji za »Bogoljuba«. Lansko leto se je bil nekoliko skrčil, a letos se je pomnožil na čez 170 iztisov.

Iz škale. V naši Marijini družbi smo tudi vpeljali vrtec Marijin za otroke. Oglasilo se je 30 dečkov in 46 deklic, ki so komaj pričakovali zaželjenega dne, da bodo sprejeti. Naš prečastiti g. dekan in voditelj Marijine družbe so si najboljše izmislili. Odločili so za to god nedolžnih otročičev. Že na predvečer so otroke spovedovali; v

jutro so prišli otroci: deklice v belih oblekah, z venci na glavi, fantje s šopki, lepo v procesiji v cerkev pred oltar, kjer so jim preč. g. pred sveto mašo na srce polagali, kako pomenljiv dan je danes zanje. Zeleni trak na Marijini svetinjšici pomeni upanje; upamo tudi mi, da bodo otroci pridni in zvesti Jezusu in Mariji. Potem so blagoslovili svetinjšice, pri začetku svete maše so prejeli skupno sveto obhajilo. Rajska radost je sijala otrokom raz obraza. Pa tudi stariši so se veselili tako lepega dne svojih otrok. Bog blagoslovi naše male, da bodo enkrat veliki v dobrem! Ustanovili smo v Marijini družbi tudi odseka: treznostnega in odsek za pogosto sv. obhajilo.

Iz Češnjic. Dragi »Bogoljub«, ali veš, kje so Češnjice? Ako hočeš videti prijazno gorsko zakotje, obrnjeno proti solncu, a skrito pred svetom, pojdi eno uro od Blagovice ali pa od Šmartna v Tuhinju in na Češnjicah boš. Pa saj prihajaš k nam za naše razmere še v zadostnem številu. Odkar smo ustanovili dekliško Marijino družbo, te dekleta bolj razumejo in rajše bero. Ustanovili smo pa tudi Marijino družbo za može in z malimi izjemami so se vpisali vsi gospodarji, kar jih je v fari. Prepričani smo, da je Marijina družba bolj kakor druga društva sposobna za to, da zajezi pot brezvernemu sovražniku, ki hoče s pomočjo svojih pristašev posegati tudi že v najbolj skrite in zavarovane gorske kraje. Pri nas smo se združili v vojsko, še predno je sovražnik pravzaprav napadel; zato da ga bomo, kadar pride, lahko odbili z združenimi močmi. — Preteklo leto smo veliko delali. Poprave pri cerkvi in župnišču so nas stale okroglo 8000 kron. Pa smo vse naredili in vse popravili, tako da imamo sedaj lepo cerkvico na gričku in kakor novo župnišče ob njenem vznožju. Kar veseli smo sedaj svojega kraja. In kadar leži doli nad vašo Ljubljano siva zimska megla, pri nas pa solnce sije kakor pomladi, tedaj si mislimo: nikjer ni tako prijetno, kakor na Češnjicah. Pa pozdravljeni doli v Ljubljani!

Iz Mekinj. Na praznik Brezmadežne sta imeli obe Marijini družbi skupno sveto obhajilo; isti dan popoldne je bil slovesen shod obeh družb, pri katerem je bilo na novo sprejetih devet mladeničev in osem deklet. Č. g. župnik so nas navduševali k apostolskemu delovanju, brez katerega je vsaka Marijina družba mrtva stvar. Sledečo nedeljo popoldne smo zasadili Marijin deški in dekliški vrtec, na katerega so se otroci silno veselili. Jutraj so imeli skupno sveto obhajilo. Sprejetih je bilo 34 dečkov ter 29 deklic. Deški vrtec vodijo požrtvovalno trije Marijini sinovi, dekliški pa tri Marijine hčere. Kaj lepo se goji v teh vrtcih skupno češčenje presv. Rešnjega Telesa pred tabernakljom. Med šolsko mladino se tudi pridno priporoča abstinenca; imamo namreč 38

popolnih abstinentov, druga stopinja jih pa šteje 28. Vse moči moramo združiti v delo za ljubo mladino, da zraste iz nje boljši rod. Zlasti pa prosimo odrasle mladeniče in dekleta, naj vendar s slabim zgledom ne podirajo težavnega dela za nežno mladino. Zatorej dajajte lepe zglede nežni mladini!

Št. Jurij ob Taboru. Priraslo nam je 28 članic, odpadlo 9, tako da nas je zdaj 167. Shodov z naukom smo imele v cerkveni hiši 6, skupno sv. obhajilo dvakrat, svete maše za družbo vsak Marijin praznik. Predstojništvo je imelo sejo vsak mesec prvo nedeljo. »Bogoljubov« je prihajalo na družbo 188, njegovo šolo krščanske omike je reševalo troje deklet. Družbenke so se udeležile duhovnih vaj v Celju, enkrat so šle na božjo pot na Goro Oljko, kjer se je vršil velik deklški shod. Za sv. očeta smo darovale sveto obhajilo, vsaka vsaj enkrat, kakor so želeli naš premilostni nadpastir, meseca oktobra smo molile vsak dan pred sveto mašo zanje rožni venec, vsak mesec zadnjo nedeljo pa opravljamo v ta namen tudi molitveno uro iz »Večne molitve«. Vsi odseki so delovali po svojih močeh. Dobrodelni je nabral in poslal upravništvu »Bogoljuba« za Bosno 90 K in nekaj blaga. Družba treznosti šteje 39 družbenk. Predstojništvo družbe vodi tudi »Dekliško zvezo« in podružnico »Slovenske Straže«. L.

Križe pri Tržiču. V naši Marijini družbi se vedno upoštevajo tvoji nasveti in opomini, dragi nam »Bogoljub«! Ne naštevam, kaj se je vse naredilo; rečem le, da so raznovrstni odseki delovali in nekateri dosegli prav lepe uspehe. Preteklo leto nam je bilo glede duhovnega veselja in dobrot zelo milo. Predvsem omenim duhovne vaje, ki so bile binškošne dni in se zaključile s skupnim romanjem na Brezje. Hvaležne smo č. g. voditelju, ker so jih oskrbeli, hvaležne pa tudi č. g. p. Žužku, ki so jih vodili. Č. g. škofijski voditelj so nas tudi razveselili s svojim govorom, odnosno shodom, ko so o priliki ustanovitve treznostne družbe tu bili; toda v toliki meri pohvale ne zaslužimo, treba še marsikaj izboljšati. Na dan celodnevnega čiščenja presv. R. T. so pa č. g. dekanijski voditelj nam govorili o družbenih pravilih. V cerkvi so avgusta meseca č. g. Kovačič imeli dva govora, pojasnevali so salezijansko delovanje, posebno vzgojo otrok. — Naše družabnice plačujejo redno članarino »Slovenski Straži«; želeli bi bilo, da vsaj večje Marijine družbe isto store. Zavedajmo se tudi svojih narodnih dolžnosti! Imamo tudi Marijin vrtec, v katerem je vsajenih 70 cvetk, v oskrbi ga ima članica Marijine družbe in redno vsaki mesec ga nekoliko obdela. Molitev za dobre duhovnike — priporočena v 12. številki »Bogoljuba« — molimo, ko imamo molitveno uro; vsaka Marijina družba naj bi jo gotovo in redno molila. Da se tudi v župniji sveti zakramenti

pogosto prejemajo, priča lanskih 20.000 svetih obhajil.

Sostro. Meseca novembra je veleč. g. dekanijski voditelj župnik Plantarič sprejel novih 20 deklet v Marijino družbo. Družba šteje zdaj čez 150 deklet, ki pridno delujejo po raznih odsekih; samo tistega, za katerega gospod urednik zmeraj priganja, še ni bilo. Kovali smo ta urednikov abstinenčni odsek dolgo časa, in sedaj je že na nogah, pa močan: 20 jih je v prvi, 60 v drugi stopinji. Drugi odseki so: igralski, pevski, olepševalni, evharistični. Igralski je v zadnjih mesecih predstavljal dve igri: »Sveta Neža« in pa »Marijin otrok«. Pevski pa ima največ dela, ker prepeva in poje povsod: pri sveti maši, pri shodih, pri veselicah, predstavah itd. — Tretji red pa je imel svoj slavnostni dan v nedeljo, dne 12. novembra, ko smo blagoslovili nov reliefni križev pot, dar sostrskih tretjerednikov. Vsem darovalcem srčna hvala!

Ponikva ob južni železnici. Dolgo in zaželeno smo pričakovale dekleta dan 26. novembra. Ta dan smo imeli slovesen sprejem 61 članic v Marijino družbo. Ginljiv in lep je bil sprejem, ki nam bo ostal neizbrisen v spominu, ker so nam č. g. Gomilšek v krasnem in jedrnatem govoru pojasnili pomen in vzvišenost Marijine družbe. Potem smo imeli okoli cerkve procesijo s presv. Rešnjim Telesom in k sklepu slovesne pete litanije. Imeli smo že tudi zborovanje na sv. Štefana in volitev predstojništva.

Železniki. Pri nas smo imeli sveti misijon od 5. do 12. novembra. Vodili so ga trije vel. čč. gg. lazaristi iz Ljubljane, namreč gg. Eržen, Flis in Klančnik. Cel teden je bila naša sicer prostorna župna cerkev polna in spovednice kar oblegane. Svetih obhajil je bilo 2300. Nad vse krasna je bila pa sklepna procesija z Najsvetejšim v nedeljo popoldne, pri kateri je svetila naša Marijina družba, tretji red in katoliško izobraževalno društvo. — Pred Božičem smo ustanovili treznostni odsek. Vpisalo se je 16 fantov; trije v prvo stopnjo, ostali pa v drugo; dekleta 4 v prvo in 28 v drugo stopnjo. Upamo pa, da se jih bo oglasilo še več, ko se bodo prepričali, da se popolnoma lahko izhaja veselo in čvrsto brez opojnih pijač. Deklet bi se bilo rado več zapisalo v prvo stopnjo, pa jim zaradi gotovih razmer ni mogoče tega storiti. Na noge torej, fantje in dekleta, za abstinenco! Zadoštujmo presv. božjemu Srcu za grehe nezmernosti v pijači, s katerimi se tolikokrat in tako grozno žali. Božje Srce nam bo obilno povrnilo to malo žrtev. Živela torej abstinenca! — Z vrtcem Marijine družbe za otroke bomo pri nas ravno tako naredili, kakor imajo v Vipavi.

Sv. Anton v Slov. goricah. Brezmadežne praznik je bil radosten dan za nas dekleta iz Marijine družbe, ki smo pri rani sv. maši skupno pristopile k mizi Gospodovi. Darovale smo po-

tem Jezusu in Mariji goreče sveče, ž njimi pa še bolj goreča srca. Zares srečna župnija, v kateri je neutrudljiva roka gorečega dušnega pastirja zasadila prelep vrtec Marijine družbe, ki nam deli toliko duhovnega veselja. Dolžne smo izreči zahvalo našemu družbenemu voditelju, ki so nam na ta prelep Marijin praznik popoldne pri kratkem nagovoru polagali na srce tako lepe nauke, nas vzpodbujali, kako naj skrbimo za vzgojo mladine ter nam posebno priporočali enega tovariša v našem življenju, namreč »Bogoljuba«. Bog daj njihovim besedam sveti blagoslov!

Iz šenpetra v Sav. dolini. Na praznik Brezmadežne so naš častiti g. župnik dr. Ivan Jončič slovesno sprejeli v Marijino družbo 20 deklet in 5 mladeničev. Zjutraj med sv. mašo smo imeli skupno sv. obhajilo vsi Marijini družabniki; bilo nas je okoli tristo. Popoldne ob drugi uri je bil sprejem novih udov; z gorečimi svečami v rokah in z radostnim srcem med veličastnim petjem na koru smo šli v sprevedu po cerkvi k Marijinemu oltarju, nakar so č. g. dr. voditelj imeli ginljiv govor o pomenu, ponosu in moči Marijine svetinje. Po sprejemu sta prednik mladeniške Marijine družbe in č. g. Dr. dvoglasno pred oltarjem pela Marijin slavospev »Moja duša poveličuje gospoda« in pete lavretanske litanije; nakar je družba Marijina s pevskim zborom navdušeno odpevala. Take radosti in veselja še nisem občutila pri srcu kot ta dan. — Družabnica.

Sv. Ilj v Slov. goricah. Zelo slovesen je bil za nas stanovski praznik Marijinega čistega spočetja. Sprejetih je bilo zopet 18 dobrih deklet. Šteje torej naša družba 120 članic. Veliko večje bi bilo že naše število, pa premožne odidejo v službe. Smrt nam je tudi pobrala dve dobri in zvesti Marijini članici. Žalibog, da nam je nekaj cvetov tudi slana pomorila, vendar druge so prav pridne in vnete za Marijino čast. Gotovo boste nas, gospod urednik, vprašali: Kako pa kaj z odseki? Res, da ni pri nas še nič odsekov ustanovljenih, pa v kratkem bomo poročale. Premnoža opravila zadržujejo našega dobrega in požrtvovalnega družbenega voditelja. Imamo tudi v naši lepi šentiljski cerkvi nove primerne klopi, katera skrb je bila tudi na njih ležeča. V kratkem se podamo na delo v odsekih. 17. decembra so predstavljale naša vrla dekleta igro »Na Marijinem srcu«.

SPOMINJAJTE SE UMLRIH SESTER:

Marija Jamšek, Ana Podlesnik in Marija Gorenc iz družbe na Dolih, umrle v pret. letu. Jožefa Urbas iz Zatičine, 8. decembra.

Marija Otovic, Podgorje na Koroškem, 27. novembra.

Marija Selan, Ježica, 9. januarja.

Terezija Može, Dol. Straža pri Prečini, 24. decembra.

Bivša prednica družbe na Studencu pri Krškem (ime ?), 9. dec.

Katarina Drašček, Ročinj, 11. decembra.

»**Mati svetega veselja**«. Skrivnost vstajenja v petih dramatskih slikah, pisal Silvin Sardenko. Avtor naše doslej gotovo najboljše religiozne pesnitve »Mater Dolorosa« nam je sedaj podaril tudi »Mater Gaudiosa«, »Mater svetega veselja«, ki je naravno nadaljevanje in dopolnitev prve. »Mati svetega veselja« razvija v petih slikah skrivnost vstajenja, ki jo osredotočuje okoli Marije, Matere Jezusove. »Mati svetega veselja« za žalostno Materjo v ničemer ne zaostaja, ampak jo celo po vsebini in obliki prekaša. Merilo za to, je li kaka religiozna pesnitev uspeša ali ne, je, v koliko se približuje svojemu originalu, ali Svetemu pismu ali aktom mučencev ali Fioretto sv. Frančiška ali kateremukoli viru prve vrste. »Mati svetega veselja« pa se še tesneje nego »Dolorosa« naslanja na evangelije in se spretno prilagoduje njihovem preprostemu, a globoko segajočem tonu. Preprosti ton evangelijev, a tako primeren dogodku, kateri znači dopolnjenje vse človeške zgodovine, izpolnitev prerokb in pričakovanja narodov, izraža najvišjo misel, ki preveva ves stari testament in, ovita v mitološko obliko, živi v vseh religioznih knjigah kateregakoli človeškega plemena. »Mati svetega veselja« je odmev prave evangeljske radosti. Njeni verzi teko gladko in odsevajo veličino onih grandioznih svetovno-zgodovinskih trenutkov, brez tistega bombasta in navlake, ki kvari toliko modernih verskih pesnitev. Tako lahko in prozorno je vse, da bi tej igri najlažje in najlepše sledili nedolžni otroci. Sardenko je našel polje, na katerem bodo lahko vzcveteli vsi njegovi lepi talenti. Na tem potu naj nadaljuje. Moja skromna želja bi bila, da bi nam podal tudi kaj vzornih prevodov najglobljih del, recimo katoliških srednjeveških mistikov: Svete Terezije, klasikinje med svetnicami, Ruysbroeck, Henrika Suso, Katarine Sienske, Bernarda medenega, Angele da Foligno. Le Sardenko bi to znal. In to nam je zelo potrebno v naši dobi, ki je tako zašla, a vendar hrepeni po visokih vzorih. — Da se vrnemo k igri — gotovo bo našla svoje stalno zavetišče na naših ljudskih odrih in domovih, koder bo netila domotožje po večni domovini, ki jo izraža rek: »Non habemus hic permanentem civitatem« — »Nimamo tukaj stalnega bivališča«. — Humilis. — Knjižica se dobi v »Katoliški Bukvarnici« in velja 1 K 10 vin., vezana 2 K.

SLOVENSKI MISIJONAR

Mlad slovenski misijonar umrl.

† č. g. Leopold Permè.

Zalostna novica je prišla iz Aleksandrije, da je tam umrl mladi naš rojak misijonar č. g. Leopold Permè.

G. Permè je bil rojen v Prečini na Dolenskem dne 8. julija leta 1884. Že v semenišču je razodeval veliko zanimanje za misijone in kot bogoslovec je večkrat napisal za »Bogoljuba« kako stvar o misijonih. Imel je lepe načrte, kako bi Slovenci mogli in morali delati za misijone. Rad je prihajal v naše uredništvo, razlagal tu svoje načrte in nagovarjal, naj bi »Bogoljub« široko odprl svoje predale za misijone. On je največ pripomogel k temu, da je lansko leto »Bogoljub« pričel z novo priložo »Slovenski misijonar«.

V mašnika je bil posvečen gosp. Leopold 14. julija 1908. Potem je bil eno leto še kot mašnik v semenišču, nato pa bil nastavljen za kaplana v Postojni, kjer je bil eno leto. Tudi iz Postojne je časih prišel v Ljubljano, še večkrat pa pisal, izražal svoje želje in dajal navodila, kako delajmo za misijone.

Želeli smo ga imeti doma, da bi od tukaj pomagal pri delu za misijone in da bi bil nekak podurednik »Slovenskega misijonarja«. Kar naenkrat pa slišimo: Gospod Permè gre v samostan, k lazaristom. In res je šel — z izrečnim pogojem, da ga pošljejo v misijone. Vstopil je v noviciját v Gradcu, odkoder so ga poslali v Pariz in 24. avgusta lanskega leta se je podal s tovariši na težavno pot na daljni vzhod. Med potjo je zbolel, da je moral poto-

vanje prekiniti in izstopiti v Aleksandriji, kjer je tudi končal svoje kratko misijonsko in zemeljsko potovanje.

Po človeški sodbi je zelo škoda mladega misijonarja. Ni mu bilo dano delovati med neverniki; božja previdnost je sklenila z njim drugače; zadovoljila se je samo z njegovo dobro voljo in željo. Lepa in srečna smrt!

Dasi pa njegova zgodnja smrt ni posebno vabljava za druge, da bi se podajali na misijonsko pot, vendar bi bilo želeli, da bi nekaj te gorečnosti za misijone, ki jo je imel pokojni g. Permè, bilo sploh med nami, zlasti med našim duhovskim naraščajem. Zdaj zaenkrat je pomanjkanje duhovščine po vseh slovenskih škofijah še vedno toliko, da ne morejo oddajati mnogo moči drugam. Vse pa kaže, da se bo v tem oziru vsaj v ljubljanski škofiji v nekaj letihboljšalo, in tedaj bi bilo zopet želeli, da bi slovenska domovina dala kaj misijonarjev, kakor jih je ob času Baragovem in Knobleharjevem.

Četudi kdo mlad umrje v tem poklicu — kakor jih je za Knobleharja umrlo več v Sudanu — ni ga treba milovati. Daroval je Bogu svoje življenje, ušel vsem zemeljskim težavam, katerih je življenje vsakega človeka polno, in tako lepo sklenil tek življenja, da lepše ni mogel . . .

Mlademu misijonarju lahak počitek v zemlji afriški in — v Bogu!

Prijateljem bosenskega misijona.

Na sliki str. 55 se je zbrala mala deputacija krog lurške votline. Vsak teh dijakov ima trak Marijine družbe, potem pa godalo v rokah. Kakor otroci, ki si prav pomagati ne vedo, so se zatekli k nebeški Materi njeni sinovi. Videti je kakor da mislijo: »Mati bodo že prav povedali, Mati Marija bo za nas govorila, izrekla zahvalo, saj ne vemo prav, ka-

ko bi začeli, še lahko kaj pozabimo, ker so nam mladi in stari, veliki in majhni toliko vsega naročili.« — »Ko pa pove nebeška Mati našo zahvalo in svoj blagoslov nad našimi dobrotniki na Slovenskem, pa jo bomo zagodli lepo, pobožno-veselo, do neba donečo pesmico, Bogu v čast, Mariji v slavo in Vam, ljubi prijatelji na zahodu, v zahvalo.«

Kako Vam naj še enkrat povem, dobri prijatelji bosenskega misijona, koliko veselja ste pripravili o Božiču svojim bratcem in sestricam? Kratko a jedrnato je označil č. oče Puntigam zahvalo vseh z besedami »S svojo ljubeznijo ste, mili Slovenci in Slovenke, ne le okupirali in anektirali Bosno, temveč vsa srca tu doli pridobili in vneli za-se; v iskreni ljubavi, v zvestobi in hvaležnosti Vam bijejo nasproti. Obljubujemo, da se hočemo vredni skazati za toliko skrb in dobroto pred vsem prisrčnimi molitvami.« Obdarovanih je bilo nad 100, predvsem otroci obeh sirotišnic. Sam nadbiskup Stadler je šel z o. Puntigamom med sirote in z njimi prepeval božične pesmice. Kakor jagnjeta krog pastirja, tako so se otroci stiskali k milemu nadpastirju pevajoč: »Svetu se porodi, Isus Božji sin«, in »Malemu Kralju poklonimo se.« — To uro pač otroci niso čutili gorja, da nimajo ne očeta, ne mamice, bili so srečni, nepopisno srečni. Drugi dan so jih dobre sestre oblekle v oblačilca, ki so prišla iz Slovenije. To so bili obrazki, to so se očke svetile! Vsak je dejal, da je dobil najlepše. In te gorke nogavice in ti čevljički, in toliko parov — bilo je 64 parov nogavic — to že kaj izda. — Pa čemu bom Vam to dalje razpravljaj. Saj ste gotovo na Božič čutili in slutili v lastnem srcu, koliko veselja je odmevalo tiste ure v našem Betlehemu v Sarajevu. 18 let že stoji ta sirotišnica, a tolikega veselja še ni videla. — Če ti otroci za nas molijo, to pač ne bo brez uspeha. Molitev teh otrok bo vir božjega blagoslova za nas, tako je stalo v zahvalnem pisnu, ki smo ga prejeli.

Poročamo še našim prijateljem, da smo tudi našemu novomašniku poslali za Božič dva zavitka darov; praznike je župnikoval med planinami v Kupresu in naša ljubezen mu je bila v veliko tolažbo in radost; iskreno se je zahvalil, zagotavljajoč nas svoje hvaležnosti in molitve.

Na mnoga vprašanja odgovarjamo, da smo tudi za letošnje leto dobili in prevzeli enega izmed novomašnikov. Č. o. Puntigam nam ga je priporočil z besedami: »Le Vam Slovencem ga dam, tako je priden. Nima ne očeta, ne matere, dvanajst let sem jaz njegov oče. Nadškof so ga že zdaj koncem tretjega leta posvetili. Hvaležen bi bil, če ga oskrbite z najpotrebnejšim. Ime mu je Ivan Ribičič.« — Vsi tisti, ki so pripravljeni k sodelovanju, naj se blagovolijo obrniti neposredno na: Kongregacijo gospodičen, Ljubljana, Elizabetna cesta 9 (pri č. oo. jezuitih). Odtod dobe potrebna pojasnila, tu se sprejmejo tudi prispevki. Do praznika Srca Jezu-

sovega hočemo vse dovršiti, vse v čast tega Božjega Srca. M.

DAROVI.

A. Darovi v denarju. Ana Legat, Dovje, 33 K 33 h; T. Čuješ, Ljutomer, 11 K 60 h; M. Perharc, Vipava, 20 K; Neimenovan po č. g. P. Kunstelju 3 K; Al. Kolarič, Ormož, 26 K; M. Gomzi, Ormož, 1 K; gospa Gorečan 10 K; A. Kušar 60 h; Neimenovan po č. g. dr. Zdešar, Maribor, 1 K 60 h; Neimenovan po č. g. P. Pristovu 1 K; Iz nabiralnika pri Ničmanu od 1. julija do 30. septembra 8 K; M. Drogenik 2 K; M. Dostal 50 h; M. Malovrh 1 K 80 h; Mar. družba deklet, Hajdin, 20 K; J. Pečolar, Topolščica, 10 K; Mar. družba deklet, Tržič, 13 K 10 h; J. Kobal, Vremski Britof, 5 K 60 h; A. Stih, M. Ogrs, M. Male, U. Malle, št. Janž na Koroškem, 19 K; T. Verne 2 K; V. Bezjak 18 K; č. g. Fr. Ks. Meško 4 K; M. Malovrh 4 K 30 h; Bogoslovci 3. in 4. letnika v Mariboru 5 K 20 h; Neimenovana 10 K; Neimenovana 2 K; M. Detela 3 K 30 h; č. g. J. Menhart, Velika Nedelja, 2 K 40 h; č. g. Šmid, Solčava, 5 K; E. Primožič 2 K; Neimenovana 10 K; T. Završan 4 K; Neim. po č. g. dr. Merharju 10 K; Neimenovana po č. g. dr. Merharju 10 K; F. Fabjan 1 K; Farani pri Sv. Marku niže Ptuja 35 K; č. g. dr. Jančič, Sv. Peter v Sav. dolini, 2 K; F. Jordan, Sv. Peter v Sav. dolini, 1 K; Iz nabiralnika pri Ničmanu 2 K 80 h; M. Kramar, Matenja vas, 5 K; č. g. profesor A. Kolarič, Ptuj, 2 K 40 h; J. Vrbovec 2 K; Neimenovana po č. g. P. Kunstelju 2 K; M. Nerat, Savodna, 20 K; M. Jagodič 1 K 20 h; G. J. Melzer, Maribor, 5 K; Pri božični razstavi v nabiralniku 52 K 4 h; M. Gričar, Dunaj, 10 K; Marijina hči iz Vipave za kvadratni meter zemlje 4 K; A. Legat, Dovje, 20 K 20 h; M. Kranjc 10 K; po uredništvu »Bogoljuba« iz Postojne 2 K; č. g. P. Likar, št. Jernej, 14 K 50 h; č. g. P. Likar, št. Jernej, 10 K. — Sklenjeno dne 31. decembra 1911. — Pripomnimo, da so to deloma prispevki za razglednice in podobice, deloma prostovoljni darovi.

B. Razni darovi. A. Jenčič, Kamnik, 1 zglavnik s prevlako, 1 križ, škapulirje; A. Legat in njen brat, Dovje, od dovških in mojstranskih dobrotnikov 1 zavoj oblek, blaga, suknjenih odrezkov, platna; Neimenovan 1 pluvijal, 2 štoli, 1 burzo, 1 zavitek zlatih opremkov; gospa Gomzi, Ormož: 16 kom. otroške obleke; Marija Malovrh od neimenovane 10 kom. otroške obleke, 8 parov čevljev; Neimenovan 1 zabojček slaščič za dijake; Neimenovana 1 zabojček slaščič za sirote; č. g. župnik J. Soukup, Stara Oselica 1 mašni kelih s pateno; dekleška Marijina družba s Police 7 parov nogavic, 2 kosa kvč. čipk; č. M. Jakobina, uršulinka, Ljubljana, popravila 12 starih mašnih plaščev; Neimenovana 2 obleki, 1 par nogavic; gospa V. Bezjak 17 kom. ujaške obleke in pe-

mila; Neimenovana z Vrhnike 1 par čevljev; Neimenovana poslala uredništvu »Bogoljuba« 6 deških srajc; Neimenovana z Dovjega 1 svilen antipendij, 1 dekliško obleko; Neimenovana iz Vodmata 2 srajci, 2 obleki, 2 predpasnika; † Fr. Pavlič, župnik pri sv. Petru v Ljubljani, 4 mašne plašče; gđč. A. Detela ročno delo za antipendij; neimenovana kuharica 1 zavitek odrezkov za otroške obleke in nekaj oblačila; po uredništvu »Bogoljuba« iz Postojne 1 zavitek oblek, čipk, odrezkov; neim. podobo Srca Jezusovega; T. Potisek kvačkala čipke; gđč. M. Klešnik 6 parov nogavic, 6 komadov otroškega oblačila; gđč. M. Sattner 1 plašček za ciborij; gđč. N. Šlamberger 1 zavitek čipk, 38 knjig za dijaško knjižnico; neim. 4 odrezke za obleke; neim. 1 zavitek knjig; č. g. Načode J., dekan, Trebnje, 1 zavoj starih paramentov; č. uršulinski samostan, Ljubljana, 2 novi burzi; č. M. Jakobina popravila 2 roketelja, 3 mašne plašče, 1 škatljo raznih paramentov; Marijina družba deklet, Tržič, po gđč. L. Pollak 1 škatljo pletenin, čepic, čevljičkov, nogavic, kopic, 1 par čevljev za o. Puntigama; gđč. J. Lemaire 6 komadov otroškega oblačila; gđč. M. Drogenik 1 zavitek ovojnega platna, pol tucata nogavic; M. Nerat, Savodna pri Celju, 1 potovalni jerbas poln perila, blaga za oblekce; rut itd., neimen. 2 odrezka blaga za obleke; neim. popravila 1 velum; neim. po č. g. Gorišku, Celje, 1 kvačkane čipke za roketelj; gđč. M. Lešček, Gorica, 1 koc, 1 tucat nogavic i. dr. za božičnico; gospa Kunc,

Udmat, 6 komadov otroške oprave za novorojenčke; neim. pletla 1 tucat nogavic; gospa Ter. Šusteršič 16 komadov nove deške obleke; neim. gospa 2 predpasnika; gđč. Derganc 1 predpasnik; dve neim. mlekarici 2 svil. vez, odevci za mašni pult, neim. odrezek platna, 1 škatljo ovratnikov za dijake; R. Rozman 1 odejo, gđč. N. igrače; deklinška Marijina družba št. Jernej 4 rjuhe, 2 ruti; slovenske delavke iz Oberwalderjeve tovarne, Dunaj, 2 moška nova haveloka; g. A. Persche pol tucata nogavic; hčerka Marijina iz Vipave 2 oblekci, 2 predpasnika, 2 rjuhi, pisni papir z ovitki in znamkami, razglednice itd.; gđč. P. Šerc 2 predpasnika; gospa Goričan od neimenovane 1 ostanek šifona; neim. 1 steklen nastavek za mizo s slaščicami; gospa Kump igrače, 4 angele, 1 zavoj ovojnega platna; gospa Pogačnik in gospa Globočnik otroške obleke in igrače; neim. 1 zavitek hrvaških knjig; neim. z Dolenjskega 13 kg raznega blaga, barhenta itd. za deklinške obleke in predpasnike; gđč. A. Pondelak od Marijine deklinške družbe v Trstu 270 komadov oblek, obuvala, perila itd. za deklice in dečke; č. g. žup. Potokar, Tržič, daroval za cerkev v Gradačacu 12 velumov in 4 male oltarne svečnike, 3 mašne knjige, 3 mašne knjige za črno mašo, 1 baldahin (nebo); gospodične iz Ničmanove prodajalne za isto cerkev 1 mašni kelih s pateno, purifikatorije in korporalije, 2 antipendija, 2 oltarna šopka cvetic.

Misijonska poročila.

Novoletna voščila s prisrčno zahvalo vsem blagim dobrotnikom bolgarskih in macedonskih misijonov so nam poslali odrinski škof Mihael Petkov, solunski (macedonski) škof Epifanij Šanov, predstojnik macedonskih lazaristov P. Kazó, slovenske usmiljenke iz Kukuša in Janice v Macedoniji, misijonarji iz Plovdiva, Odrina, Sudžaka in Carigrada. Bolgarčki iz misijonskega semenišča v Kara-Agaču se v svojem novoletnem voščilu spominjajo svojega ljubljenege učitelja patra Ksaverja, ki jim je toliko lepega pripovedoval o Slovencih. Prepričani smo, da slovenski dobrotniki tudi letos ne bodo pozabili na bolgarski in macedonski misijon.

Misijonske razglednice. »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« je izdalo štiri vrste razglednic iz bolgarskih misijonov; vse se prodajajo v korist bolgarskih misijonov. Misijonski odseki v Marijinih družbah in sploh prijatelji misijonov bi z razširjanjem teh razglednic lahko veliko koristili misijonom. Razglednice se lahko naročajo naravnost pri Apostolstvu ali pa v prodajalnici »Katol. tiskovnega društva« (Ničman).

»Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« si je v preteklem letu pridobilo veliko novih udov in novih prijateljev; posebno so se pomnožili izredni darovi za misijone v vzhodnih deželah. Veselo znamenje je, da so se hrvaški katoličani vneli za misijonsko delo za razširjanje katoliške vere med razkolnimi Jugoslovani. Lansko leto se je Apostolstvo vpeljalo še v dveh hrvaških škofijah, namreč v grško-katoliški ali uniatski škofiji v Križevcih in v krški škofiji na otoku Krku. Prej je bilo Apostolstvo že vpeljano v zagrebški nadškofiji, torej že tri hrvaške škofije skupno s Slovenci molijo in delajo za katoliške misijone med zanemarjenimi razkolniki. V lavantinski škofiji se bo pa letos prenovila Slomškova bratovščina sv. Cirila in Metoda, da bo delovala podobno kakor naše Apostolstvo. Vse to se pa vrši pod posebnim pokroviteljstvom slovenskih in hrvaških škofov, ki se bodo zanaprej še bolj zavzemali za napredek Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Zares poseben blagoslov božji spremlja to apostolsko delo. — Vsem udom in prijateljem Apostolstva priporočamo, naj se tudi v zimskem

času kolikor morejo potrudijo za napredek Apostolstva s pridobivanjem novih udov in dobrotnikov. Razširjajo naj se lepe knjižice, ki jih je izdalo Apostolstvo; posebno priporočamo »Marijino kraljestvo na Jutrovem«, »Mater Dolorosa« in »Kraljestvo božje na Jutrovem«. V Marijinih družbah naj se poživijo misijonski odseki. Sprejemne podobice in nabiralne pole se dobivajo pri Apostolstvu v Ljubljani in v prodajalni »Katol. tiskovnega društva« (Ničman).

»Kraljestvo božje na Jutrovem« se imenuje letno poročilo »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« za leto 1910. To letno poročilo se je razposlalo lansko poletje. Vsem prijateljem misijonov prav toplo priporočamo to knjižico, v kateri je mnogo poučnega in zanimivega berila; naj bi noben izvod ne obležal neprebran. Ostalo nam je le še prav majhno število izvodov. Kdor se za knjižico zanima, a je še nima, naj se kmalu oglasi.

Mater Dolorosa (žalostna Mati božja). V sedmih dramatskih slikah. Spisal Silvin Sardenko. Cena 1 K, krasno vezana 2 K. — To je krasno pesniško delo, primerno za gledališko prireditev in za vspeščno berilo; umljivo in prikupljivo tudi za preprosto občinstvo. Najprimernejša igra za Marijine družbe. Krasno vezani izvod so primerni za darilo ob raznih priložnostih.

Potrđilo in zahvala. Katolička Crkva župna u Gradačacu jako je siromašna, pa s toga sam pokucao in na vrata Prodajalnice Kat. Tiskovnog Društva u Ljubljani, da bi dobio što god za svoju oskudnu i zaduženu crkvu. Prodajalnica se nije oglušila, nego je odmah rekla, da će se pobrinuti za moju crkvu, te je ovih dana poslala sljedeće stvari: 1. novi kelih srebrni, dobro pozlaćeni; 2. jedan novi liepo izvezen antependij s Srcem Isusovim i hrvatskim tekstom; 3. dosta rubčića za kalež i još drugih stvari; a prije već sam dobio od iste prodajalne: 4. dva velika struka (puketa) umjetnog cvieća; 5. dva mala svećnjaka za crnu sv. misu; 6. jedan altarni prt.

Posredovanjem iste ove prodajalne sjetio se je moje crkve preč. gosp. Jos. Potokar, župnik u Tržiču, te mi je poslao za moju crkvu, odnosno za drugu obližnju potrebnu župu veliki sanduk sa sljedećim u dobrom stanju nalazećih se stvari: a) nebo (baldahin), b) 6 jako velikih svećnjaka, c) 8 povelikih svećnjaka, d) 8 drugih manjih svećnjaka, e) 1 veliki svietionik za vječno svjetlo, f) tri velika misala, g) tri mrtvačka misala i officia, h) mašna plašta i još drugih stvari. — Bog neka obilno blagoslovi sve, koji su se ma i najmanjem darom sjetili ove crkve, a od mene i mojih župljana hvala i topla molitvica za sve dobročinitelje.

Gradačac, dne 4. siečnja 1912.

Anton Mohorič, župnik.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Marsikje so si naša navodila, kako ravnati po Marijinih družbah, da bodo vsi člani brali »Bogoljuba«, vzeli k srcu in se po njih ravnali. Priča temu nekaj koscev »iz urednikove torbe«, iz katere bi lahko še marsikaj dodejali, pa smo samó toliko, kolikor je bilo prostora praznega na platnicah. — Žal, da s tako gorečnostjo delajo samó nekateri. Pri mnogih družbah pa geslo: »Vsak družabnik imej družbeno glasilo!« še vedno ne v zamejo za resno. In zato naš ideal glede števila naročnikov še ne bo kmalu dosežen. Vsekako pa kaže, da bomo letos precej poskočili. Tisti, ki ste se veliko trudili, dobite malo nagrado, ako se zanjo oglasite. Prosimo samo: Skrbite, da bodo vsi naročniki tudi plačali naročnino. Drugače se jim pa nekaj mesev list pošilja, ker ga pa ne plačajo, se jim ustavi — pa smo ravno tam, kjer smo bili! — Veselo je posebno, kar se nam od več strani poroča, da tudi moški radi bero »Bogoljuba«.

Cenjene sotrudnike prosimo, naj pazijo, kaj se jim v rokopisu popravi, da ne bo treba vedno istih reči popravljati. — Č. g. M. K.: »Bogoljub« piše navadno — ne Izveličar — ampak Zveličar, kar je po naši misli tako opravičeno kakor Vzveličar, kar Vi sicer dobro utemeljujete. O priliki morda kaj več o našem pravopisu. — G. Fr. K., Dunaj, »Danica«: Prav drago nam bo poročilo o Vaši akademični kongregaciji. Zdravi! — M. B., Ljubljana: Ne bojte se, da bi s tem kaj zgubili, če darujete dobra dela za svetega očeta! Pri ljudeh je tako: Če daš, pa sam nimaš; pri Bogu pa ravno narobe: Če več daš, več imaš sam! Bog se ne dá prekositi. — Našim slavnim pesnikom: Pesmi imamo toliko v zalogi, da bi lahko z njimi napolnili cel »Bogoljub« in bi jih še ostalo. To je vzrok, da Vaše pesmi, ki jih oko željno išče po »Bogoljubu«, ne morejo priti na svetli dan. Ni mogoče pomagati, ker samih pesmi ne moremo izdajati. — Jeruzalem: Lepa hvala za prijazno pismo! Prošnje nismo mogli prinesiti, ker je že toliko različnih prošenj, da se že bojimo z njimi bravcem nadležni biti. Oprostite! — Predroben tisk ima »Bogoljub«, piše nekdo. Na to moramo povedati, da »Bogoljub« nima svojih črk, ampak tiskarna je naročila za stroj, na katerem se stavi »Bogoljub« in drugi listi, in »Bogoljub« ne more teh črk spremeniti. Naj ga pa mladi ljudje z dobrimi očmi na glas berejo, stari naj pa poslušajo! Za nas je pa ta dobiček, da spravimo več blaga noter. Kljub temu še ne moremo vsem ustreči. Danes nam je ostalo blaga za cele pol prihodnje številke. Srečen urednik! Še bi kaj povedal in se temu in onemu še kaj opravičil, a tudi meni je prostora zmanjkalo in zato mora biti konec.

Iz torbe urednikove.

(Malo za šalo, malo za res.)

Kako tržaški agent agitira za Bogoljuba.

Bog daj dober dan!

Iz Ljubljane me pošlje g. Kalan.

In ker poznate skoraj ga vse,

Kaj mi naročil, poslušajte me!

Vam praznike vošči in leto novó.

In da bi zares se zgodilo takó,

Naj Bog Vam da srečo in zdrave da ste,

Pa „Bogoljuba“ si naročite vse!...

Nas v družbi je skoro do tisoč deklet,

A Bogoljubov le dvesto šestindvajset.

Zato mi pa rekel je mož-rodoljub,

Do vas naj ponesem s seboj „Bogoljub“

Pa naj Vam povem,

Če še ne veste.

Da kar je na svet,

Je star deset let.

Kaj mu pa daste za jubilej,

Da bode rajši izhajal naprej?

Kaj pa v veselje gospodu v Ljubljan

Ki ž njim se trudi noč ino dan?

Jaz vem, kaj najljubše bi moglo bit,

Morale vse bi si ga naročit,

To bo veselje za jubilej,

Dragé dekleta, le hitro naprej!

Svinčnik za ušesi,

Knjigo v roki, na ramenih pa

Nosim tud drugih listov s sebo

Trudna sem, da se smilim Bogu.

Zdaj pa le hitro, da pisat začnem

Vaša imena, potlej pa grem!...

Naj se potruđi „Pijev odsek“,

Da vsaka glasilo mora imeti!

Kdor ga pa morda noče mi brat,

bo moral v nebesih za vrati klečati!

Kdor ga pa bere in naroči,

sedež v nebesih svilen dobi.

Še enkrat pozdravim Vas iz srca lepó.

Če mi obljubite k odhodu tako:

Da vse naročile se boste odslej

v dar „Bogoljubu“ za jubilej.

Neki mladenič piše: „Kot-božično darilo

Vam pošljem novico, da sem pridobil enega

najbolj pijači vdanega človeka v abstinenco.

Obljubim pa tudi, da se bodem boril še naprej

proti žganju in vsaki pijači ne meneč se za

nasprotnike, ki me zbadajo, kjer me morejo.

Mnogokrat se mi srce krči, ko vidim koliko

grehu in gorja se naredi pri pijači, pa ljudje

so za vse gluhi in slepi. Mnogokrat žalujem,

ko vidim tega ali onega, ko kolovrati po

potu in se valja po tleh kot obstreljena zver,
Zato pa odkrito rečem, ko bi bil jaz sodnik,
najbolj bi kaznoval pijance. Dalje tudi povem,
da se tudi zelo trudim za „Bogoljuba“. Ne-
koliko sem jih že pridobil...

Odnekod z Gorenjskega. Pri zadnjem
shodu sem stopila na oder in odločno za-
htevala, da mora vsaka — oziroma v družini
— imeti „Bogoljuba“; izvzete so le tiste, ki
ga težko plačajo. Pri odsekovi seji smo tudi
sklenile, da mora vsaka vzrok navesti, zakaj
ga nima. Zabavljalo se je seveda čez ta
ukrep (!!), toda uspeh je sijajen, v prijetnem
položaju sem Vam poročati, da smo dosegli
častno število — 100. — Sitno delo je agi-
tacija, toda jaz se vedno k Mariji zatečem:
„Ti Mamica mi pomagaj, Tebi izročim, Ti
izpelji!“ In res, Mamica mi očitno pomaga;
pomaga mi pa tudi, da se ne zmenim za
razne zbadljivke. Moje geslo je: „Čast božja
in zveličanje duš.“ To pa tudi vem, kdor
dela za Boga, mora trpeti. Res včasih se že
sama sebi nadležna zdim. Zdaj za praznike
bom zopet ponujala kot „Čiča jesih“ razgle-
dnice „Slovenske Straže“ in koleke, potem
zopet beračila za dobitke, ker dolgujemo še
II. polovico ustanovnine „Slov. Straži“, potem
pride družba sv. Mohorja, članarina za „Slov.
Stražo“, Apostolstvo, Selezijanci itd. Prislju-
žila sem si že častni naslov „berač“. Nič
ne de, ne prosim za sebe.

Zopet od drugod se nam poroča: Tu
Vam pošljem malo poročilo, da sem nabrala
51 novih naročnikov, 11 jih je sta-
rih, tako da vseh skupaj imam 62 na-
ročnikov. 29 jih imam izven družbe, drugi
so v družbi. Za eno osebo že lepo število.
Da spoznate, da res ljubim „Bogoljub“. To
naj Vam povem, da vsak mesec imam raz-
nesti 33 „Bogoljubov“ po hišah, hotelih in
restavracijah. Samo da bi bilo Vam znano, s
kakšnim veseljem to delam. To mi je naj-
večje veselje, ko pride „Bogoljub“. Ta mi ne
bo nikoli predrag in jaz sem ravno tistih
misli, kakor g. urednik: Ne 20.000, ampak
30.000 „Bogoljuba“ naj bo to leto!

Neki družbeni vodnik piše: Za tukajšne
razmere lahko odkrito rečem: Dekleta berejo
„Bogoljub“ prav z zanimanjem. Tisti, ki zanj
ne marajo, so družbeni t...

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« do 15. jan.
1912 so poslali čč. gg.: Peter Likar, kaplan
v Št. Jerneju 27 K; dr. J. Marinko, admini-
strator v Mavčičah 18 K; Fr. Oswald, c. k.
katehet v Idriji 200 K; urednik Fr. Kerhne
2 K; Andr. Pavlin, župnik pri sv. Katarini
25-10 K; Iv. Rihar, kaplan v Vipavi 15-76 K;
p. n. šolske sestre de Notre Dame v Šmihelu

8 K; Ign. Oberstar, kaplan v spod. Idriji 15 K; Miroslav Rodič, kaplan v Slavini 16-48 K; župnik Ivan Kromar (zbirka iz Šturij) 15-32 K; Jak. Benedičič, župnik v Črnem Vrhu 9-12 K; Al. Brecljnik, kaplan v Cerkljah na Gor. 10 K; Iv. M. Murovec, dekan v Črničah pri Gorici 6 K; Leopold Podlogar, kaplan v Sori 18-22 K; gdč. Mar. Kosec (zbirka v tobačni tovarni v Ljubljani) 27-30 K; zbirka pri detinski slovesnosti v uršulinski cerkvi v Ljubljani dne 28. dec. 1911 22-97 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. Iz Rudnika 94 K; iz Zagradca 129 K; Sušnik, Ivana Marolt, stolni prošt Sajovic po 100 K; Angela Miller (Amerika) 25 K; Terezija Medved, Marija Martelanc, Antonija Kačičnik po 20 K; Vč. g. Langerholz 40 K; Dolžan, Iv. Pirc, M. Kranjc, G. Majer, A. Veternik, L. Kolenc, vč. g. Širaj po 10 K; V. Čepon 30 K; M. Tiran 18 K; Marjeta Mihelčič nabrala 5-40 K; Fr. Knific nabral 37-99 K; več neimenovanih skupaj 37 K.

Za razširjanje sv. vere: župnija Črni vrh nad Idrijo 62 K.

Za misijone: I. Trepal 1-88 K.

Za Apostolstvo sv. C. in M.: neimenovana iz Straže — Prečini 10 K.

Za Bosno: Jak. Dolinar 10 K. Mar. družba v Rojanu 10 K; Mar. družba v Mavčičah 20 K; Marija Pašič, Mirnapeč 40 K.

Za odkup paganskih deklic: „Rozalije“ Uršula Jančnik 30 K; „Ivane“ Neimenovan 20 K.

Za bolgarski misijon: M. Richter 9 K; R. Habe 4 K; Neim. I K; Mar. družba v Šoštanjju 26-40 K; A. Pondelak (Trst) 10 K; iz zapuščine † Marije Celar 50 K; neimenovana iz Sore 100 K; g. Kostanjevac in tov. 10 K.

Za ženski zavod v Mostaru: Fr. Nastran 5 K; Iv. Škafar 2 K; F. S. 4 K; Fr. Gostinčar 4 K.

Za sv. Detinstvo: učenci v Radovljici 10 K; g. M. Ježek 12-26 K; F. S. 4 K; M. Pašič 6 K.

Za armado sv. Križa: g. Ježek 4-16 K.

Za gobavce: F. S. 4 K.

Za sužnje: F. S. 4 K.

Za Kitajsko: F. S. 4 K; Janez Huzar 2 K; Jan. Smole 3 K.

Za cerkev sv. Jožefa: M. Rihtar 9 K.

Za društvo sv. Marte v Gradcu: g. Ks. Meško 1-60 K.

Za kruh sv. Antona: M. Skvarča 1 K; Frč. Turk 2 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Terezija Korenak 20 K; neimenovan 20 K; Marija Dobrajc 20 K; J. Zupanc 20 K; Frančiška Zorkovic 20 K; dobrotniki iz Celja (zbral F. Kupčič) 20 K; Frančiška Stariha 500 K (ustavnina); Fr. Novič 2 K.

V izdelovanje suhih šopkov in vencev

vsake vrste, za altarne okraske, šopke za svatbe, birme, nove maše i. t. d. se priporoča

Terezija Mlinarič, Celje
Gospoka ulica 30.

|| Priporoča se Vam ||

„ „ kadar ste potrebni „ „

brezalkoholna gostilna

v Ljubljani, „Unlon“
za frančiškansko cerkviijo.

Z obiskom te gostilne podpirate obenem prepotrebno
„ „ „ „ delo za treznost „ „ „ „

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

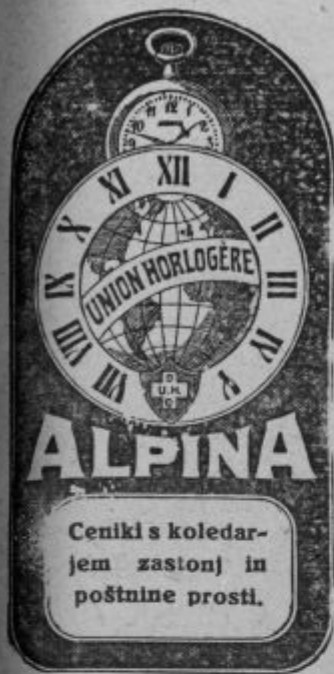
Po pošti franko proti predplačilu K 2-90, 3 steklenice za K 7-— in 10 steklenic K 20-— 3130 (18)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik,
Lekarna Praga 203-III.

Ravnokar je izšla nova

Družinska pratika za l. 1912.

Zahtevajte jo povsod!

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

uraru in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovnoznano najfinjše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina. Contrheuman

točno boli lajšajoče vrbalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic „ „ K 5.— „

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 20^a-III. 3130 (10)

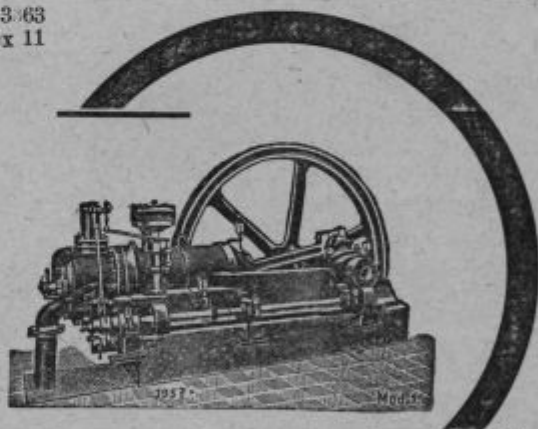
Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1.50 K, lepše 1.90 K.

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

3.63
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16.
Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“-motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 100.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt štev. 568.

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Varšvena znamka „Gorenjka“.

Priznana najboljši vrsti belega platna za perilo sta:

„Planinsko platno“ po 40 vin.

„Gorenjsko platno“ po 52 vin.

Pri večjem naročilu popust.

Glavna zaloga v Ljubljani:

„Pri Gorenjki“, Pogačarjev trg 3.

Zahtevajte povsod
1
3327 ex 11

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbje za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinjske šole“ in snujejo gospodinjski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinjske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinjske šole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

solska sestra in učiteljica na „Gospodinjski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, ino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.